

Cornel Căluțaru
Rămășag
pe
un sărut

ROMAN POLIȚIST

Cu drept de editare acordat
CASEI DE EDITURĂ „ALPHA”
numai pentru ediția a doua

*Închin această carte
tatălui meu CONSTANTIN
și numeroasei sale familii*

Cornel Călugăru

RĂMASAG PE UN SĂRUT

ROMAN POLIȚIST
Ediția a II-a

Casa de editură „ALPHA” - 1990

NOTA EDITORULUI

Epuizarea rapidă o primei ediții a romanului polițist „Rămășag pe un sărut”, a lui Cornel Călugăru, și succesul de care s-a bucurat în rândul cititorilor, ne-a determinat să grăbim, publicarea acestei ediții, a doua.

E. Nistor

ISBN 973-9087-00-0

CAPITOLUL I

TRISTEȚE ÎN „CARTIERUL VESELIEI”

- Sâmbătă -

Absent la foiala din jurul său, căpitanului Novac încă îi mai trecea prin fața ochilor luminișul acela de sălcii și ierburi înalte, din tabloul primit cândva din partea unui bun prieten, pe care de atunci l-a purtat întotdeauna cu sine... Ușa biroului se deschise încet și în prag se ivi silueta zveltă a subofițerului de serviciu, intrat parcă în contrast cu atmosfera creată de colegii căpitanului, pregătiți să-i ofere acestuia una dintre acele minunate surprize care se fac doar prietenilor apropiați, când aceștia împlinesc câteva primăveri; numai că Novac împlinea patruzeci de toamne.

- Sunteți chemat la comandant! rosti subofițerul închizând ușa.

Peste câteva clipe, căpitanul, în poziție de drepți, primi ordinul de la șeful cel mare:

- Te prezinți de urgență în cartierul vechi, unde pe strada Îngustă, la imobilul numărul doisprezece a avut loc un incendiu provocat de explozia gazului metan, acum patru - cinci minute. Întocmești un raport asupra celor întâmplate acolo... Sunt informat că există și o victimă. Ia-l și pe Ursan cu tine!

Novac salută scurt, militărește și ieși. Pe coridor își privi ceasul: „Deci la ora două și jumătate” - constată el, apoi cu

o doză de tristețe își zise: „Sâmbătă și-au găsit să-și dea foc blocului și tocmai azi, când mă așteaptă atâta lume acasă?!...”

Intrând în birou se îndreptă spre cuier și se îmbracă în pripă făcându-i semn lui Ursan să-l urmeze. Acesta se ridică și, luând o mină solemnă, spuse:

- Din partea noastră vă rugăm să primiți o mică atenție! Să trăiți o mie de ani!...

- Și eu să vă duc sicriul... glumi Novac. Vă mulțumesc!

Apoi, strângând bărbătește mâinile celor care-l înconjurau, cu zâmbetul înflorit pe buze, se pregăti de plecare. Din prag mai adăugă:

- La ora cinci ne întâlnim jos, să constatăm efectele binefăcătoare ale unei „sticle incendiare.”

*

Strada Îngustă era plină de oameni. Două mașini ale pompierilor trimiteau jeturi de apă la un geam al etajului doi, pentru a stârpi limbile de foc ce ieșeau în exterior și cuprindeau în flăcări coroana unui tei bătrân, aflat în apropierea blocului. O parte din tencuiala zidului era fisurată din cauza șocului exploziei și se desprindea în bucăți sub coloana de apă, ce țâșnea din furtunurile celor două tancuri roșii.

- Arde acoperișul! - strigă cineva din mulțime.

De câteva minute bătălia se ducea la ultimul cat al vechiului bloc, pentru că flăcările, între timp, mușcaseră adânc și din lemnul de brad de sub țigle. Din balconul aflat sub geamul bucătăriei, se prelingeau pe pereți șiroaie negre de apă și mazăgă, ce pătrundeau printre crăpăturile tencuiei. Fereastra a fost smulsă, făcută țandări și aruncată undeva în stradă între vreascurile fumegânde de tei. Acolo unde cu câteva minute în urmă râdeau mușcatele, se căsca o gură uriașă și neagră, din care izbucneau flăcări, apoi un nor gros și negru de fum invadă

strada. În preajma clădirii incendiate, vecinii și trecătorii stăteau uluiți, curioși să afle ce s-a întâmplat de-adevăratelea.

În cele din urmă apa birui focul.

Un ofițer de la Circulație desconggestionă strada.

Cadavrul Adrianei Goga bloca antreul în dreptul ușii de la bucătărie. În mâna dreaptă își mai ținea poșeta; avea fața mutilată îngrozitor, iar pe linoleumul din bucătărie și din hol, pete de sânge erau răspândite prin apa înnegrită de cenușă.

Novac și Ursan făcură doi pași în lateral pentru a permite să intre procurorul, medicul legist și alte trei persoane din echipa operativă.

Locul unde a fost aragazul era acum liber, iar acesta stătea schilodit în mijlocul bucătăriei. Aproape totul era făcut țandări sau cenușă; puținele lucruri scăpate întregi, au fost culese de Ursan din apa tulbure de pe cimentul din bucătărie și așezate cu grijă în chiuveta crăpată, deplasată de la locul ei.

Blițul lui Ursan despica atmosfera amurgită, imortalizând fotograme ce urmau a fi depuse la dosarul Adrianei Goga.

Se deschiseseră ușile și apa murdară începuse să alerge, vâlvurind, pe scări, răspândindu-se peste tot.

- La ce oră pot să primesc rezultatul necropsiei? îl întreabă Novac pe medicul legist care, aplecat asupra cadavrului, dădea dezaprobat din cap și strâmba des din nas.

- Cred că mai repede de ora cinci, spuse el încet, apoi făcu semn celor două persoane îmbrăcate în alb să ridice imediat cadavrul.

Ursan pășea cu grijă prin bucătărie, atent să nu se stropească și se tot rotea în jurul căpitanului care nu catadicsea să scoată măcar un cuvânt.

- Ce miros urât! îl provocă pe Novac.

- Într-adevăr, aici nu miroase deloc plăcut, mai ales că...

- Mai ales că ce...? sări locotenentul.

- Că nu-mi pot explica cum a explodat gazul în timp ce femeia era în hol și nu avea asupra ei nicio sursă de foc. Cred că ai observat, ușa era închisă când am venit noi, deși toată e făcută ferfeniță.

- Poate pe geamul ușii s-a infiltrat gazul...

- Geamul a plesnit în urma exploziei; prea simplu ar fi fost ca pe o crăpătură, gazul să fi intrat în contact cu vreo sursă de foc aflată - să zicem - în mâinile victimei și atunci incendiul să se declanșeze brusc. Gazul se putea infiltra și pe sub ușă, dar de unde scânteie? N-ai o lanternă la tine?

Cei doi ofițeri discutau în întunericul din bucătărie, pătruns prea devreme, din cauza valurilor de ceață.

- N-am!

- În poșeta Adrianei nu se afla nicio sursă de foc, cred că nu era fumătoare.

- Atunci?...

- Fă rost repede de o lanternă! îl îndemnă căpitanul.

Ursan ieși din bucătărie și, din reflex, încercă să închidă ușa în urma lui. Ușa, mișcată de la locul ei, nu mai răspundea insistențelor acestuia, așa că, atunci când se convinge că n-o poate închide, lăsă mânerul clanței din mână.

- Pune mâna pe clanță din nou! tună vocea puternică a căpitanului, aflat lângă geamul din bucătărie.

Ursan puse mâna pe mânerul ușii, rămasă întredeschisă, și încercă din nou s-o închidă.

- Lasă mânerul!

Când mânerul realizează iarăși cursa spre poziția liberă, scânteii repetate scăpărară deasupra lui.

- Asta-i culmea! exclamă Novac. Aici nu e lucru curat! Nu ar fi de mirare ca în casa asta să se fi comis o crimă! Nu știu dacă explozia a fost adresată acestei femei sau altcuiva.

Pe scări urletele scoase de soțul Adrianei Goga te înspăimântau. Cineva îl apucă de mână, încercând să-l

potolească și să-i explice că soția lui a fost dusă cu ambulanța.

Întinericul dens și umezit de valurile de ceață ce veneau din stradă, era spintecat de lumina orbitoare și instantanee a blițului îndreptat asupra ușii de către un subofițer - fotograf. Apoi căpitanul scăpară un chibrit.

Ursan se întoarse cu o lumânare pe care Novac o aprinse și, aplecat cum era asupra clanței, începu cu meticulozitate să desprindă bricheta montată deasupra mânerului. În timp ce învelea bricheta de aprins aragazul în batistă, înmânându-i-o unuia dintre băieții echipei, se adresa lui Ursan:

- Nu cred că au mai rămas amprente, din moment ce asupra ușii au fost proiectate uriașe cantități de apă din furtunurile pompierilor. Totuși...

Căpitanul aplecat din nou asupra ușii, încerca să-l convingă pe Ursan, de varianta în care se putea declanșa incendiul. Lumânarea din mâna tânărului ofițer se stinse. Cineva le aduse o lanternă, cu ajutorul căreia, cei doi începură să studieze atenți toate ungherele încăperii; apoi trecură și în celelalte două camere ale apartamentului.

- Ai observat că robinetul de la aragaz este deschis la maximum și încă la ochiul cel mare? Dacă stăm să calculăm cât gaz a ieșit... Dar mai bine să-i întrebăm pe cei de la Gaz Metan, ei, oricum se pricep mai bine decât noi, zise Novac.

Dar Ursan nu mai auzi spusele căpitanului.

*

Locotenent-colonelul Filip, mic de statură, cu ochelarii căzuți pe vârful nasului coroiat, cărunț, cu față smează, așezat oblic în fotoliu, vorbea cu cineva la telefon, apoi puse cu o mișcare lentă receptorul în furcă. Cu mâna stângă pe ochelari, iar cu cealaltă pe coala de hârtie, citi cu interes raportul căpitanului. După ce termină, își

îndreaptă capul și-l privi pe Novac pe deasupra ramelor, ce-i alunecară din nou spre vârful nasului:

- Deci acolo s-a înfăptuit o crimă?!...!

Țârâitul telefonului îl opri să continue. Medicul legist de la celălalt capăt al firului, îi comunică rezultatele necropsiei cadavrului Adrianei Goga.

- Dublă fractură craniană: frontală și occipitală, nicio arsură, doar urme ușoare de gaz metan în plămânii victimei.. Imediat o să vă trimit și celelalte rezultate... își încheie el relatarea.

Comandantul își îndreaptă iarăși tirul privirii spre căpitan, spunând:

- În curând vom avea și analizele complete ale necropsiei. Până atunci, poți să explici această dublă fractură craniană?!

Căpitanul, după ce își trecu de câteva ori mâna prin părul castaniu, își roti privirile căprui peste lucrurile din preajmă, își mângâie fruntea arsă, rostind:

- Dacă acceptăm că incendiul a fost declanșat de aprinzătorul montat deasupra clanței... Mă gândesc că... Femeia, când a deschis ușa bucătăriei, a sesizat mirosul de gaz metan, a avut un moment de ezitare și de mirare... și a lăsat clanța din mână. Mânerul, ridicându-se, a apăsat aprinzătorul, declanșând incendiul, iar suflul exploziei a trântit ușa - semideschisă în acel moment - în fruntea victimei și aceasta, căzând, și-a fracturat occipitalul de betonul din antreu.

- Așa cred și eu! Dacă dorești poți continua cercetările!

Novac știa că primise un ordin și se bucură pentru încrederea ce i se acordă. Era primul lui caz de acest gen.

*

Novac, de meserie profesor de educație fizică, fusese angajat doar de puțin timp în poliție, unde i se încredințase misiuni de altă natură. Doar de câteva zile își începuse

activitatea aici, la judiciar, unde, se pare că viața unui agent de poliție este racordată la o rețea cu o tensiune mult mai mare decât cea întâlnită în sălile de sport... Și, iată că ocazia primei anchete a apărut...

*

La ora cinci câțiva bărbați zdraveni și voioși ieșeau pe poarta Inspectoratului județean al poliției, îndreptându-se către restaurantul „Astoria” spre a participa cu toții la declanșarea „exploziei” cu spumă a unei „sticle incendiare”...

Cei șase copii ai căpitanului Novac erau baricadați în camere, de unde trăgeau cu urechea la discuțiile și pregătirile aflate în toi, legate de aniversarea tatălui lor.

Mirosul de bucate inunda încăperile. Soția lui Novac și sora acesteia, nu pridideau cu ultimele pregătiri ale mâncărilor sortite invitaților, care umpleau cele două camere.

Căpitanul se plantă în hol, unde primea felicitările, iar de acolo, îl direcționa pe fiecare invitat la locul lui – după indicațiile prețioase ale neveste-si – și avea grijă să nu încurce amplasarea acestora, lucru hotărâtor în desfășurarea unei petreceri între rubedenii și prieteni.

După vizionarea actualităților de seară în locuința lui Novac se încinse o aprigă partidă de dans, care părea a fi fără sfârșit. Telefonul îl răpise pe sărbătorit din brațele unei focoase partenere.

- Da! Eu sunt! Cu cine vorbesc? Tu ești Ursane? Grăbește-te, ce mai stai?... Noi deja am început!

- Nu pot să vin... se pare că trebuie să veniți dumneavoastră...

- Cum!?... Unde?

- Pe strada Îngustă, un copil a fost lovit mortal de un autoturism. A fost reperat de unul dintre subofițerii noștri care supraveghează imobilul de la numărul doisprezece.

- Se poate?!?!
 - Cum vă spuneam! Acum ni s-a comunicat și nouă la sediu...
 - Asta-i bună! Asta da, aniversare! – și trânti receptorul în furcă.

*

Trupul unui copil de nouă ani fusese proiectat în zidul aflat vis-à-vis de imobilul cu numărul doisprezece. Copilul se numea George Maxim și locuia cu mama lui în apartamentul trei, pe aceeași scară cu familia Goga.

Cineva trasă cu cretă, pe asfaltul umed, conturul corpului neînsuflețit, aflat jumătate pe trotuar și jumătate pe stradă. Mai înainte fusese acoperit cu un pled, dat acum deoparte de către unul din oamenii ce formau echipajul adus de Ursan la fața locului.

Mama copilului, însoțită de două vecine, plângea de ți se rupea inima. George Maxim se jucase pe la ora șapte împreună cu câțiva copii de seama lui, la lumina becurilor de pe stradă, în timp ce locatarii blocului făceau curățenie pe scările inundate de apa provenită din apartamentul familiei Goga.

Accidentul s-a întâmplat vis-à-vis de scara A a blocului. Novac urmărea împreună cu Ursan traseul mașinii. Cei doi, din punctul de unde a avut loc accidentul, făcură, vreo douăzeci de pași, apoi urmele lăsate de roți îi duseseră pe un drumeag ce cotea la stânga. După încă treizeci de metri, când urmele dispărură în apropierea unui bloc cu fațada albastră, se opriră. Prundișul mărunț aruncat în fața blocului, recent dat în folosință, nu mai păstra formele, observabile până în acel loc, ale nervurilor de pe exteriorul anvelopelor.

- De aici a pornit automobilul! constată Novac, bătând ușor cu talpa pantofilor în pietricelele din fața blocului.

Căpitanul oftă ușor, apoi îi făcu lui Ursan un semn cu

mâna de întoarcere.

- Care dintre cei doi subofițeri a surprins momentul accidentului? îl întreabă căpitanul.

- Cel care patrula în fața blocului, îl informă Ursan.

La intrarea în bloc subofițerul îl salută scurt:

- Permiteți să raportez?

- Chiar te rog! îngăimă Novac.

- La ora șapte și zece, șapte și cincisprezece minute am auzit un motor ambalat, ce se apropia din direcția din care ați venit dumneavoastră acum. Deși era ceață, am văzut o mașină de culoare roșie care a intrat în mare viteză pe stradă și apoi s-a îndreptat spre grupul de copii ce se jucau lângă stâlp, la lumina becului. Nici măcar nu a încercat să frâneze. Era o Skoda de culoare roșie, tip vechi; nu mi-a fost greu să-i rețin numărul de înmatriculare.

- Ce număr avea? fu curios Ursan.

- 415! răspunse subofițerul.

- Altceva, mai deosebit, nu ai remarcat?

- Pe urmă, am alergat spre locul accidentului. A mai venit și cineva din bloc, desigur că au auzit și ei bubuitura. Am luat măsurile corespunzătoare și am dat telefon la Circulație, apoi la sediu.

Novac îl chestionă dacă copilul trăia când a ajuns lângă el, dar înălțarea neputincioasă din umeri a subofițerului spunea totul, astfel încât căpitanul reveni cu o altă întrebare:

- Altceva mai deosebit, nu ai remarcat?

- După ce ați plecat dumneavoastră de aici și înainte de accident, copilul a început să-i povestească locatarii de la apartamentul unu că astăzi, când venea el de la școală, imediat după ora doisprezece, o femeie îmbrăcată în haine de culoare verde se urcase, după ce a ieșit pe această ușă, într-o mașină de culoare roșie, cu numărul de înmatriculare patru sute cincisprezece, marca Skoda...

- Ce spui, omule? se miră Novac.

- Eu l-am chestionat dacă a reținut exact numărul și

culoarea mașinii. Mi-a spus că cifrele adunate formau numărul zece, care îi poartă noroc, atunci când nu știu ce echipă favorită de fotbal, are meci...

- Astăzi n-a mai avut, replică Ursan.

- Culoarea și marca mașinii - continuă subofițerul - le-a reținut fiindcă semănau cu mașina unei rude apropiate.

- Ai sesizat cumva fizionomia persoanei aflate la volan? Vrem să știm măcar dacă era bărbat sau femeie! spuse Novac.

- Nu! În interiorul mașinii nu am putut desluși nimic, nici chipul umbrei de la volan, noroc că motorul era ambalat și mi-a atras atenția încă înainte de a intra pe stradă... Să nu uit: băiatul a mai spus că femeia purta ochelari de soare.

- Ceilalți copii, cu care se juca, unde sunt?

- Sunt cei doi care se zgâiesc acolo, îi indică subofițerul, și Novac îi făcu semne să-i cheme...

- Aproiați-vă, prichindeilor! îi îndemnă Novac. Cum vă cheamă pușori?

- Pe mine Cristian, iar pe el Marin, răspunse un roșcovan știrb, speriat de întâmplarea care se soldase cu moartea lui George Maxim.

- Ce v-a apucat să vă jucați pe ceața asta chiar în mijlocul străzii?

- Stăteam lângă stâlp cu George până ce avea să se termine curățenia de la ei din bloc. El ne-a rugat să stăm cu el.

- N-ați văzut că mașina se apropie de voi?

- Ba da! Eu l-am tras pe George de mână, dar el a zis: „Dar ce, nu vede?” Și rabla aia l-a lovit și s-a dus, dar nu mergea tare..., răspunse Cristian, oftând des.

- Vi s-a părut că venea intenționat spre voi?

- Mașina am văzut-o în ultimul moment, când l-am tras pe George de mână; mai mult zgomot făcea... Dar nu cred că a vrut să ne lovească.

- Ați mai văzut mașina roșie vreodată?

- Nu. Niciodată! răspunse Marin.
 - Nici eu, se asocie Cristian. El ne-a rugat să rămânem până se termină curățenia... Am venit de când am auzit bubuitura exploziei și trebuia să plecăm demult, dar ne-a rugat... Stăm pe altă stradă, dar dacă ne-a zis...
 - Azi, când ați venit de la școală, ați văzut vreo mașină roșie aici, în fața blocului?
 - Nu! răspunseră ei în cor.
 - George spunea că a văzut o mașină roșie, astăzi pe când venea de la școală, zise Marin.
 - Cine era de față când a vorbit de mașină?
 - Două tanti de aici, din bloc, și nenea ăla gras, zise copilul, arătând cu capul spre mătăhălosul administrator.
 - A mai spus ceva despre mașină sau despre vreo persoană? întrebă Novac.
 - Atât că era o tanti îmbrăcată în haine verzi și purta ochelari de soare.
 - Puteți pleca! Dar direct acasă...
- Novac rămase o clipă pe gânduri, apoi zise subofițerului:
- Între timp a intrat vreo persoană străină în bloc?
 - N-a mai fost nimeni; nici la ceilalți locatari, nici la familia Goga.
 - Continuați supravegherea imobilului! ordonă căpitanul.
 - Să trăiți! Am înțeles! se conformă subofițerul.
 - Se pare că a existat elementul intenționat, băiatule, se adresează el locotenentului. Din moment ce nu există urme de cauciuc pe asfalt, asta ar vrea să însemne că omul de la volanul mașinii nici măcar nu s-a sinchisit să pună și el oleacă de frână. Am dat de bucluc, oftă Novac, apoi adăugă: Ce legătură o fi având acest accident de circulație cu moartea Adrianei Goga? Fiindcă are...
 - Are, desigur! îl încurajă Ursan. Copilul e, poate, singurul martor care l-a văzut pe posibilul ucigaș al Adrianei Goga, ieșind din bloc.
 - Se pare că pe la orele doisprezece, femeia, sau persoana în verde a intrat în apartamentul familiei Goga, a

montat bricheta de aprins aragazul deasupra mânerului clanței, a verificat-o dacă funcționează, pe urmă a deschis robinetul de la aragaz și a plecat, închizând cu grijă în urma ei ușa de la bucătărie.

- Copilul l-a văzut, într-adevăr, pe criminal?

Novac, avu o tresărire.

- E posibil!

- Dar dacă criminalul a intrat mai târziu?

- E foarte important să aflăm ora la care a intrat în apartament. Am ști când a avut loc începutul...

- Buun! se pronunță Ursan. Dar cum vă explicați faptul că Adriana Goga și-a găsit moartea în hol și nu în bucătărie, unde flăcările ar fi ars-o de vie? Cel puțin, criminalul așa a preconizat și nicidecum n-a vrut doar s-o sperie, cum s-ar putea crede...

Și Novac începu să-i furnizeze lui Ursan varianta pe care i-o prezentase și comandantului mai înainte.

Ambulanța plecase de câteva minute, iar în șosea rămăsese „echipa”, adusă de Ursan, care le făcea celor doi semne că și-au terminat treaba și că pleacă.

Novac rămase locului. Sofia Maxim, mama lui George, plângea.

- ...Eram cu Valeria și cu administratorul. Ne spunea că a văzut mașina roșie când venea de la școală, dar nu știa a cui e și n-o cunoștea pe femeia în verde care s-a urcat la volan.

- Altceva, ce-a mai spus?

- Nimic deosebit; parcă te poți lua după spusele unui copil?... Vai de mine, am rămas singură pe lumea asta! se tânguie femeia.

- Ce program ați avut astăzi?

- Am fost la serviciu până la ora trei.

- Despre familia Goga ce îmi puteți spune?

- Săracii! Și peste ei au dat necazurile... Erau niște oameni tare cumsecade și acum... să ai necazuri de la o vârstă atât de... e păcat, mare păcat. Dar de ce toate

necazurile s-au adunat în blocul nostru?

Novac nu găsi un răspuns pentru această întrebare, pe care femeia, îndurerată de moartea prematură a fiului ei, i-o pusese. O conduse spre morgă, iar la intrarea în Inspectorat își luă rămas bun de la chipul inundat de lacrimi.

Novac asaltă cu pași greoi scările ce duceau spre biroul lui. Aprinse a nu știu câta țigară, și de câteva ori prinse balustrada cu mâna stângă și începu să urce din nou, cu trupul lui nici înalt, nici scund, dar bine legat, aplecat ușor înainte.

CAPITOLUL II

ABURII CĂLDUȚI AI CAFELEI

- Duminică -

Abia noaptea târziu Novac ajunse acasă. Soția lui, împreună cu doi dintre copiii mari, dereticau prin camere. Aniversarea zilei lui de naștere luase sfârșit. Cazul la care începuse să lucreze, era ceva cu totul nou pentru el; avea de dezlegat enigma unei crime, iar acum a apărut și întâmplarea cu copilul; lucruri ce trebuiau lămurite în răgazul scurt pe care l-a hotărât comandantul, o săptămână doar. Desigur, ar fi mai simplu, dacă ar putea afla mobilul crimei.

Soția sa, supărată pe el, nu-i adresă niciun cuvânt și îi dădea zor la spălatul muntelui de farfurii înghesuite pe masă, care așteptau să fie puse la locul lor. Novac își turnă un pahar cu bitter și înghiți de două ori din lichidul amarui. Țăla Micu dormea pe fotoliu, ghiftuit de prăjiturile, la care apucase printr-o stratagemă folosită de mai toți copiii în astfel de împrejurări. Novac îl luă în brațe, îl sărută și îl puse cu grijă pe canapea. Micuțul se ghemui din nou, scâncind prin somn. Novac îl mai privi încă o dată îndelung, apoi se dezechipă și se pregăti de culcare.

Dimineața era buimăcit de gânduri, oboseală și fum de țigară.

În drum spre „obiectiv” urcă pe o străduță în pantă. Îl treceau nădușelile și socoti că e cazul să-și tragă sufletul la

cafeneaua din colț, de unde tocmai ieșea un bărbat în vârstă, însoțit de două femei tinere. Așteptă o clipă, apoi închise ușa în urma lui și strâmbă din nas căci fumul de țigară aproape îl înecase; se hotărî totuși să comande o cafea. Aroma cafelei îi prinse bine...

Duminică dimineața, ca de obicei, la el în birou nu se afla nimeni. Ofițerul de serviciu îi întinse un plic, în care, căpitanul găsi concluziile expertizei criminalistice efectuate asupra brichetei de aprins aragazul, demontată din bucătăria soților Goga... Deși bricheta a fost instalată cu ajutorul unui material asemănător cu plastilina, cei de la criminalistică nu au găsit urme de amprente; fie că apa a distrus totul, fie că persoana, respectiv criminalul, a lucrat cu atenție sporită. O dezveli cu grijă din punga de plastic și o puse în buzunar.

Soneria, pe care apăsă îndelung la ușa apartamentului unu, îi aduse în prag o femeie de vreo patruzeci de ani, brunetă, frumușică, la care căpitanul descoperi doi ochi mari, albaștri. Intră într-un apartament bine mobilat și tot atât de bine îngrijit, semn că locatara folosea des cârpa de șters praful.

În hol, căpitanul se recomandă, apoi fu poftit într-una din cele două camere.

- Duminica, din câte știu, cam toți semenii noștri stau pe la casele lor, încercă Novac să atenueze întrucâtva paloarea ce se instalase pe obrazul femeii, de când auzise cuvântul „poliție”.

- Sunt singură. Sunt necăsătorită și, ce e mai rău, singurul copil pe care-l am, lucrează departe de casă... și cât mi-aș fi dorit să am o fată... mai aproape de mine.

Căpitanul remarcă siguranța cu care gazda pronunțase ultimele cuvinte și se hotărî să treacă la subiect:

- Am venit în legătură cu necazurile de la dumneavoastră din bloc.

- A! Da. Însă înainte de toate v-aș ruga să serviți o cafea. Meseria mea este să fac și să servesc lumea cu cafele...

Novac o privi întrebător.

- Lucrez la bufetul întreprinderii, adăugă ea. De obicei, duminica dimineața îmi prepar un ibric mare de cafea și până seara îl termin.

„Desigur că nu singură” socoti Novac, privind corpul femeii, care se îndrepta spre bucătărie și pe care îl încadră cu certitudine în catalogul celor care atrag bărbații... Două cafele aburinde au fost așezate cu grijă pe masă, iar Novac simțea cum aburii călduți și aroma binefăcătoare îi primenesc plămânii.

- Am mai băut una, se eschivă tardiv căpitanul.

- E o cafea preparată de mână de meseriaș și, în primul rând, cred că nu e demn ca cineva să refuze oferta unei femei singure, zâmbi Valeria Buza provocatoare.

Sosise momentul când femeia își deschise inima și sufletul, iar Novac socoti că e timpul să atace:

- Aseară, din câte sunt informat, ați stat de vorbă cu băiețelul George Maxim. V-a spus ceva în legătură cu o persoană pe care a văzut-o ieșind din bloc, în momentul în care se întorcea de la școală?

- Chiar așa! exclamă femeia, care-l privea cu insistență pe căpitan, rugându-l parcă din ochi să verifice calitatea cafelei.

Novac sesiză nuanța și-i ceru gazdei permisiunea să-și aprindă o țigară, altfel cafeaua pentru el nu prezenta niciun interes, chiar dacă era pregătită de o mână atât de pricepută...

- Încercați să vă reamintiți! o îndemnă căpitanul. Ce persoane au fost de față în timpul când copilul descria întâlnirea lui cu femeia îmbrăcată în verde?

Valeria Buza se așeză încet pe scaun, își dresă glasul, zicând:

- Eram: eu, Sofia și administratorul de la bloc. Atâta a spus, că femeia în verde și cu ochelari se urcase într-o mașină roșie.

- Mda! Despre familia Goga, ce îmi puteți spune?

încercă Novac o altă pistă.

- Nu prea multe... Ei s-au mutat de puțin timp la noi. Ne salutăm și... cam atât. Eu lucrez jos, la bufetul întreprinderii, unde doamna venea destul de rar. O vedeam întotdeauna îngândurată, cred că avea destule probleme pe cap.

Deși interlocutoarea lui era o simplă bufetieră, era totuși o prezență agreabilă, cu care îți făcea plăcere să conversezi, chiar despre lucruri ceva mai triste.

Novac reveni cu o altă întrebare:

- Unde vă aflați în momentul în care a avut loc explozia din apartamentul soților Goga?

- La serviciu. Mai precis, la casierie, de unde, tocmai îmi scoteam salariul. Când am ajuns acasă, strada era plină de oameni și mașini.

- Pe la ce oră ați sosit?

- Cred că era deja trei...

Căpitanul își strivi țigara în scrumieră și, privind chipul femeii, care aștepta alte întrebări, poate de altă natură, spuse tărăgănat:

- Va trebui să dați o declarație despre tot ce ați făcut în ziua de sâmbătă, precum și despre ce am discutat astăzi... Vă rog să-mi spuneți, cum v-ați petrecut timpul începând de ieri dimineața și până seară la ora șapte? Mă refer la ora la care a avut loc accidentul...

Interlocutoarea își adună mâinile în poale, își țuguie pentru o clipă buzele, apoi începu să vorbească încet și rar:

- Sâmbătă am avut zi liberă; toată ziua am stat acasă. Am făcut curățenie, am gătit mâncare și pentru astăzi, apoi pe la ora două am plecat să-mi scot banii și pe la trei am ajuns acasă. Pe urmă, știți dumneavoastră ce a fost aici...

- Altceva mai aveți de declarat?

- Nu; nimic!

- Vă mulțumesc, îndeosebi pentru cafeaua excelentă pe care mi-ați servit-o! La revedere!

Acest „îndeosebi” nu o satisfăcu pe gospodină, care deduse că vizitatorul nu era pe deplin mulțumit de răspunsurile ei.

La scara A, unde se afla căpitanul, mai erau încă cinci apartamente, la ușa cărora urma să se anunțe într-o ordine prestabilită.

Pe ușa apartamentului patru, era aplicată o tăbliță neagră, tăiată în formă de paralelogram, pe care era înscris cu litere roșii: Ionel Suman. Îi deschise o femeie roșcovană, îmbrăcată într-un capot de mătase violet.

- Căpitanul Novac, de la poliție, se prezintă anchetatorul. Aș dori să stăm puțin de vorbă despre familia Goga, dacă se poate.

- Cum să nu! Intrați! Vă rugăm să ne scuzați; ne-am culcat foarte târziu și... soțul încă nu s-a sculat, se scuza roșcovana, dându-și seama că Novac observase ușorul deranj din antreu.

Căpitanul fusese plantat într-o cameră, iar roșcovana dispăru pentru moment, dar nu înainte de a-și cere din nou scuzele de rigoare.

La etajul întâi, mirosul de gaz metan, ars incomplet, și de funingine, care mai dăinuiau pe scări, îl aduse pe căpitan într-o stare de agitație, de la care se alese cu o îngrozitoare durere de cap. Inventariind automat mobilierul și toate obiectele din cameră, Novac rămase plăcut impresionat de gustul locatarilor, dar mai ales de modul original în care și-au aranjat lucrurile în spațiul locuinței. „Alții o duc ca în rai!” constată el, și într-adevăr concluzia i-a fost întărită de apariția Zitei Suman, aducând pe o imensă tavă de argint, o sticlă de „Martini”, două pahare și două cești chinezești de porțelan, în care se distingea caimacul de ness-cafea. De după sticlă se ivi și gulerul scrobit al unui pachet de Kent, care își dezvălui identitatea în momentul în care tava fu așezată cu grijă pe masă, de două mâini gingașe și bine îngrijite de femeie cochetă.

- Vai, vă mulțumesc! Astăzi am mai băut vreo două... Mai bine ați aduce un algocalmin, se rugă căpitanul.

- Imediat! răspunse roșcovana, și făcu cale întoarsă la solicitarea oaspetelui atât de matinal, indispus acum din cauza durerii de cap, care începuse să-l chinuie cu câteva minute înainte.

„Ăștia și-au propus să mă îndoape cu cafele. Curios, aici dau numai de femei frumoase... Din ce în ce mai frumoase”, se corectă Novac.

- Serviți, vă rog! rosti Zita Suman.

Și, în timp ce se aplecă asupra mesei, așezând paharul cu apă și calmantul, bucle roșcate de păr i se desprindeau din creștetul capului, năpădindu-i fața. Novac depistă printre firele de păr, un năsuc obraznic, apoi, după ce își împinse pletele spre ceafă, descoperi doi ochi verzi care, parcă îi alungară îngrozitoarea durere de cap. Novac se concentrează o clipă să verifice dacă într-adevăr nu-l mai doare capul. Așa era! Putea renunța liniștit la algocalminul adus de Zita Suman, căci durerea încetase ca prin farmec.

Roșcovana rămase în picioare lângă masă, analizând figura căpitanului, în timp ce acesta înghițea o gură de apă, după calmant.

În ușa rămasă deschisă se ivi figura somnoroasă a unui bărbat subțirel și nu prea înalt, cu părul vâlvoi, a cărui culoare era cam greu de precizat. Era Ionel Suman.

- Dânsul e de la poliție, îl informă Zita pe soțul ei, se interesează de familia Goga.

- Lucrați la aceeași întreprindere?...

- Da; amândoi. Ea e casierită, iar eu sunt tehnician la atelierul de întreținere a utilajelor, preciză Ionel Suman, apoi se așeză pe scaunul rămas liber și începu să desfacă pachetul cu țigări din care îi oferi una căpitanului.

- Mulțumesc, zise Novac. Înseamnă că doamna poate să-mi dea o mulțime de relații despre Adriana Goga. Ce program a avut ieri contabilă șefă? De fapt ați ridicat salariile...

- Am fost împreună câțva timp. Pe la zece, zece și un sfert am plecat amândouă la bancă. Am stat acolo până la ora treisprezece și jumătate, iar la ora paisprezece ne-am despărțit, dânsa și-a ridicat prima banii, pe urmă a plecat.

Zita făcu o pauză mai lungă, pentru că își simțea gura uscată. Cum privea paharele în care soțul ei turna lichidul roșu de „Martini”, se gândi că i-ar prinde bine și ei un păhărel, pentru curaj.

- Până la ce oră ați stat la serviciu? se interesă Novac, așezând pe măsută paharul cu conținutul înjumătățit.

La această întrebare, cei doi din fața sa se foiră ușor pe scaune și începură să se privească unul pe celălalt, curioși, probabil de ce oare căpitanul se interesează de ei, când, de fapt, a venit să afle amănunte despre Adriana Goga.

- La ora șaptesprezece am închis casieria, deși încă nu terminasem plățile. De acolo, am plecat la prietena mea, Nora, unde am stat până la ora nouăsprezece, nouăsprezece și zece, pe urmă, am venit acasă.

- Mai exact doamnă! Aici nu e vorba de plăți, e vorba de o crimă! aruncă el știrea soților Suman, fiind gata pregătit ca în acel moment să studieze cu mare atenție reacțiile de pe fețele lor, părând preocupat să completeze o nouă filă în carnetelul lui.

- Crimă? se mirară cei doi, aproape concomitent.

Novac citi pe fețele lor spaima. Zita se îngălbeni la față, iar bărbia începu să-i tremure, în timp ce soțul ei parcă atunci se trezise, devenind alb ca varul, apoi oftă a ușurare.

- Da. Adriana Goga a fost ucisă! Din acest motiv vreau să știu cu precizie cum și-au petrecut timpul, ieri, toate persoanele care au avut tangență cu ea...

- Când a fost televizată rubrica „Sport”, la actualitățile de seară, eu am plecat, știți, nu-mi place sportul. Pe urmă cum v-am spus...

- Dumneavoastră? se adresă Novac, de astă dată, lui Ionel Suman.

- Până la douăsprezece la serviciu, pe urmă am avut repetiție cu formația întreprinderii - e vorba de o piesă de teatru - iar de acolo, după ora paisprezece și treizeci, mai precis la cincisprezece fără un sfert, am plecat cu doi prieteni la meciul de fotbal. La șaisprezece fără un sfert, când s-a terminat meciul, am pornit spre casă, apoi am dat de inginerul Goga, care urla de disperare, răspunse cursiv Ionel Suman, în contrast parcă cu mutra lui somnoroasă.

- Pe urmă?

- M-am dus cu el la urgență, știți, cu mașina mea, să-și vadă nevasta, iar de acolo l-am dus la părinții lui, acasă, și pe la nouă m-am întors, apoi am făcut curățenie pe scări până după ora zece. De adormit, nu am adormit decât târziu, a mai fost și necazul cu accidentul acela...

- Ce mașină aveți?

- O Dacia 1300, albă.

- Bănuți pe cineva care să fi dorit moartea Adrianei Goga?

- Vai de mine! Niciodată nu m-am gândit la așa ceva! Nu cred nici acum, după ce mi-ați spus, că a fost omorâtă de cineva și că nu s-a întâmplat acest mare necaz din cauza exploziei gazului, răspunse Zita cu o undă de tremur în glas.

Urmă o pauză, în care Novac mai completă ceva în carnetelul lui, pe urmă mai înghiți încă o dată din apa rămasă în pahar.

- Despre soții Goga, ce îmi puteți spune?

- Numai de bine; despre doi tineri absolvenți, ambițioși, harnici și cu pregătire, căsătoriți încă din vremea studenției, nu poate zice nimic rău.

Aflat în picioare și pregătit de plecare, căpitanul mai întrebă:

- Familia Maxim se are rău cu cineva de aici din bloc?

- Nu; nu știm să aibă dușmani, răspunse Ionel Suman. Sincer să fiu, mă miră cum George, care era un băiețel deosebit de inteligent, s-a lăsat - să zic așa - lovit de

mașină. Cred că femeia aceea e complet nenorocită acum; i-a mai murit un copil cu câțiva ani în urmă, din pricina unei boli incurabile. Acum... al doilea, care era și inteligent și frumuseț. Păcat! își încheie Ionel Suman relatarea, cu o mișcare a capului ce denota, deznădejde.

- Ieri ați observat ceva deosebit în comportarea Adrianei? se adresa de această dată Novac, Zitei Suman.

- Știu eu?!?! Era cam nervoasă. Când să ridicăm banii, ne lipseau niște sume care nu ne-au fost virate în cont de către beneficiarii noștri, deși dânsa intervenise cu câteva, zile în urmă, ca să avem ieri banii pentru retribuții asigurați. Era, închipuiți-vă, să nu aducem banii, iar. Oamenii ne așteptau încă de la ora doisprezece. Așa se explică faptul că am întârziat atâta, iar eu încă n-am terminat de făcut plățile.

- Altceva?

- Nimic deosebit!

Ca tot omul, la sfârșit de săptămână părea să fie cam obosită. De altfel, muncea mult! Era ceva normal.

Novac le mulțumi pentru ospitalitate, în timp ce Zita închidea ușa în urma lui cu un zâmbet trist, dar politicoș.

- Cu plăcere. La revedere!

„Și, totuși n-am lămurit dacă explozia a fost adresată Adrianei Goga sau soțului ei”, gândi Novac, apoi începură să-l chinuie alte întrebări: „Dacă se ia în considerare că și Adriana era o femeie frumoasă și în plus tânără, oare să nu fi fost gelozia, cauza acestei nenorociri? Și doamna Maxim - așa disperată cum am văzut-o aseară - are multe calități de femeie atrăgătoare. Aceasta e scara unui bloc la care au fost repartizate de la spațiul locativ numai femei una și una! Așa să fie oare? Sigur că da! E prea de tot! De i-aș spune cuiva chestia asta, a doua zi nici nu m-ar mai saluta. E o coincidență! Are și ea rolul ei în lumea noastră, acum însă pe mine are darul de a mă pune pe gânduri. Ce prostii îmi trec prin cap! Ar râde și Ursan de mine, de-ar ști...”

Desigur, în mintea căpitanului apărură tot soiul de

ipoteze, unele, dintre cele mai curioase, care îl determinau și pe el să se mire de traiectoria pe care îl poate purta propria imaginație.

Persoana care a intrat în apartamentul soților Goga, se pare că le cunoștea foarte bine nu numai programul din ziua de sâmbătă, dar și locuința, inclusiv clanța de la ușa bucătăriei; dacă arcul de revenire al mânerului ar fi fost mai slab, acesta n-ar fi reușit să aducă mânerul cu atâta forță în sus spre poziția „liber” și să acționeze asupra corpului metalic – ce-i drept destul de flexibil – al brichetei de aprins aragazul, ca aceasta să producă scânteii –, și să declanșeze incendiul. Încă un mare semn de întrebare se ivi în cugetările căpitanului: de unde și-o fi procurat criminalul cheile ca să pătrundă în apartamentul soților Goga? Acestea puteau fi procurate chiar și în urma unei vizite, dar mai puteau fi obținute de la serviciu, din întreprindere. Căpitanul fu nevoit să-și întrerupă monologul pe care-l purta cu sine însuși, când pe ușa de la scări, doi bărbați, dintre care unul nebărbierit, îi apărură în față. Le studie pe furiș fizionomiile. Una dintre ele îi părea cunoscută; o văzuse într-una din camerele familiei Goga, imediat după incendiu, în tabloul de pe perete ce reprezenta fotografiile surâzătoare a doi tineri căsătoriți. Novac le făcu loc să treacă, apoi, la o distanță de câteva trepte, urcă scările în urma lor, pregătindu-și întrebările pe care intenționa să i le pună, în curând, inginerului Goga.

– Sunt căpitanul Novac; cercetez condițiile în care a avut loc incendiul, se adresează el inginerului.

Novac, în loc de răspuns, trebui să se mulțumească cu două înclinații din cap făcute de către inginer.

Simion Goga era un bărbat înalt, brunet, iar pe fața lui, Novac remarcă cearcănele de nesomn și o mustată bogată cu un desen interesant, care-i oferea o distincție aparte. Novac, deși simțea și bănuia că intervenția lui nu are loc la timpul cel mai potrivit, vroia să lămurească cât mai repede

căruia dintre cei doi soți i-a fost adresată explozia. Se apropie și zise:

- Vis-à-vis cine locuiește? Am încercat, dar nu răspunde nimeni...

- Familia Rogoz; sunt plecați în concediu..., răspuse inginerul cu o voce stinsă, apoi adăugă: Voiam să-mi iau niște haine pentru ziua de mâine...

- Mă scuzați! Știu că nu am ales bine momentul, dar...

- Ce mai vreți de la mine? Nu vedeți?..., fuse răspunsul pe care Novac îl așteptase din partea inginerului, care continua să scoată din dulap hainele necesare: un costum negru, o cravată și o cămașă, pe care le așeză cu grijă pe spătarul scaunului.

- Atunci... ne vom întâlni cu altă ocazie, propuse Novac.

- Nu, nu... Sunt necăjit și eu... Cred că mă-nțelegeți! Dar ce vreți să aflați de la mine?

- Doream să știu, dacă vă mai amintiți, care dintre dumneavoastră a ieșit ultimul din bucătărie și a uitat gazul deschis? - puse Novac o întrebare, prin care încerca să nu-i dea de bănuț acestuia că un răufăcător a vrut și a reușit să-i omoare soția. Căpitanul avu un moment de satisfacție, constatând că stratagema lui a reușit, și inginerul îi răspundea la întrebări, nebănuind că soția lui a fost trecută în lumea rece a morților de către mâna unui asasin.

- Adriana! Eu am sosit vineri seara târziu dintr-o delegație, iar sâmbătă m-am sculat devreme, poate mai repede de ora cinci, urma să plec în alta... la București, cu avionul de zece, dar din cauza ceții zborul a fost suspendat. Am renunțat și mi-am procurat bilete pentru acceleratul de noapte, când cineva m-a anunțat că... Copilul încă nici nu știe..., zise inginerul și începu să suspine repetat.

„Încă nu a aflat care este adevărul,” își zise Novac. „Cu atât mai bine pentru el! O să treacă mai ușor peste acest mare necaz”.

- Să fi uitat doamna robinetul deschis? continuă Novac

să meargă pe varianta falsă.

- Nu; n-aș crede. Adriana nu uita niciodată nimic; mai degrabă eu aș fi făcut acest lucru, numai că am plecat de acasă cam cu vreo oră înaintea ei. Nici măcar n-avea de ce să folosească aragazul, deoarece dimineața nu aveam timp și nici nu obișnuiam să servim nici măcar o ceașcă de ceai.

- Poate s-a spart conducta, sau... ați dat cheile la părinți și au intrat în casă, știu eu, după haine pentru copil... sau...

- Cheile mele au fost tot timpul la mine, iar Adriana le mai avea în poșetă atunci când... N-avea de ce să le dea părinților mei, pentru că toate lucrurile copilului sunt la ei acasă. De fapt, sunt prea bătrâni ca să poată face așa drum lung. Săraca Adriana...

Inginerul începu din nou să plângă, iar dintre suspinele sale Novac mai intercepta niște cuvinte:

- Bine, dar aseară parcă a fost o comisie aici. Nu știți, cumva, la ce concluzii au ajuns?

- Au fost, într-adevăr, și cei de la Gaz Metan, dar încă nu mi-au parvenit rezultatele, minți căpitanul, spre a evita orice fel de explicații. Aveți dușmani?

- Vai de mine! Pe cine să avem? Numai de doi ani și ceva suntem în acest oraș.

- Sunteți de aici, parcă așa mi s-a spus! Poate i-ați avut încă înainte de a veni în orașul în care v-ați născut!

- Doar în vacanță veneam pe acasă, iar de când ne-am mutat aici eu sunt mai mult plecat. Știți, eu lucrez la serviciul aprovizionare.

- Despre soția dumneavoastră, îmi puteți relata ceva deosebit? Ați remarcat ceva aparte în comportarea ei în ultimul timp? Știu eu...

- Ce să remarc? Veșnic venea obosită de la serviciu, iar în ultima vreme simțeam că s-a ancorat - dacă se poate spune așa - prea tare în munca de contabil-șef de întreprindere... Atâtea treburi și la serviciu și acasă, zău că era prea mult pentru o femeie; noroc cu părinții mei că ne

îngrijesc copilul, altfel...

- Îmi cer iertare! rosti Novac, când se convinsese că inginerului îi mai trecuse din supărare și se felicită pentru faptul că reuși să nu-i trezească acestuia gânduri negre și suspiciuni.

Căpitanul încă nu era obișnuit cu astfel de situații când, vrând - nevrând, trebuia să intri în casele și în sufletele oamenilor, pentru a afla niște lucruri mărunte, dar foarte importante în elucidarea unui caz.

„N-aș fi vrut să-l chinui pe inginerul Goga, tocmai în astfel de momente grele, dar cum aș fi putut proceda altfel? Din câte mi-a declarat, s-ar zice că explozia nu era pregătită pentru el, din moment ce serviciul îl obligă mai tot timpul la deplasări - deci nu are un program fix, cum avea soția lui; era greu de prevăzut, pentru criminal, ora exactă la care vine acasă; unde să mai socotesc faptul că la ora zece dimineața, trebuia să plece din localitate. Oare, aflând mai repede că avionul nu poate decola și, ținând cont de timpul rămas până la plecarea trenului, inginerul Goga nu putea da o fugă până acasă și să pună el la cale incendiul? Incendiul casei în care locuia? Moartea soției lui? Am să-l pun pe Ursan să verifice cum și-a petrecut inginerul timpul în ziua de sâmbătă.”

Ajuns la parter, sună din nou la ușa apartamentului unu.

- Intrați!

- Mulțumesc. Mai am o grămadă de treburi de rezolvat și mă cam grăbesc. Voiam să știu de ce acestui cartier i se mai spune și „Cartierul Veseliei”?

- Numele acesta i s-a dat demult. În aceste blocuri - noi pe atunci - locuiau niște muncitori din alte părți și cum erau fără familii, mai făceau chefuri, scandal...

- Acum nu se mai fac?

- Ba da. Dar nu ca la început. Au mai îmbătrânit oamenii, a îmbătrânit și cartierul...

Novac făcu o pauză, apoi întreabă:

- Ieri, înainte de a pleca acasă, n-ați auzit sau văzut pe

cineva intrând sau ieșind din bloc?

- N-am văzut!

- Nici zgomotul unei mașini?...

- Nu. Am făcut curățenie...

- ...și mâncarea pentru astăzi, completă Novac, apoi adăugă: la apartamentul doi cine locuiește?

- De o lună de zile, nimeni!

- Mulțumesc, rosti căpitanul, despărțindu-se de femeia a cărei meserie era „să facă și să servească lumea cu cafele”.

Privi încă o dată la avizier și se convenise că, într-adevăr, la apartamentul doi, n-avea pe cine să găsească.

Căpitanul părăsi imobilul doisprezece de pe străduța îngustă. Se opri pe trotuar și privind îndelung la geamurile din dreapta clădirii, își spuse: „Mâine o să atac scara B.” Nu făcu prea mulți pași și se opri o clipă, pentru a mai analiza încă o dată locul trasat cu cretă, reprezentând conturul lăsat de corpul copilului decedat în acel stupid accident de mașină. Porni cu pași repezi și se pierdu în ceața deasă, care invadase orașul și împrejurimile...

- Pardon, domnule! Nu vezi?

- Mă scuzați! Încercă Novac să se dezvinovățească în fața unei bătrâne de vreo șaptezeci de ani.

Mai mormăi ceva și, îngândurat cum era, se îndreptă către braseria de lângă Banca Națională, spre a-și readuce la tăcere intestinalele, care începuseră să glăsuiască revoltător, neîntrebate.

Se ridică de la masă după vreo jumătate de oră, propunându-și să dea o raită până la Inspectorat.

„Nu pricep, cum de copiii se jucau în mijlocul străzii, tocmai la șapte seara, pe un întuneric total”, își zise căpitanul întetându-și pașii.

CAPITOLUL III

ASASINUL FACE „ROCADA MARE”

- Duminică -

De cum intră în incinta Inspectoratului, ofițerul de serviciu îl puse în gardă: maiorul Brad, de la Circulație, îi lăsase pe masă un bilet.

- Tu ce faci pe aici, băiețel? se adresă Novac locotenentului Ursan.

- Vă caut. De mult...

- Ei drăcie! - se miră căpitanul.

- Avem știri de la Circulație, își motivă Ursan prezența în birou tocmai în acea duminică de noiembrie.

- Să le aud!

- În jurul orei doisprezece, a fost găsit autoturismul Skoda de culoare roșie, cu numărul de înmatriculare 415...

- Nu mai spune! se hlizi căpitanul.

- Ieri, proprietarul mașinii a anunțat Circulația, pe la orele zece, că mașina i-a fost furată. Acum a fost găsită, dar cu proprietar cu tot: el e mort, iar mașina este făcută zob!

- Asta-i bună!... Și tu stai așa? Dezlegi cuvinte încrucișate și ăștia?...

- V-am căutat, și acasă v-am telefonat, dar precum vedeți, cazul e al celor de la Circulație. Maiorul Brad a socotit că ar fi bine să știm și noi amănunte în plus despre mașina roșie cu care aseară a fost accidentat mortal

minorul George Maxim și care...

- ...a fost văzută tocmai de copilul accidentat, ieri la orele amiezii lângă blocul cu pricina. Și acum maiorul ne invită să vedem la fața locului cum stau lucrurile. Frumos din partea lui... Echipa operativă a plecat?

- Cam... de mulțisor... Mașina de serviciu e liberă; am reținut-o anume pentru deplasarea asta.

- Plecarea! zise de astă dată Novac pe un ton ridicat, accentuând silabele. Acum văd că suntem pe post de invitați, și în calitate de asta nu e bine să te lași prea mult așteptat.

*

Pădurea se afla la o distanță de aproape 12 km de oraș și adăpostea la poalele ei un camping, acolo unde șoseaua națională face o curbă periculoasă. Din cauza cetii dense, mașina poliției parcurse această distanță în aproape o jumătate de oră. Ursan, un brunet înalt, cu fața prelungă și privirea neliniștită, într-un veșnic tremur de curiozitate, aflat pe bancheta din spate, își schimba des locul, pentru a sesiza vreo reacție anume pe fața împietrită a căpitanului.

Cu greu, șoferul reuși să evite deraparea în care mașina se angajase, din momentul în care încercase să oprească; poleiul format peste noapte, abia acum începea să se topească pe șoseaua șerpuitoare și rece. Novac și Ursan coborâră repede, trântind puternic portiera. După ce părăsiră șoseaua, escaladară un șanț foarte adânc; ajunseră la marginea pădurii, formată din salcâmi și arțari cu frunzișul înroșit și mult rărit de pojarul târziu al toamnei; vara, mai ales duminicile, era locul de pelerinaj, de recreere al orașenilor, veniți de cum răsărea soarele și zăbovind până la căderea întunericului, între arbori se auzeau atunci numai chiote și clinchete de glasuri. Dar acum peisajul era sinistru, căci ceața învăluisese totul în mantaua tristeții... În fața lor, mașina îmbrățișa un salcâm

bătrân, scrijelit de coajă. Automobilul venise cu viteză mare, părăsise carosabilul, trecând vijelios pe deasupra șanțului și se oprișe în copac, stând așa de parcă ar fi vrut să se cațere pe el.

- Cum o fi ajuns aici? se miră Novac.

- A zburat! zise Ursan.

- Asta așa este! Altfel n-ar fi putut poposi în acest loc, rosti Novac, strângându-i mâna maiorului Brad. Mulțumesc pentru invitație.

- Știam că te interesează mașina și am considerat că n-ar fi rău să afli câteva amănunte și despre posesorul ei, spuse maiorul, rămânând cu privirea pe salcâmul scrijelit de coajă.

Conducătorul autovehiculului, cu volanul înfipt în piept, stătea nemișcat, cu capul căzut într-o parte... Capota mașinii se deschisese, desigur, în momentul impactului, străpungând parbrizul... Cineva încercase să scoată cadavrul înțepenit de la volan, dar nu reușise. Căpitanul îndepărtă ușor cu vârful pantofului, stratul de frunziș de pe oglinda retrovizoare, căzută în preajma salcâmului, crăpat în două locuri din cauza loviturii, apoi începu să-și noteze datele personale ale decedatului, pe care maiorul Brad i le furniza cu vocea sa baritonală...

- Cine a anunțat accidentul? întrebă într-un târziu Novac.

- Un automobilist care circula pe șosea, mi-a spus că s-a trezit deodată într-o turmă de oi ce stătea nesupravegheată în mijlocul drumului. Nemaiputând avansa, s-a dat jos, a văzut niște câini ciobănești, pe urmă și-a făcut apariția unul dintre ciobani, ce arăta destul de speriat de ceea ce văzuse... După ora doisprezece a ajuns la noi... Ai găsit bilețelul? Ți l-am lăsat pe masă.

- Rămân dator...

- Să lăsăm asta, zise maiorul.

- Medicul ce a spus cu privire la ora decesului?

- Cam între orele unu și două astă-noapte, cu

aproximație deocamdată.

- Adică în urmă cu aproape douăsprezece ore?

- Așa se pare. Ciobanul a declarat că, astă-noapte, pe la ora unu, a auzit o bubuitura scurtă, dar puternică. Era departe de acest loc... Abia la câteva ore după aceea, când a ajuns cu oile aici, a dat de mașină. De fapt câinii au găsit-o! S-au apucat să latre la mortul din mașină. Am ajuns să ne găsească ciobanii mașinile furate...

- Bine, dar de ce au ajuns ciobanii atât de târziu la locul accidentului, ei doar auziseră cu mult timp înainte bubuitura?

- Și eu m-am mirat de acest lucru. Mi-au explicat și n-am avut decât să le dau dreptate; cum erau în câmp deschis și în beznă aceea, ciobanul nu a cutezat să facă niciun pas, mai mult, a ținut pe mai departe oile grupate; în asemenea situații lupii atacă cu înverșunare și e destul de greu să le dai o replică pe măsură din moment ce nu vezi nici măcar la doi pași... Dacă erau și ei ceva mai curioși, îl depistam mai repede, așa...

- Deci, știm și ora, zise căpitanul. Dar cu o oarecare aproximație!

- Dimpotrivă!

- ?!!

- Nu e cazul să te miri deloc, n-ai idee cât s-au modernizat și ciobanii ăștia. Ceasul îi merge bine, l-am confruntat cu al meu. Nu era de mirare dacă ar avea unul electronic!; am mai văzut eu din-astea...

Novac își închise carnetelul, întrebând din nou:

- Cum îți explici aterizarea aceasta... curioasă?

- Simplu! Viteză mare, drum alunecos, direcție pierdută...

- ...și aterizare la punct fix! completă Novac, zâmbind. Pe la ora unu noaptea poleiul încă nu era format și frâna ar fi prins. De treaba asta ce zici?

- Nici urmă de frână. Se pare că ai dreptate, zise Brad.

- Ca și aseară pe strada Îngustă, apăsă Novac.

- Sunt aproape sigur că a încurcat pedala de frână cu accelerația, altfel nu-mi pot explica...

- Să fi avut defecțiune la mecanismul de direcție? vru să se edifice căpitanul.

- Măi, dar suspicioși mai sunteți voi ăștia?... Pe tine te-ar duce mintea la cu totul altceva.

- Nici aseară, pe strada Îngustă, n-a fost mai clară socoteala...

- Doar nu vrei să spui că și aici și-a băgat dracul codița? Defecțiuni mecanice nu există - spun asta din constatările de până acum - de dormit la volan, n-a putut, doar după câțiva metri de rulare e greu de presupus așa ceva... Între timp, deținând adresa furnizată de proprietar când ne-a anunțat dispariția mașinii, am aflat de la colegul lui de cameră - unul așa... bărbos, îl cheamă Otto, că decedatul nostru a plecat la ora unu fix din hotel, spre oraș, unde, se pare, a fost chemat... Oricum, până mâine dimineață aflăm noi care a fost cauza accidentului. Te voi anunța.

Novac rămase pironit locului, cu privirea în jos. Tresări ușor și îl chemă pe Ursan la mașină.

- Interesant și tipul ăsta! Anunță dispariția mașinii, o găsește și de părere bună o ia la goană și omoară, un copil, pe urmă pune la grea încercare rezistența esenței de lemn tare a salcâmului în raport cu tabla aia ruginită, încercă Ursan să pună cap la cap evenimentele cunoscute, cu gândul ascuns și de a-l provoca la discuție pe insul care ocupa locul din dreapta șoferului.

- Interesant! bolborosi într-un târziu Novac, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Incredibil dar adevărat, ca în emisiunea aceea de la televizor. Aceasta a fost, poate, ultima mutare a asasinului.

- Când se vorbește de ultima mutare, implicit se poate vorbi și de mat! Desigur, în această situație remiza este exclusă, aprecie Ursan, incitându-l pe Novac la o discuție ceva mai amănunțită.

- Sper că asasinul nu a făcut mutare de mat, ci, numai o

amenințare... așa că, se poate para mutarea aceasta, pe care, el ca și noi, o apreciem ca foarte bună. Bineînțeles, fiecare din punctul lui de vedere!

- În două zile, trei morți! Unul dintre acești morți este, desigur, al nostru, mă refer la Adriana Goga. Ceilalți doi, deși sunt ai celor de la Circulație, vor trebui să rămână și în vederile noastre...

- Chiar dacă nu a existat elementul intenționat, în accidentul de aseară, tot va trebui să întocmesc un nou raport, pe care comandantul îl va citi mâine la primele ore ale dimineții, se îndură Novac, să-l potolească pe mai tânărul său ortac cu care se pornise să descopere asasini.

- O legătură parcă ar exista între cele trei victime...

- Greu... greu... de găsit! Mașina roșie, face totuși legătura, dar dacă se ia în considerare acest lucru, poate să ne și deruteze, zise Novac, privind cu coada ochiului spre șofer, care depunea eforturi deosebite să mențină o viteză maximă de rulare de 20-25 km la oră.

- E groaznică ceața asta, mârâi cu răutate cel de la volan.

*

Novac recapitulă datele furnizate de maiorul Brad; proprietarul autoturismului de culoare roșie era Iulian Sima, în vârstă de 34 de ani, originar din Brașov, necăsătorit. În urmă cu zece ani câțiva prieteni de-ai lui încropiseră o formație de muzică ușoară. Se aciuiseră pe lângă ei încercând ca în pauzele programului de muzică să-și prezinte numerele sale de iluzionism, și asta a durat până în urmă cu o zi... Sâmbătă pe la ora zece a anunțat dispariția mașinii, aflată de dimineată parcată lângă hotelul Grand. Iulian Sima a decedat în noaptea de sâmbătă spre duminică, la ora unu, aflat în drum spre oraș, circulând cu viteză mare la volanul autoturismului personal, care a derapat, a părăsit carosabilul, a survolat

șanțul și s-a izbit într-un salcâm... Îl privea insistent pe Ursan, care se apucase să dezlege cuvinte încrucișate și hotărî să-i răpească această plăcere.

- Mititelule; facem o verificare de date?

- Sunt cam puține dar facem! Încuviință locotenentul trăgându-și cu greu privirea de pe revistă.

- Susții că ar exista o legătură între dispariția celor trei...

- Ar fi bine să pornim pe varianta asta!

Căpitanul își aprinse cu gesturi absente o țigară și, pufăind din ea cu plăcere, spuse:

- Modul în care a fost pusă la cale moartea Adrianei Goga, e lămurit. Rămâne de găsit: autorul și mobilul crimei. Copilul George Maxim - să acceptăm varianta ta - vede imediat după ora doisprezece, ieșind din blocul de pe strada Îngustă, o femeie, o persoană care e cu certitudine asasinul Adrianei..

- Mai bine zis asasina! Ținu să precizeze Ursan. Doar era vorba de o femeie.

- Bun!... Sâmbătă după ce am plecat de aici, cei din bloc - la necazuri oamenii se unesc, parcă spunea cineva - speriați cum erau, s-au adunat și au început să discute despre incendiu și despre moartea Adrianei. În acel moment copilul George Maxim povestește celorlalți despre persoana îmbrăcată în verde, ce ieșea din bloc în timp ce el se întorcea de la școală. Criminalul, sau vreun complice de-al acestuia, aude spusele copilului și pune la cale eliminarea singurului martor...

- Aici e aici! În acest caz, criminalul locuiește în bloc!

- Așa sa pare. Valeria Buza a declarat că în momentul în care copilul își susținea relatarea, erau de față doar locatari din bloc. Dacă se acceptă că cineva ar fi dus știrea mai departe...

- În acest caz, asasinul se îndepărtează...

- Nu te aprinde așa, sunt doar supoziții...

- Bine, dar acceptându-se această variantă, făptașul se

află fie în bloc, fie în imediata lui apropiere, el putea deci auzi spusele copilului sau că cineva – complice sau vreun cunoscut – i-a furnizat știrea fără să-și dea seama.

- Ipoteza noastră va rămâne în faza aceasta. Măine te interesezi ce au făcut locatarii din bloc, sâmbătă, între orele cinci și șapte după masă, de la ora când am plecat noi și până în momentul lovirii copilului. Și, ca să mergem până la capăt cu presupunerea noastră, agresorul, aflând că există un martor care l-a văzut ieșind din blocul incendiat... demarează cu mașina din fața blocului cu fațadă albastră încercând să pună în aplicare planul înfricoșător de a ucide copilul. Cotește pe strada Îngustă, localizează victima, o lovește și dispare de la locul accidentului... Ajunge cu mașina la camping, o dosește pentru a nu fi găsită de lucrătorii noștri de la Circulație, iar noaptea pe la ora unu remușcarea a două crime îl cuprind și pornește spre oraș cu o viteză nebună; pierde controlul volanului și își primește pedeapsa ca orice răufăcător, aterizând în salcâmul de peste drum, unde i se curmă șirul zilelor...

Ursan se răsuci în scaun, în căutarea unei poziții mai confortabile, continuând să privească în ochii căprui ai căpitanului.

- Asasinul Adrianei Goga - reluă Novac firul povestirii sale - îl elimină pe micul martor tocmai cu automobilul anunțat dispărut. Niște lucruri nu sunt suficient de clare: agresorul - să zicem că îl cunoștea pe copil - cu motorul ambalat destul de tare, apare cu precizie matematică la colțul străzii, identifică victima și-o lovește fără cruțare. Buun! Dar, n-aș crede în varianta cu „elementul intenționat”, din moment ce afară nu se vedea nici măcar la cinci pași, deci criminalul nu-l putea vedea pe copil. Să mai facem o socoteală: în intervalul de timp scurs de la urcarea asasinului în mașină și până la apariția lui în strada Îngustă, copilul nu mai putea fi în mijlocul străzii și ar fi venit degeaba. În plus, mașina putea fi recunoscută și

i s-ar fi aflat identitatea.

- Să mergem până la capăt! îl îndemnă Ursan.

Căpitanul se opri lângă geam, aprinse o nouă țigară, trăgând din ea cu sete. Privind spre Ursan, zise:

- Se pare că suprimarea copilului nu are la bază elementul intenționat, dar mașina roșie prea și-a făcut simțită prezența în ultimul timp și unde mai adaug că prezența de care ziceam a fost semnalată în fiecare caz în directă legătură cu moartea... Și acum, ultimele precizări: minorul Maxim putea fi omorât atât de proprietarul mașinii, care prin telefonul dat la Circulație își crease un alibi perfect, fie de persoana care a furat ieri mașina. Dacă admitem prima posibilitate, atunci iluzionistul Sima ar fi putut s-o ucidă pe Adriana Goga. Rămâne de văzut motivul pentru care a făcut el acest act criminal. Dar morții nu vorbesc!... Așa că trebuie să descoperim noi adevărul. Între timp m-am edificat asupra unui singur lucru: explozia a fost adresată Adrianei Goga și nicidecum soțului ei, desigur că va trebui verificat acest lucru încă o dată. Asta, ca să nu uiți! Și va fi sarcina ta.

- Bine, dar...

- Un moment! În baza celei de-a doua posibilități, persoana care a furat mașina - dacă, într-adevăr, a furat-o - nu s-a ferit ca aceasta să fie văzută în fața blocului și să accidenteze cu mare ușurință copilul - avea identitatea nedescoperită de către proprietarul mașinii. Ca să elimine orice urmă, a putut să pună la cale și moartea iluzionistului.

- Acest lucru pare inutil din moment ce proprietarul mașinii nu știa cine anume i-a furat-o. Vina poate fi aruncată și pe iluzionist. Zău că nu știu ce să mai cred; am intrat într-o încurcătură din care n-o să putem ieși nici remorcați cu buldozerul... Apropo, parcă și copiii care se jucau împreună cu George susțineau că n-ar fi existat o anumită intenție din partea celui de la volan, de lovire. Dar și mașina roșie a apărut tocmai acolo unde nu trebuia. Un

lucru îmi atâță curiozitatea...

- Un moment! ceru Novac. Mașina cum de nu a fost găsită de la ora zece, când a fost anunțată dispariția ei, și până seara la șapte, când a fost folosită din nou la accidentarea copilului? Să fi fost parcată într-un grajd? Încercă Novac să-și răspundă propriei nedumeriri.

- Altfel e greu de găsit un răspuns. Vroiam să...

- Ai cuvântul băiețuș! Eu am cam obosit.

- Cum a ajuns mașina din nou în posesia proprietarului și de ce el - care avea obligația să o facă - nu a anunțat serviciul Circulație, după ce a găsit-o? Îl provocă din nou Ursan.

- Posibil, a găsit-o noaptea târziu și imediat a pornit spre oraș ca să-i anunțe pe cei de la Circulație...

- La ora unu noaptea? Pe ceața asta? Putea da și un telefon; era mult mai simplu și mai operativ. Ceva nu e în clar!

- ...ori că el a folosit-o!

- ?!!

Căpitanul își aprinse o țigară, se așeză pe scaun și începu să bată ritmic cu degetul în masă. Într-un târziu concluzionează:

- Orice variantă am analizat-o, ne vom izbi de un singur mare semn de întrebare: De ce a fost ucisă Adriana Goga?

Afară se înnoptase de-a binelea.

Un val de ceață izbi fața căpitanului, când acesta ajunsese în strada Îngustă, umezindu-i obraji. În buzunarul stâng al pardesiului pipăi bricheta de aprins aragazul, întrebându-se mereu: cui i-o fi aparținând?

*

- Noi am sosit aseară pe la ora zece, cu un accelerat, răspunse Zamfira Rogoz, locatara de la apartamentul cinci. Dimineată plecăm la socri după copii. Știți, noi suntem de la țară, și când plecăm de acasă pentru mai mult timp,

lăsăm copiii ori la părinții mei, ori la mama soțului. Am auzit ce s-a întâmplat ieri pe aici. Ne e și groază să mai deschidem ușa, de când am auzit că vecina noastră a murit. Și la noi s-a simțit miros de gaz, după cum vedeți, ne-a căzut tencuiala în camera în care stăm de obicei.

Novac deduse că această cameră avea perete comun cu bucătăria de la apartamentul familiei Goga.

- V-aș ruga să-mi spuneți ce știți despre familia Goga - le acordă Novac tot creditul soților Rogoz - și în general, câte ceva despre fiecare dintre vecinii dumneavoastră.

- D-apăi - începu Miron Rogoz, care mai păstra în vorbirea sa graiul din satul natal - familia Goga sunt niște oameni care se caută numai cu părinții lor, ai ei sau ai lui. Nu știu să fi venit la ei alt om străin. Da chiar de-o venit, o plecat repede. Io, cum să vă spun... Mă mai duceam pe la ei să le mai repar câte o conductă de apă, ori să le mai schimb câte un robinet, că io mă pricep, că-s instalator.

- Ce fel de oameni erau?

- Păi, cum să fie... Așa ca toți oamenii cu școală mai multă: nu-și răcesc gura pentru toate nimicurile.

- Ați observat ceva deosebit în comportarea lor în ultimul timp, adică înainte să plecați în concediu? se adresa Novac de această dată Zamfirei Rogoz.

- Se mai certau câteodată... Prima oară i-am auzit cam cu vreo trei săptămâni înainte de a pleca noi în concediu. Era într-o dimineață pe când să plecăm la serviciu...

- No, iar ai treabă cu ei, tu, Zamfiră?!! Ce, iar nu încapi de oamenii ăștia? interveni Miron.

- La apartamentul unu cine locuiește? o provocă din nou căpitanul, făcând abstracție de „intrarea” de odinioară a soțului acesteia.

- Aia care trăiește cu...

- Taci tu din gură! o dojeni din nou Miron.

Căpitanul socoti că trebuie să procedeze altfel:

- Vă avertizez că vecina dumneavoastră, Adriana, nu a fost doar victima unei explozii de gaz. Ea a fost ucisă!

Pe fețele celor doi soți, căpitanul citi uluirea.

- Trebuie să-l prindem pe răufăcător! Vă rog să-mi spuneți tot ce știți, fără reținere! În munca noastră și cele mai mici amănunte devin importante. Pofțiți! îi îndemnă căpitanul.

- Dacă-i pe-așa, atunci v-o spun verde: muierea aia trăiește cu fostul nostru contabil șef... Vecina noastră era o femeie tare cumsecade și nu cred că cineva să fi vrut s-o omoare. Era tare bună la suflet și n-o făcut la nimeni rău, apăsă cuvintele Miron.

- Dumnezeu! Cine s-o omoare? exclamă Zamfira, speriată.

- Despre ăilalți ce să vă zic? reluă Miron. Sub noi, la trei stă o... Doamnă. Una Maxim. Că și copilul ei o pățit-o rău de tot! Sărăcuța! Că și necazurile astea tot pe ăi mai amărâți îi lovesc, că o mai avut unul, dar și ăla o murit, dar de boală, nu ca ăsta... Vis-à-vis cu dumneaei stau soții Suman. No, ăștia-s necăjiți că n-au copiii... chiar jos, la intrare, stă Valeria. Aia îi singură că fata îi plecată la Craiova, iar apartamentul doi o rămas gol de când au plecat... D-apăi nouă nu ne vine să credem că cineva o vrut s-o omoare pe contabilă noastră. Io pe asta n-o mai cred. Da cum vă puteți gândi la așa ceva? Mare minune! exclamă Miron, rămas cu privirea asupra Zamfirei, năpădită de lacrimi.

- Erați pe drum sâmbătă în jurul orei două după masă?

- Eram. Da; eram!

Cum pe Zamfira o podidise binișor lacrimile, Novac socoti să amâne interogatoriul pentru o altă ocazie, când Miron nu va fi acasă; Zamfira părea a fi bine pusă la punct cu știrile din bloc numai că prezența lui Miron o stânjenea în a-i face destăinuiri, aparent insignifiante, despre ceilalți locatari de la scara A.

De la cofetăria din colț se aprovizionă cu câteva pachetele de bomboane și prăjituri. Apoi se arată foarte încântat de acadelele găsite, gândindu-se că Țala Micu' o să

se bucură mult pentru ele.

*

Luni dimineața, căpitanul venise la serviciu mult mai repede decât îi era obiceiul. Începuse să răsfoiască filele carnetului, unde își notase discuțiile purtate cu locatarii imobilului de pe strada Îngustă... Ședința cu comandantul durase până după ora opt, iar acesta îl mai reținuse pe căpitan încă o jumătate de oră după discuțiile purtate cu ceilalți subordonați. Locotenent-colonelul Filip parcurse din nou rapoartele întocmite de Novac, le balansă câțva timp în mâna dreaptă și, când și ridică privirea de pe ele spre a-și potrivi ochelarii, care îi alunecaseră de la rădăcina nasului, se adresa căpitanului:

- Citind din nou ultimele două rapoarte, analizând din nou împrejurările în care a avut loc decesul Adrianei Goga, apare un element comun pentru aceste trei cazuri: mașina roșie!... Anumite investigații, ai făcut?

- Am întreprins o anchetă la blocul în cauză, însă trebuie să mai fac unele cercetări asupra persoanelor care, mai mult sau mai puțin, au avut tangență cu victima, atât pe linie de serviciu, cât și în afara acestuia.

Locotenent-colonelul Filip, cu o mișcare lentă își fixă ochelarii aproape de rădăcina nasului, și-l privi pe căpitan prin lentilele cu destule dioptrii, trăgând următoarea concluzie:

- Mașina roșie apare de la începutul până la sfârșitul rapoartelor tale. Presupunerea că ar exista o legătură între dispariția celor trei persoane, nu e deloc rea! Deocamdată poți merge pe acest fir. Alte probleme?

- Mă chinuiesc să aflu mobilul crimei.

- Găsește-l pe criminal! Pe urmă o să-ți spună el de ce a procedat așa. Și, grăbește-te! Mai avem și alte treburi de rezolvat... Lunea viitoare va trebui să pleci la instructaj! Deci peste o săptămână, îi reaminti Filip ziua scadenței.

Novac părăsi biroul comandantului, gândindu-se că va fi puternic presat de timp.

*

Sediul întreprinderii la care lucrase Adriana Goga, era la marginea de sud-vest a oraşului. De câteva minute stătea la o masă într-un birou, aşteptând să fie chemat la directorul unităţii.

După ce puse receptorul în furcă, directorul, îl primi amabil:

- Ocupaţi loc, vă rog! Aşa-i dimineaţa la noi. În special luna, telefoanele nu conţin.

Directorul dădu la o parte hârtiile care-i acopereau biroul, punând în faţa căpitanului o scrumieră.

- E mult prea tristă întâmplarea aceasta; întreprinderea noastră pierde foarte mult. Adriana Goga era un contabil şef foarte capabil şi foarte serios, iar soţul ei face o treabă bună la serviciul aprovizionare.

- De cât timp a fost promovată în funcţie? Încercă Novac, grăbit şi el, să între cât mai rapid în subiect.

- În curând s-ar fi împlinit un an. Achim, fostul contabil-şef a fost trecut în funcţia de şef serviciu personal; el a avut unele deficienţe pe linie de serviciu, poate din cauza vârstei, dar nici sănătatea nu-l prea ajută. Cu această ocazie am reuşit să promovăm şi noi cadre tinere în funcţii de conducere.

- Consideraţi că Adriana Goga, prin această avansare, şi-a creat un duşman în persoana lui Achim?

- Dacă e să mă refer la relaţiile dintre Adriana şi Achim, pot să afirm că nu am observat nimic deosebit, deşi i-am urmărit pe amândoi cu mare atenţie. Despre Adriana... Chiar în zilele trecute mi s-au prezentat de către Achim, câteva referate întocmite de contabilă şefă asupra activităţii necorespunzătoare a trei dintre contabilele noastre, în care dânsa propunea sancţionarea acestora...

- Despre cine era vorba?

- Liliana Balica, Maria Orza și Zita Suman! Primele două lucrează neglijent și comit o serie de greșeli în acte, iar cea de-a treia de vreo lună încoace lipsește mereu de la serviciu, pierzându-și vremea prin oraș după cumpărături, pentru concediul în care urmează să plece. Dar nu știu dacă ce v-am spus are vreo legătură cu incendiul...

- Am uitat să vă spun - interveni căpitanul - Adriana Goga nu a fost, așa cum ați aflat, victima unui incendiu provocat în urma exploziei gazului metan: ea a fost ucisă!

- Cum?!!! - se miră directorul, apoi se retrase în scaun de parcă cel aflat în fața sa ar fi fost criminalul.

- Explozia în care Adriana și-a pierdut viața, a fost pusă la cale de mâna unui asasin. Din acest motiv v-am deranjat, zise Novac.

- Cine a putut face așa ceva? Păi, femeia asta n-avea dușmani! Era un om de o rară conștiinciozitate și corectitudine. Deși, cam rigidă în metodă, unele lucruri le mai trecea și ea cu vederea, dar oamenii mai trebuie și modelați, fiindcă mai sunt destui care nu se achită în mod corespunzător de sarcinile profesionale.

Directorul făcu o pauză. Știrea despre moartea Adrianei îl speriasse.

- ...desigur, dificultăți mai apar în timpul serviciului - reluă el. Conflicte mai sunt... Ne mai certăm... Dar că se poate ajunge până acolo încât să iei viața unei persoane pentru că te-a criticat în vreo ședință sau că te-a muștruluit pentru a te corecta... la asta sincer să fiu, nu m-am gândit.

- Mă gândeam la un motiv ceva mai... aparte. Ar putea exista așa ceva? Sau ar putea fi cineva, care să?...

- Nu! răspunse categoric directorul, năpădit de gânduri negre.

- Totuși, nu ați remarcat ceva deosebit, în ultimul timp, în comportarea Adrianei?

- Deosebit, nu! O știam preocupată de niște nereguli,

găsite de ea în unele acte întocmite încă de pe vremea când contabil șef era Achim. Nu știu cum a dat de ele... Nu mi-a spus exact despre ce este vorba, dar m-a făcut să înțeleg că îmi va prezenta o situație completă după ce avea să mai facă și alte verificări.

- Ați mai discutat cu cineva despre aceste nereguli?

- Mi-am adus aminte acum că ați adus vorba; eu am și uitat de ele. Sunt sătul de greșelile descoperite cu ocazia reviziei de fond, efectuată de către inspectorii băncii, deoarece în urma acestui control Achim a cerut să fie schimbat din funcție; și-a dat singur seama că nu mai poate face față atâtor probleme...

- Vă înțeleg - spuse căpitanul. Întrucât timpul nu vă permite să vă rețin prea mult, aș dori să stau de vorbă cu o parte, cel puțin, dintre colegii de serviciu ai victimei - consideră Novac că era timpul să-l lase pe director cu treburile lui foarte numeroase și foarte grele, care îl asaltau în acea zi de luni, dovadă erau telefoanele care le întrerupse de nenumărate ori discuțiile.

- Șeful serviciului personal, Achim, îi cunoaște foarte bine pe toți și vă poate ajuta să stați de vorbă cu cine doriți. Luați legătura cu el - îl rugă directorul, strângându-i lui Novac mâna cu căldură.

CAPITOLUL IV

CÂTE O ÎNMORMÂNTARE PE ZI

- Luni -

Pe Achim îl găsi într-un birou mic, așezat la o masă, pe care se afla un telefon; alături era o mașină de scris, iar de perete erau lipite trei dulapuri din tablă, cu fișele personale și cărțile de muncă ale salariaților. Era un bărbat care se apropia de 50 de ani, înalt și lat în umeri; părul cărunț și bogat, pentru vârsta lui, îi dădea mai degrabă un aer de dirijor, decât de economist; purta o cravată roșie și un sacou portocaliu de catifea, sugerând lipsa de gust în selectarea îmbrăcăminte. Fizionomia lui Novac, necunoscută, îl determină să-și oprească mișcările degetelor de pe claviatura mașinii de scris; Novac se prezentă, apoi mai făcu doi pași și se așeză pe scaunul ce i se oferise.

- Contabilitatea - începu Achim - cuprinde șase persoane: contabilul șef, contabilul principal - Iacob, contabilii: Constantin Porumb, Liliana Balica, Maria Orza și casierita Zita Suman.

- Câte ceva despre fiecare...

- Contabilul principal Iacob...

- Mai bine să începem cu dumneavoastră - se răzgândi Novac, aflând din carnetul pe care și-l deschise de curând, că acest nume apăruse în investigațiile sale, - pe urmă o să ne ocupăm și de ceilalți... M-ar interesa să aflu

ce ați făcut în ziua de sâmbătă, începând cu ora șapte dimineața!

Sesizând tonul direct și hotărât al căpitanului, Achim înghiți în sec de câteva ori, clipi des din ochi și agitat cum era, se răsuci în scaun, apoi reveni la poziția inițială. Nu prea era obișnuit să fie luat atât de categoric dar realiză repede că în fața sa nu se află vreunul din angajații întreprinderii, ci un lucrător de la poliție. Strânse tare de colțul mesei și în cele din urmă se hotărî să spună:

- De la șapte am întocmit și am dat curs deciziilor de încadrare în unitatea noastră, ale noilor angajați. De la ora zece am plecat în oraș, iar pe la 12 m-am întors...

- Văd că nu ne înțelegem - se aprinse căpitanul. Din moment ce un coleg de muncă de-al dumitale este omorât, e cazul să știu ce au făcut persoanele din jurul lui, la orele când i se pregătea moartea.

- Doar nu vreți să spuneți că Adriana a fost ucisă?

- Întocmai!! Și dumneavoastră îmi veniți cu aproximații...

Novac observă cum de astă dată fața lui Achim se îngălbeni; ridurile de sub ochi înmulțindu-i-se parcă.

- Nu se poate așa ceva!

- Credeți că am chef de glume?

- Femeia nu putea să aibă astfel de dușmani, încât să-i dorească moartea.

- Înseamnă că are dușmani, însă nu chiar atât de mari, ca să-i pună capăt zilelor.

- Fiecare avem; mai mari sau mai mici...

- Cunoașteți vreo persoană cu care Adriana era în conflict?

- Nu! Cine să fie? Să nu credeți cumva că îi purtam pică pentru că a fost numită în locul meu. De fapt, eu am cerut să fiu schimbat din acea funcție. Începuse să-mi fie greu... Îmi este cu mult mai ușor în noua funcție... și să știți că eu am propus ca ea să-mi ia locul...

- Nu cred nimic din ceea ce spuneți! Până nu-l voi afla

pe criminal, dumneavoastră sunteți unul dintre suspecti.

Achim nu reuși să mai scoată niciun cuvânt. Își încruntă privirea, pe care o ținea ațintită asupra dușumelei; o cută mare i se adânci între sprâncene. Novac își ceru între timp permisiunea să aprindă o țigară și acum scotea norișori de fum, concomitent pe gură și pe nas.

- Continuați! Dar cu precizie și cu martori, dacă se poate...

- La ora zece am plecat în oraș, știu și ceilalți, și am început să caut pe la aprozare struguri, dar n-am cumpărat.

- V-ați întâlnit cu cineva cunoscut?

- Nu! Probabil am salutat pe cineva... Nu mai rețin... Apoi am intrat la cofetăria „Flora”.

- Fumați?

- Nu. Tocmai din acest motiv am intrat la „Flora”, acolo nu se fumează și se găsește mai ușor loc.

- Cam pe la ce oră ați ieșit din cofetărie?

- Cred că se făcuse unsprezece. Rețin, că de acolo am luat-o înspre anticariat, unde mi-am pierdut restul timpului, apoi am luat autobuzul și pe la douăsprezece cred că deja ajunsesem la întreprindere.

- Și în tot acest timp, nu v-ați întâlnit cu nimeni cunoscut, care să întărească spusele dumneavoastră? - întrebă Novac, gândindu-se de ce oare Valeria Buza reprezintă pentru Achim, nici mai mult nici mai puțin decât un anticariat ci, dimpotrivă, în raport cu vârsta femeii, el ar fi o piesă de „anticariat”.

- Rețin că am salutat niște cunoscuți mai vechi, sau m-au salutat ei pe mine, dar eram grăbit și nu am stat la discuții - ca să zic așa - cu nimeni.

- Sper că despre restul personalului știți mai multe lucruri, doar ați lucrat cu ei mulți ani.

Telefonul curmă brusc convorbirea celor doi. Discuția pe care Achim o purta cu cineva aflat la celălalt capăt al firului, reuși să-l scoată din tensiunea provocată de

prezența căpitanului.

După ce își stinse țigara pe o farfurie mică, ce servea drept scrumieră - în biroul lui Achim nu se fumase până atunci -, căpitanul se adresează din nou interlocutorului său:

- Chemați-l pe Constantin Porumb!

- E plecat în concediu. E navetist și, cum toamna la țară este foarte mult de lucru, omul a solicitat concediu, care sunt sigur, nu e de odihnă...

- Atunci pe Liliana Balica; dânsa nu cred că merge toamna la... porumb - încercă Novac, să mai descrețească, cu o glumă nevinovată, fruntea lui Achim.

- Fiți amabil, dânsa se află la casierie, unde se mai fac plăți și adună bani pentru coroana pe care o vor duce astăzi la înmormântarea Adrianei, câțiva dintre angajații întreprinderii. Sper să fiți înțelegător, să o lăsăm mai la urmă!

După ce rosti aceste cuvinte Achim deveni trist și luă o mină care se potrivea mai bine pentru cei care merg în urma dricului.

- Locuiește la blocul întreprinderii?

- Împreună cu cealaltă contabilă: Maria Orza. Amândouă fiind necăsătorite, au fost repartizate într-un apartament cu două camere.

Ușa se dădu la o parte, binișor. Căpitanul se întoarce spre ușă deoarece cum privea înainte peste umărul lui Achim, nu avea cum să prindă în câmpul vizual statura scundă a noului venit.

Iacob - contabilul principal, se opri lângă masa lor. Veșnicul zâmbet pe care îl ațuia, reuși să-l dispună pe căpitan. Capul mic prevăzut cu un nas rectiliniu, deasupra căruia sprâncenele stufoase se împreunau, se mișca greoi pe gâtul scurt afundat între umerii încovoiați... Căzătura dintr-un pom pe când se juca cu alți copii, pe când îl părăseau dinții de lapte, l-a nenorocit, rămânând infirm pentru tot restul vieții. Șira spinării încovoiață - nu mai voise să crească, în schimb picioarele și-au continuat

ascendența, creând o neplăcută disproporție a fizicului.

- Moartea Adrianei Goga - colega dumneavoastră - ne determină să facem noi cunoștințe - începu Novac. O persoană neidentificată a pus la cale moartea ei! Desigur, că trebuie să știm ce au făcut sâmbătă persoanele din jurul Adrianei, și să aflăm care au fost relațiile pe care le avea cu personalul de la locul de muncă.

Zâmbetul de pe fața lui Iacob deveni acru, dispărând apoi repede la colțul gurii.

- N-aș fi crezut dacă mi-ar fi spus-o alții. Și așa, îmi vine greu să cred că o femeie ca Adriana să fie ucisă. Cine a putut să facă un lucru atât de odios? Și urmărind ce?

- Asta doresc să aflu și eu! - se aprinse căpitanul, în mintea căruia se perindau și cele două accidente de circulație, despre care cei din fața sa știau încă prea puțin. Ați părăsit sâmbătă sediul întreprinderii?

- De dimineață și până aproape de ora trei, am fost tot aici, unde împreună cu cele două fete am așteptat să sosească banii. Aș fi vrut să plec sâmbătă în oraș - aveam de rezolvat unele probleme personale - dar de mult timp pentru mine mersul pe jos nu mai reprezintă o plăcere... După ora trei am plecat cu un prieten, care a binevoit să mă ducă cu mașina până acasă, unde locuiesc doar cu mama.

Straiele negre, în care erau îmbrăcați cei pe care Novac îi interogase, i-au dat de înțeles că erau pregătiți să o conducă pe Adriana Goga pe ultimul ei drum.

*

În jurul orei treisprezece, un convoi straniu, ivit dintr-un val de ceață, se legăna în urma dricului, și avansa încet, până se pierdu cu întreg șirul de îndoliați. Trecătorii se opreau tăcuți, impresionați de mulțimea care se scurgea prin fața lor. Știrea despre moartea Adrianei, întristase parcă întregul burg.

Lumea știa că Adriana și-a pierdut viața în urma exploziei gazului metan, însă foarte puțini cunoșteau faptul că cineva a încercat și a și reușit să o treacă în lumea tristă și rece de dincolo. Căpitanul trecea în revistă întregul șir cernit, încercând astfel să depisteze fizionomii ce l-ar fi putut interesa...

*

În biroul lui Novac, în așteptarea unor telefoane, tânărul locotenent Ursan, dezlega cu nesaț careurile apărute în revista al cărei număr apăruse de curând, care-i aducea de două ori pe lună noutăți din lumea cuvintelor încrucișate și a enigmisticii. În câteva ceasuri Ursan dezlegase mai bine de jumătate din careuri. Se felicită în sinea sa, pentru timpul record în care reușise să le dezlege.

În acel moment trudea la colțul din dreapta sus al unui careu, unde nu găsisese un cuvânt format din trei litere, a cărui definiție suna cam așa; „Făcut cu cap”. Repetă în gând definiția cuvântului de câteva ori, apoi sări în picioare de bucurie și trecu repede, cu litere mari, în cele trei căsuțe rămase libere, cuvântul: „Gât”. „L-am dat gata și pe ăsta” - își spuse Ursan, apoi începu să dezlege un careu ceva mai greu... Completă cu mare grijă un nou cuvânt în momentul în care pașii căpitanului se făcură auziți pe coridor.

- Cum stai, rebusistule, cu informațiile pe care ți le-am cerut? - îl întrebă căpitanul, de cum intrase în birou.

- Puțintică răbdare... - ceru locotenentul, întinzându-se de-a lungul mesei, ca să-și apropie carnetelul. Știți ceva?

- Dacă-mi spui?!!

- Tot mă-ntreb, cum de a avut comandantul îndrăzneala să ne desemneze tocmai pe noi cu rezolvarea acestui caz?

- În orice mod s-ar analiza acest lucru, reiese clar că șeful nostru a dat dovadă de mult curaj, ca să facă astfel de alegere. La vremea aceea nu avea pe altcineva la

îndemână și ce s-a gândit el: „Ia să văd eu dacă «juniorii» ăștia nu pot fi cuprinși în lotul lărgit”? Numai că eu, am trecut demultisor de vârsta junioratului...

- Înseamnă că remarca e valabilă doar pentru mine!

- Dar ce crezi, că eu am mai făcut vreodată chestii din astea? La poliție lucrez de mai bine de șase luni, iar la judiciar doar de câteva săptămâni; mai mult cu sportul am avut de-a face. Adevărata meserie abia acum văd că începe...

- În ceea ce privește...

- Mai repede rebusică! Mă cam grăbesc.

- Soții Rogoz... ăștia au plecat sâmbătă cu mașina de la băile Herculane, pe la ora opt. Cel puțin așa mi-a declarat recepționarul de la cazare.

- Atunci, cum se face că au ajuns acasă cu trenul?...

- Au avut un mic carambol, au lăsat mașina la un service, iar de acolo au călătorit pe căile ferate. Le-a fost jenă să ne spună. „Aha! Din acest motiv Miron era mai puțin „cuvântăreț” - calculă Novac.

- Bine, dar cum ai aflat? Ai vorbit deja cu familia Rogoz?

- Erau plecați de acasă. Și ce mi-am zis: să dau un telefon la ADAS, unde, în cazul în care erau asigurați, trebuiau ca cel târziu astăzi să anunțe avariile suferite de autoturismul lor.

- Mai nou umbli și cu... compoziții proprii!

- Noroc că au fost asigurați, altfel... Inginerul Goga a fost tot timpul la serviciu până la ora când a fost anunțat despre incendiu. Așa că... e clar!

Căpitanul cu țigara, - stinsă demult în colțul gurii, completa cu grijă spațiile rămase goale până atunci în carnetelul său. Își aprinse țigara și îl întrebă pe Ursan:

- Alte noutăți mai ai? Despre părinții inginerului Goga, ce ai aflat?

- Am stat de vorbă cu ei; sunt bătrâni și bolnavi! Nici măcar nu s-au putut deplasa la înmormântarea nurorii lor. Se arătau foarte afectați de acest lucru. Mi-au spus că nu

au dat pe la feciorul lor de astă-vară, de prin iunie, dar și atunci au fost aduși cu mașina, altfel nu se încumetă să plece de acasă. Bătrânul are peste șaptezeci de ani.

- Cu colegul lui Sima ai discutat?

- Firește! Mi-a declarat că în noaptea de sâmbătă spre duminică, Iulian Sima a primit în două rânduri telefoane de la o femeie, astfel că în urma ultimului telefon, s-a îmbrăcat și a zis că pleacă spre oraș. N-a precizat cu cine avea de gând să se întâlnească.

- Dacă am ști și orele la care s-a vorbit...

- Băiatul o știe și pe asta! Prima oară telefonul a sunat la ora doisprezece și jumătate, apoi, putem fi siguri de asta, i-a deranjat din nou pe la ora unu. Otto, colegul lui Iulian, a mai precizat că niciunul dintre ei nu adormiseră. Era unu fix! „Deci, la ora unu”!

- Ora corespunde cu cea furnizată de ciobani! Se pare că n-a fost nimic suspect în moartea iluzionistului. Mai ai ceva?

- Am aici o expertiză de la Gaz Metan. Ei, consideră că timp de două ore și jumătate - între orele 12 și 14 și 30 de minute - interval considerat de noi, în care cel ce a montat bricheta și a deschis ochiul mare de la aragaz, ar fi ieșit atâta gaz încât ar fi aruncat blocul în aer. Unde să mai adăugăm că robinetul a fost deschis la maximum...

- Înseamnă că asasinul a intrat mai târziu.

- Nu știu cum au reușit ei să calculeze, dar se apreciază clar: durata eliberării gazului în spațiul locuinței a durat aproximativ 30 de minute!

- Potrivit acestor calcule, asasinul a intrat în cameră, cam la ora 14 - observă Novac.

- Și încă ceva! Administratorul a văzut-o pe Valeria Buza, plecând imediat după discuția cu minorul Maxim, spre blocul acela cu fațada albastră!

- Interesant! exclamă Novac. Ți amintești că acolo ne-am oprit noi sâmbătă seara când verificam itinerarul autoturismului care îl lovise pe copil? Mă rog frumos, dar

cum ai reușit, într-un interval atât de scurt?

- Din dosarul aflat la Circulație, am cules datele despre Sima. Își întocmeau și ei dosarul. În rest, am rezolvat telefonic. Declarațiile o să le iau mai târziu. V-am așteptat. Știam cât de mult vă interesează.

Căpitanul privi spre locotenent, cerându-i și alte noutăți, dar acesta zâmbi copilărește și ridică din umeri, semn că informațiile au fost deja epuizate.

Novac luă receptorul din furcă, formând un număr.

- Cu Circulația, vă rog! Maiorul Brad e acolo? Îl caută căpitanul Novac. Aștept!

- Salutare căpitane! Tot suspicios ai rămas? răsună în receptor vocea puternică a maiorului. Te ascult.

- S-a terminat expertiza tehnică a mașinii?

- Concluzia finală a inginerului mecanic confirmă spusele mele la fața locului: autoturismul nu prezintă nicio defecțiune tehnică! Avariile apărute în urma coliziunii, nu au fost luate în calcul. Rămâne și acest accident, un caz obișnuit al urmărilor nefaste, provocate de viteza excesivă, cu care unii conducători auto se expun pericolelor, pe timp nefavorabil.

- E clar, deci!

- Accident obișnuit de circulație! a fost ultimul cuvânt al maiorului Brad.

Lista întocmită de căpitan cu posibili asasini, era destul de mare, iar în dreptul câtorva nume puse un mare semn de întrebare. „Culmea ar fi - își zise el - ca asasinul pe care îl caut cu atâta îndârjire încoace și încolo, să fie tocmai iluzionistul, care a pierit în accidentul «obișnuit» de circulație - cum l-a catalogat maiorul Brad - de duminică noaptea, din pădurea de lângă «camping»”.

- Rebusică, ești tu atent la nenea câteva clipe, să-ți spună el una bună?

Ursan era numai ochi și urechi.

- Aseară l-am cunoscut pe unul Miron Rogoz, al cărui fel de a vorbi îmi place tare mult. Înainte de a pleca de la el,

omul m-a servit cu un păhărel de țuică. Era foc, nu altceva! Ca să mă încurajeze și pe mine, Miron al meu, a tras pe nerăsuflăte cam o sută de grame din tăria din care eu abia am putut gusta. Am rămas tablou. Atunci i-am zis: „Nu e cam mult așa dintr-o dată, mai ales că e și foarte tare”? La care el mi-a răspuns: „D-apăi, io domnule dragă, trăiesc o țară dar bine!” Era să explodez, nu altceva. Auzi tu la el: „o țară, dar bine”.

Ursan se porni în hohote de râs.

- Tare aș vrea să-l văd cum arată - își exprimă el dorința.

- Ocazia o vei avea în curând! Nevasta lui e tare vorbăreată și am impresia că ea e responsabilă cu radioșanțul la bloc. Mi-ar fi spus mai multe despre ce și cum se petrec lucrurile pe scara lor, dar Miron nu a lăsat-o. Totuși, am dat de un fir, pe care o să-l urmăresc, la o nouă vizită, pe care neapărat le-o voi face. Trebuie să prind momentul când Miron nu e acasă.

- S-o invităm aici!

- Cu asta trebuie procedat altfel. Dacă o luăm ușurel, spune totul.

Cu administratorul blocului, Novac se întâlnește chiar jos la intrarea de la scara B. Căpitanul își nota într-un carnetel, de pe avizier, numele persoanelor care locuiau la acea scară.

- Despre locatarul de la apartamentul unu, ce îmi puteți spune? Văd că nu răspunde... - observă Novac, luându-și mâna de la sonerie.

- Nici nu mai încercați. Abia în săptămâna asta se vor muta. Sunt doi tineri recent căsătoriți...

- Și la doi?

- Juristul întreprinderii. Nu e acasă...

- Dar la trei?

- Un pensionar. E bătrân, singur și bolnav. Își așteaptă feciorul de la Baia Mare.

Căpitanul îl chestionă pe chelul și mătăhălosul administrator fără cruțare, dornic de a afla noi amănunte

și despre ceilalți locatari, dar nu află nimic deosebit; acesta îi confirmă din nou că Valeria Buza, imediat după accidentul suferit de copil, a plecat spre blocul cu fațada albastră...

- Aproape toți am fost la înmormântare - reluă administratorul. Unii au mai rămas prin oraș, dar sunt sigur că se vor întoarce în cel mult o oră, doar nu vor umbla prin oraș așa, în haine de doliu. Femeile știu că vor veni mai repede, de fapt fetele de la patru au și sosit.

Novac mai întreabă pentru a nu știu câta oară:

- Ceva deosebit în relațiile dintre familia Goga și ceilalți locatari, nu ați remarcat?

- Nu se vizitau cu nimeni din bloc și nu aveau cu nimeni relații, mai apropiate. Erau oameni cumsecade, altceva nu pot să vă mai spun.

- Sâmbătă, înainte de masă, ați fost acasă. Ați remarcat cumva vreo persoană străină intrând sau ieșind din bloc?

- M-am întâlnit, pe la vreo zece, cu domnul Achim. A intrat la Valeria Buza și a ieșit înainte de ora doisprezece.

- N-ați văzut vreo mașină de culoare roșie staționând cam între aceste ore în fața blocului?

- În tot acest timp am stat, la subsol, doar o dată am ieșit și atunci l-am văzut pe domnul Achim. M-am chinuit să înlocuiesc un robinet de la cazanul cel mare... Ceva huriit de mașină am auzit, de parcă n-ar fi avut tobă la eșapament, sau un zgomot asemănător. De văzut n-am văzut-o.

Căpitanul, după ce se despărți de administrator, bătu de câteva ori la ușa apartamentului patru. Tinerica blondă care se ivi în prag, îl privi surprinsă și contrariată pe Novac, când acesta se prezentă. Din antreu o zări, prin ușa întredeschisă a unei camere, pe colocatara acesteia, în momentul în care își aranja hainele cernite în dulap.

Căpitanul se așază cu grijă pe scaunul din bucătărie, care scârțâia sub el la cea mai mică mișcare.

Blondina cu năsuc obraznic și față arămie i se

prezentase: era Liliana Balica, astfel încât deduse că brunetica, ce de acum terminase cu aranjatul hainelor în dulap, nu putea fi alta decât Maria Orza. În timp ce Novac îi oferea o țigară Lilianeii, în pragul bucătăriei se ivi Maria, curioasă să afle identitatea dar mai ales fizionomia bărbatului venit în vizită, și încă neanunțat.

- Eu nu fumez. Eventual, la o cafea... - refuză Maria țigara ce i se întindea. Apropo, să vă fac una?

- Am mai băut vreo câteva până acum - se codi Novac.

- Totuși... - insistă Maria.

- De acord cu dumneavoastră - se învoi căpitanul cu un zâmbet complice, pufăind calm din țigară.

Liliana, rămasă în picioare, privea tăcută, cu ochii micșorați, norișorul de fum ce îi ieșea din gură; Novac observă două buze bine desenate și roșii, ce întregeau un chip drăgălaș, căruia i se mai spune în mod curent păpușă.

- Îmi plac foarte mult romanele polițiste, numai că nu se prea găsesc - făcea Maria aluzie la instituția ce o reprezenta tipul acesta vânjos și ciudat... - dispar de cum ies de sub tipar. Le cumpără lumea una-două, iar noi ne mulțumim cu cele vechi, pe care le citim și le recitim. Vă dați seama cât de mult pot să-mi placă...

- Ofițerii - completă Liliana.

- Parcă ție, nu? i-o întoarse Maria, în timp ce turna cafeaua în cănile de pe masă; și aroma ei plăcută ajunsese repede la nările căpitanului.

- A fost lume multă la înmormântare?

- Multă, foarte multă! exclamă Liliana.

- Poate nici la înmormântarea de mâine, a lui George, n-o să fie atâta lume, ca la asta.

- Numai că o să fie mai mare jalea - sublinie Novac.

- Toate necazurile s-au adunat pe blocul nostru, de parcă noi suntem cei mai păcătoși oameni de pe pământ - se tângui Maria. Ceva parcă nu e la locul lui.

- E normal să credeți așa, din moment ce se aude că Adriana Goga a fost victima unui incendiu pus la cale de o

mână de asasin - răscoli Novac rana, care îi determinase pe toți cei chestionați până acum să se întrebe: Cum de a fost posibil așa ceva?

- Am auzit vorbindu-se că, într-adevăr, a fost omorâtă preciză Maria, devenind tristă. Ție nu ți-am spus Liliana?

- Ba da! Toată lumea astăzi la înmormântare discuta numai și numai despre acest lucru.

- Nu vi se pare cam ieșită din comun întâmplarea asta?

- Numai un nebun putea face un lucru atât de îngrozitor. Un om întreg la cap n-ar fi omorât-o - zise Liliana, care se mai învioră puțin de când discuția o luă pe acest făgaș interesant. Noi nu știm să fi avut dușmani... de moarte. În ultimul timp și pe noi ne lua cam tare. Prea des ne verifica actele... Greșeli facem și noi, destule așa zice... Nu știu ce avea în ultimele zile, mai precis în ultimele șase-șapte săptămâni, că s-a apucat să răscolească toată arhiva. Lucra câte trei-patru ore după program și nu mai era cum o știam înainte...

- Ce acte verifica? Întrebă Novac.

- Lua dosarele la rând... Încă și pe cele de acum cinci ani. Cum să vă spun: toate actele care se adună într-o lună, se prind într-un dosar, unde sunt cusute împreună. Pe astea le studia - preciză Liliana.

- Era mai nervoasă după verificarea lor?

- Mai agitată! Poate și din cauza oboselii... - adăugă Maria.

- Totuși, la ce acte ați observat că a insistat mai mult?

- Ce acte? Statele de plată! - răspunse Liliana.

- N-ați reușit să vedeți, ce anume i se părea nelalocul lui?

- Nu; nu mi-am putut da seama - zise Liliana. Știi eu?...

Căpitanul își aprinse o altă țigară, întrebând:

- Ce fel de om era?

- Despre toți morții se vorbește numai de bine! Nu-i de mirare dar așa cum o știau toți, că-i foarte severă, înclin să vă spun despre ea numai lucruri de laudă. Dacă făceam

actele la timp, și așa cum trebuie, îi puteam cere învoire și pe două zile, că ne-ar fi dat... Ei îi plăcea ca lucrul să fie făcut bine și la timp. Era de-o conștiinciozitate rară și, drept să vă spun, cunoștea o meserie clasa întâi – încercă Maria să fie mai deschisă la vorbă.

- Sâmbătă cum v-ați petrecut timpul?

- După ce contabilă șefă și casierita au plecat la bancă, am mai lucrat până la doisprezece, apoi le-am așteptat. Noroc cu colegul Iacob care ne-a distrat cu o groază de bancuri; ne-a mai făcut câte o epigramă, altfel muream de plictiseală.

- La ora când a fost lovit copilul, unde erăți?

- Făceam baie – spuse Liliana.

- Eu priveam la televizor – preciză Maria.

- Mai rețineți ce se prezenta în acel moment la televiziune?

- Da, începuse teleenciclopedia – declară Maria.

- Fetelor, vă mulțumesc pentru ospitalitate spuse Novac.

Liliana și Maria se priviră una pe cealaltă, oarecum mirate de hotărârea bruscă de a pleca a căpitanului.

Novac coborî încet scările. Privi din nou lista locatarilor de la scara B, își scoase carnetelul și bifă cu pixul în dreptul apartamentelor unu și patru, iar în dreptul celorlalte înscrise un U, semn că sarcina verificării acestora cădea pe umerii lui Ursan.

*

Se făcuse târziu. Cei de acasă îl întâmpinară cu un „a venit tăticu”, rostit de copiii care îl asaltau în vestibul. Ala Micu' n-avea cum să-i sară de gât și era mulțumit că reușise să-l prindă de un picior; îl strângea disperat, de frică să nu-i scape ca în alte dăți. Căpitanul mai făcuse un pas, trăgându-și cu greu piciorul, până la ușa bucătăriei, de unde soția lui îi privea cu duioșie. Se opri, simțind din ce în ce mai tare strânsoarea de la genunchi; se aplecă

ridicând trupul băiețelului până în dreptul capului său. Urmă un moment de căutare, apoi îl sărută pe copil, pe nas; în altă parte nu s-ar fi putut, deoarece era mânjit rău pe obraz cu magiun. Nevastă-sa, îl luă pe copil din brațele căpitanului și îl duse la chiuvetă unde mititelul se zbătea sub jetul de apă, care îi îndepărtă repede petele roșii de dulceată de pe față. Ala Micu', printr-o mișcare scurtă, se desprinsese din mâinile maică-si, se lăsă pe covor, iar de acolo se târî pe sub masă până la picioarele căpitanului.

După o jumătate de oră, Āla Micu' îl trăgea pe căpitan de mâneca hainei, exprimându-și dorința suverană:

- Vleau călale... Vleau călale...

Căpitanul în patru labe și cu băiatul în spinare, era un bidiviu prea leneș, pentru un călăreț atât de dornic:

- Di calu, di!... Di calu, di!... - se amuză copilul, trăgând de o sfoară, ce reprezenta hățurile, care lăsau o dungă vineție la rădăcina nasului lui Novac, unde au fost puse, după ce le-a ținut un timp în gură la cererea călărețului.

Mai făcu de două ori ocolul camerei apoi se lăsă lat pe covor, gâfâind:

- Bolnav calu, bolnav calu!

- Mamăăăă! - se porni Āla Micu' pe strigat și plâns: Cheamă-l pe nenea doctolu, că moale calu!

Novac se răsuci pe spate, aplicând o nouă stratagemă, iar copilul alunecă pe covor și se opri din plâns. Ca să stăvilească pofta de călărie a copilului, Novac puse la cale o nouă joacă, până ce, amândoi, adormiră pe canapea, toropiți de oboseală.

CAPITOLUL V

ATENȚIE, FILMĂM!

- Marți -

Ursan reuși să-și păstreze forma bună în dezlegarea cuvintelor încrucișate; îi mai rămăseseră de dezlegat două careuri, ultimele din revistă, careuri fără o temă precisă, fiind întocmite de autori, care îi dădeau de obicei, mare bătaie de cap. Din acest motiv, Ursan se prezentă mai repede la serviciu: el știa că dimineața când avea mintea mai limpede găsește cu mult mai repede sensul figurativ al cuvintelor definite. Trecu la penultimul careu. „Ar fi un record personal - își zise el - să dezleg toată revista, în numai două zile. Sigur, aș putea fi declarat campion județean, dacă cineva ar cronometra timpul record în care mă încadrez”.

Pe coridor se auziră pași.

- Bună dimineața, rebusistule! Te-ai sculat cu noaptea în cap și dezlegi, dezlegi, nu glumă!

- Să trăiți! - salută scurt Ursan. Mă gândeam că până veniți...

- Băiețas, ai aici o listă cu cei care locuiesc la scara B a imobilului de pe strada Îngustă. După masă îi întrebi cum și-au petrecut timpul în ziua de sâmbătă. Până atunci, frumosule, fugi cu mașina de serviciu și adu-i aici pe: păpușica de la unu orizontal scara A, dar și pe iubitul ei de la serviciul personal - Achim. Nu uita, pe la ora unu, va

trebui să participi, ca delegat oficial al instituției noastre, la funeraliile minorului Maxim.

- 'Nțeles, să trăiți! - se conformă locotenentul.

- Ieri, ți-am dat ceva de lucru...

- Rezolvat! răspunse vesel Ursan, apoi privirile îi alunecară pe filele carnetelului său. Zita Suman, va pleca în concediu de odihnă, pe care intenționează să și-l petreacă în străinătate, împreună cu soțul ei, începând de duminica viitoare.

- Numai dacă ne-ar ține!... Tare mă tem să nu greșim, fiindcă după toate cercetările, se pare că este implicată în povestea asta, iar dacă, totuși, are vreun amestec, având o dată pașaportul în buzunar, va trăi cu certitudinea că ne-a tras în țeapă, și nu-i exclus să facă vreo mutare prin care se va demasca mai ușor.

- Comandantul s-a arătat de acord cu propunerea noastră, dar mi-a făcut cu degetul să fim băieți vigilenți. În astfel de cazuri...

- Încă n-ai venit? se răsti amabil Novac.

- Deja sunt pe scări - strigă locotenentul, închizând cu mare iuțeală ușa.

Mașina condusă de locotenent avansa prin faldurile de ceață, care la acea oră a dimineții, era foarte deasă, reținând întunericul și prelungind perioada cu vizibilitate redusă. Farurile automobilelor alternau faza mare cu faza mică la intersecția din centru. Claxoanele se puseră în alertă, astfel că vacarmul se făcea auzit de la mare depărtare; un lucrător de la Circulație, apărut parcă din asfalt, reuși, în sfârșit, să descongестioneze artera principală a orașului. Ursan, după trei km de mers ajunse pe varianta de la marginea orașului și luând linia de demarcație între roți, înainta cu mare dificultate, mulțumindu-se cu o viteză ce arareori depășea treizeci de kilometri la oră.

Între timp, Novac, chemat la comandant, reveni în birou trântind ușa, mai tare decât îi era obiceiul; comandantul îl

zorea din nou! În astfel de situații, căpitanul era cuprins de nerăbdare și devenea extrem de agitat. Nu mai știa nici el de unde să reia firul atât de încâlcit al evenimentelor din ultimele zile.

Ursan își făcu apariția în prag:

- I-am adus! Îi țin în anticameră, sau îi chem?

- Lasă-i deocamdată să cugete mai bine la ceea ce ne vor declara oficial - răspunse Novac, și, ridicându-și privirea spre locotenent, zise: dacă soții Rogoz au plecat pe la ora zece de la băile Herculane, iar după aceea au mai avut și necazuri cu tamponarea mașinii, e explicabil cum de au ajuns atât de târziu acasă și, cred că nu puteau atenta la viața Adrianei. Îi radiez, de pe listă, însă sub rezerva că nevasta lui Miron, care e la curent cu tot ce se petrece în bloc, îmi va face o destăinuire semnificativă.

- Am aici un plic. Mi l-a dat maiorul Brad. Conține datele finale ale necropsiei cadavrului lui Sima. Mie mi se par interesante, sper că și dumneavoastră...

Rezultatele expertizei medico-legale erau consemnate pe o filă albă, fără antet oficial, pe care Ursan i-o înmână căpitanului.

Căpitanul se așează greoi pe scaun și începu să citească; în acest răstimp Ursan socoti că Novac dacă trăsese de cinci ori aer în piept, atât de mult îl captaseră datele prezentate.

Își aprinse încă o țigară. Ochii i se micșorară, iar mușchii circulari ai orbitelor se bulbucară și se înroșiseră. Cutele de pe frunte i se adânciră mult și un șanț mare și adânc îi brăzda fruntea. Din nările căpitanului mai țâșni o rafală de fum, apoi bolborosi:

- Urmă de somnifer în stomacul victimei! Zău, că asta e bună! De când maiorul Brad îmi poartă atâta grijă? Oare nu cumva are de gând să paseze dosarul de la Circulație la Judiciar?

- Știți cum a zis? „Dă-i, te rog, acest plic suspiciosului ăluia de căpitan. Spune-i că mai mult de atât nu s-a putut

obține în urma analizelor de laborator. Au fost terminate abia astă-noapte târziu, iar băieții, la insistențele mele, au tot repetat analizele și, ca să vezi, măi băiete, au descoperit urme de... somnifer. Dacă suspiciosul ăla nu mi-ar fi sugerat, nici eu n-aș fi insistat atâta!”.

- Mă bagă la cheltuială maiorul - observă Novac. Să fi adormit iluzionistul la volan? Dacă știa că are de mers, de ce a mai luat somniferul?

- L-o fi luat din greșeală - îi sugerează Ursan. Câte medicamente folosește lumea în ziua de astăzi, nu ar fi lucru mare să le mai și încurce. Am citit undeva că alții au pățit-o și mai rău...

- Probabil, că le-a luat cu bună știință, numai că s-a ivit ceva neașteptat și a fost nevoit să plece. Ori i le-o fi strecurat cineva în mâncare sau în băutură? Posibilități ar fi fost.

- Trebuie să aflăm adevărul, altfel n-o să mai dăm de capătul acestui lanț de nenorociri.

- Dar dacă cineva a fost interesat ca Sima să dispară?

- Așa ceva nu s-a mai pomenit! exclamă Ursan. Putem fi siguri că avem deja două crime. De rezolvat. Nici nu-i sigur dacă accidentul copilului n-a fost ceva asemănător și o să ne trezim pe cap cu o colecție de crime de rezolvat. Mai știi?..

- Oare nu suntem, totuși, suspicioși? folosi Novac termenul uzitat de maiorul Brad.

- Fiți sigur, că nu! Datele demonstrează...

Novac trase un ultim fum din țigara ce începuse să-l ardă la degete; o stinse cu grijă, ducându-și automat mâna la cap. Migrena care îl mai asaltase cu câteva zile în urmă, începuse să-i dea din nou târcoale.

- Unde plecați? se interesează Ursan.

Căpitanul, aflat lângă cuier, îi răspunse cu oarecare întârziere:

- Să caut un algocalmin; simt că îmi plesnește capul. Dar mai întâi o să trec pe la comandant să-i duc vestea cu

somniferul, sau poate că el o cunoaște deja...

- Cu ăștia ce fac? Trebuie să mă duc și la înmormântare.

- Le iei declarațiile, și apoi poți să pleci. N-o să stau prea mult, cred că într-o oră mă voi întoarce. Pe frumușica de la unu orizontal, o ajuți să-și scrie declarația, iar pe Achim, nu e cazul; știe el mai bine decât tine cum se dă o declarație. Amintește-le, că se dau pe bază de semnătură! Și... spor la treabă - îi ură Novac, trântind ușa în urma lui.

Coborând scările dădu din nou, în buzunarul pardesiului, peste bricheta de aprins aragazul. Aerul rece și umed de afară, îl înviorase; și, cu capul cufundat în guler, dispăru agale... Deodată dintr-un val de ceață, se ivi o arătare feminină, îmbrăcată într-un fulgarin de culoare deschisă, iar doi ochi mici, verzui îi atrase privirea ca un magnet! Migrena îi dispăru instantaneu și căpitanul schiță un zâmbet, care făcu o fericită pereche cu cel de pe fața Zitei. Novac strânse cu afecțiune mâna înmănușată care i se întindea.

Zita Suman era una dintre femeile care atrag bărbații... Deși se apropia de patruzeci de ani, frumusețea n-o părăsise deloc, ba dimpotrivă, îi accentua noblețea figurii...

- Încotro porniră-ți pe vremea asta... încetoșată? întrebă Zita, trăgându-și mâna din strânsoare.

- În căutarea unui calmant pentru durerile de cap... ... Dumneavoastră cu ce treburi pe la noi, stimată doamnă?

- În chestiunea cu pașapoartele... Trebuia să plecăm încă de săptămâna trecută și nu știm nici acum data exactă... Mi s-a spus că nu am actele în regulă. Acum aș dori să se stabilească o zi... Ca să știu ce am de făcut. Mă înțelegeți, nu știu ce să fac. Poate mă ajutați, cumva... Mi-am retras și cererea de plecare în concediu. E atâta lume încât mi-e groază să mai stau. Directorul știe că sunt plecată la bancă, iar eu...

„Deja Ursan a și ajutat-o, numai să nu...”

- În cinci minute mă întorc! se oferi căpitanul.

Urcase scările într-un suflet și se opri în fața ghișeului la

care așteptau o mulțime de cetățeni; se apropie de unul din ofițerii care eliberau pașapoartele:

- Pentru soții Suman, la cererea judiciarului, s-a convenit, din câte știu, ca viza de plecare să fie valabilă începând cu duminica viitoare; tot așa a rămas?

- Ce am stabilit odată, rămâne stabilit - îi răspunse un ofițer frumușel, ce zâmbi de după ferestruica mult solicitată.

Căpitanul pășea încordat pe coridor, ca și când vestea ce avea să o comunice femeii cu ochi verzui și iscoditori, abia acum ar fi aflat-o. Îl izbi în față pâcla umedă de afară.

- Pentru dumneavoastră, mai repede de duminică, nu am reușit! Mâine după masă, la ora cinci, puteți ridica pașapoartele. Vă convine?

- Desigur! răspunse mulțumită Zita.

- O să vă însoțesc până la farmacie. Poate dăm și de o cafea fierbinte; eu unul simt nevoia unui întăritor.

- Dacă o să meargă repede, vă țin companie, pe urmă trebuie să mă duc la înmormântarea copilului acela... În fiecare zi câte o înmormântare! exclamă Zita, ridicându-și gulerul fulgarinului.

- Parcă sunteți angajați la pompe funebre, de când cu atâția, morți pe capul, vostru. Zău că și eu m-am săturat!

Ochiul verde al semaforului le dădură cale liberă spre farmacie.

Cofetăria era ticsită de lume. Cu greu se mai putea găsi o masă liberă. Într-un colț, la o masă, două scaune neocupate îl determină pe Novac să înainteze... Căpitanul se așează în așa fel încât să poată reține ușor fața persoanelor care, eventual, ar fi salutat-o pe Zita. La masa lor se opri un ospătar, care le aduse două cafele mari... Dar nu Zita era asaltată de salutări, ci Novac era silit să răspundă, la o mulțime de zâmbete și semne discret făcute de cunoscuți de-ai lui. „Când ești cu o femeie frumoasă te salută toți amicii. Și cu câtă înclinație” - constată căpitanul.

- Poate ne vom lua cu vorba și s-ar putea să uit: după ce o să vă întoarceți de la înmormântare, v-aș ruga să treceți pe la noi, spre a se consemna în scris tot ce mi-ați declarat duminică și, nu uitați, să treceți tot ce știți în legătură cu Adriana Goga, precum, și programul din ziua de sâmbătă - o preveni Novac.

- Toate ca toate, dar cine s-o omoare? Eu, cel puțin, nu pot crede așa ceva. Pentru ce? Așa de pomană? N-aș crede... Ce rost are să iei viața unui om, unui semen de-al tău, compus din sânge, carne și oase ca și tine?...

- Vedeți, eu trebuie să răspund la toate aceste întrebări, pe care singură vi le-ați pus... Și încă la alte câteva - observă Novac.

- Și chiar vreți să-l prindeți?

- Păi, cum altfel?!

- Din câte știu, focul nu lasă nicio urmă după care să demarezi cu investigațiile.

- N-o să-mi scape! se ambiționă căpitanul.

- Punem rămășag!?

- Doar miza să nu fie prea mare.

- Pe un sărut! Sunteți de acord?

- Da! răspunse mecanic Novac, fără să-și dea seama, pentru moment, de semnificația mizei puse în joc.

Apoi tresări ca dintr-un somn, simțindu-se mai tânăr, din ce în ce mai tânăr.

*

Între timp insistențele lui Ursan nu reușiră să-i determine pe Valeria Buza și Achim, să-și scrie declarațiile, pentru care de fapt au fost chemați. Locotenentul se enervă de-a binelea, când se convinse că cei doi au de gând s-o țină tot într-o tăgadă. De câteva minute măsura biroul în lung și în lat; privi pe geam și se liniști văzându-l pe Novac întorcându-se cu pași repezi.

- Nu vor să declare nimic! se lamentă Ursan. Au zis că

tot ce știu vor declara numai în prezența dumneavoastră.

- Mă voi ocupa eu.

Valeria și Achim, cu capetele plecate, așteptau ca Novac să înceapă discuția.

- Sus capetele! Așa e că voi doi vă cam iubiți?

- Așa e! răspunse încet Achim.

- Domnița nu e de aceeași părere? o provocă Novac pe amfitrioana lui de duminică, cea care îl servise cu o cafea atât de bună.

- Ba da! - își deschise ea graiul.

- Aha! Deci, sentimentele sunt reciproce... Așa că putem începe.

- Păi, asta e... - prinse curaj Achim, rușinat că la vârsta și la culoarea părului său, este nevoit să facă destăinuiri pe teme amoroase. Suntem oameni maturi și n-am vrea să... din acest motiv v-am așteptat pe dumneavoastră.

- Înțeleg despre ce este vorba! Voi ști să fiu discret - îi asigură Novac, apoi le întinse două coli de hârtie, poftindu-i pe fiecare la câte o masă, iar el se rezemă de geam.

Prin ușa ușor crăpată se ivi capul locotenentului.

- A sosit Zita Suman!

- Atât de repede? Nu merge la înmormântare?

- După ce va da declarația - spuse încet Ursan.

- Du-o în biroul celălalt!

- Pe urmă plec și eu la înmormântare.

- Executarea! ordonă căpitanul.

*

Nu se făcuse ora cinci după masă și afară era deja amurgit. În birou, Novac, aplecat asupra dosarului, nu observă că în încăperea în care se afla, invadase întinericul... Zita scrisese în declarație tot ceea ce îi relatase căpitanului duminică, în cursul vizitei la domiciliu. „A plecat de la prietena ei, Nora, când la televizor începuse rubrica sport - socoti Novac. Accidental copilului

avuse loc când începuse teleenciclopedia. Trebuie să văd câte minute a durat rubrica sport!” Coborî la parter, în camera documentară – un fel de bibliotecă – unde se apucă să caute într-un ziar, programul TV din săptămâna trecută. Teleenciclopedia începuse la ora nouăsprezece și optsprezece minute, imediat după știrile sportive, care au ținut doar patru minute. În acest răstimp Zita nu se putea implica în accidentul copilului. Subofiterul nostru a susținut că evenimentul a avut loc pe la nouăsprezece și zece. „Ăstaia sunt sigur că nu-i merge bine ceasul, deoarece și cele două fete de la scara B au declarat că atunci când a început teleenciclopedia au auzit zgomot în stradă!” Valeria Buza notase în declarația ei: „... După ora optsprezece am dat telefon la doctorița Tudor, să o anunț despre vizita ce urma să le-o fac. Trebuia să-i duc două kilograme de banane, promise de mai înainte. Bananele le-am cumpărat, de la bufetul întreprinderii... fiindcă la noi au fost aduse de câteva zile... Îmi amintesc că i-am vorbit despre incendiul blocului, dar și despre spusele copilului cu privire la femeia îmbrăcată în verde pe care el a văzut-o când se întorcea de la școală... În casă, la familia Tudor, n-am mai văzut pe altcineva. Am stat acolo până la ora optsprezece și patruzeci de minute, și după aceea am venit acasă. Pe urmă...” – dar Novac începu să-și facă și alte socoteli, după ce termină de citit și analizat declarațiile: doctorița Tudor ar fi putut lovi ea, copilul. Primind datele furnizate de Valeria Buza, imediat după plecare, putea să acționeze având o mașină la dispoziție, lovindu-l pe George. E posibil ca ea să-l fi cunoscut pe copil, doar erau vecini. Un singur lucru e cert: mașina roșie, cu motorul ambalat, sau fără tobă la eșapament, a venit dinspre blocul cu fațada albastră. Dar ce interes să fi avut doctorița Tudor ca George să fie eliminat? Să aibă vreun amestec în toată tărașenia asta? Novac își pierdu din nou răbdarea; se ridică de pe scaun, pornind cu țigara în mână, în inevitabila plimbare prin birou, semn că soluțiile spre care

îi zburau gândurile, erau tot cețoase.

Reuși să vorbească la telefon cu Nora, prietena Zitei, care i-a confirmat cele scrise în declarația roșcovanei...

Era ora patru după masă. Ursan, aproape înghețat, sosi de la înmormântarea minorului George Maxim; se sforța să păstreze o mină de om bine dispus.

- Ceva nou? îl luă în primire Novac de cum apăruse în prag.

- Erau prezente cam toate persoanele care se aflau deja în atenția noastră; depinde cum se poate interpreta acest lucru. Se pune problema și a faptului, credibil, de altfel, că tragedia e, totuși, mare... În orice caz, vă voi întocmi un raport apoi îmi voi expune părerea personală, dar deocamdată, totul va rămâne în faza simplei ipoteze... Pe urmă am verificat din nou programul de sâmbătă al celorlalți locatari de la scara B, acum chiar de acolo vin; a trebuit să mai aștept o groază de timp, până au sosit și ceilalți.

- Mai avem unul de petrecut la groapă. Asta e mai departe, la Brașov. Măine, împreună cu cei trecuți pe coala asta, veți fi prezenți acolo; dar nu oricum!

- ?!!

Așteptând răspunsul căpitanului, Ursan prinse coala de un colț, se așează pe scaun și întreabă:

- Sorin ce caută cu noi? Din câte știți, el e operator de film. Ce chestie! Filme, operatori... Hm!

- Nicio chestie! Turnăm filme, începând de mâine... Scenariul îl știi, operator avem, tu vei fi regizorul și, eventual, coscenarist, așa cum mai obișnuiesc și unii regizori nițel mai celebri decât tine. Acum, că îți cunoști echipa de filmare, mai rămâne de rezolvat problema trucajelor. În ceea ce privește machiajul, se pare că și mutrișoara ta va trebui să suporte anumite schimbări de decor, nu de alta, dar tot umblând după informații, ai început să devii ceva mai cunoscut...

- Bine, dar cu trucajele, cum rămânem? deveni din ce în

ce mai curios Ursan.

- Găsești mâine, la fața locului, o metodă, cu ajutorul căreia să poți filma în prim-plan, pe toți participanții.

- Aștia-s figuranții!... Dar un film mai are... personaje principale, mai are personaje secundare...

- Deocamdată te vei mulțumi doar cu figuranții care, în mod sigur, vor fi prezenți la reprezentatie în număr destul de mare... Rămâne ca aparatul de filmat să ne redea pe peliculă personajele principale care, desigur, ne interesează extrem de mult. Ce-i drept, încercarea noastră e și ea destul de... originală, dar nu avem de ales, din moment ce ancheta bate pasul pe loc, mai mult, dosarul lui Iulian Sima, în mod cert va fi transferat de la Circulație la noi la Judiciar; și cum datele pe care le deținem despre persoana iluzionistului sunt infime, trebuie să facem o investigație mai amplă, date fiind împrejurările în care lucrăm. Să anchetezi mai multe cazuri deodată, nu-i prea ușor...

Locotenentul căzuse pe gânduri. Își dădea seama că sarcina trasată de căpitan nu este dintre cele mai ușoare. Începuse să-și facă tot felul de planuri despre modul cum va proceda în ziua următoare. Deodată tresări:

- Oare critica de specialitate ce o să spună? continuă el să rămână prin termenii folosiți, tot în domeniul celei de-a șaptea arte.

- Vedem noi la premieră ce treabă s-a făcut. Abia după aceea vin și comentariile de specialitate. Dacă lucrul e bine făcut, sunt sigur că ne vor angaja, dar cu contracte... însemnate, cei de la Hollywood - glumi Novac, văzând că lui Ursan îi plac termenii lansați odată cu epocala descoperire a fraților Lumière. Echipa trebuie în așa fel pregătită, încât să fie mereu pe fază și să nu-i scape absolut nimic din ceea ce ne-ar putea interesa. Imaginile imortalizate pe peliculă vor trebui să redea cu claritate evoluția obiceiurilor și datinilor populare, în speță: bocetele de prin partea locului. Sper că ai priceput ce fel

de film dorim noi.

- N-am eu mutră de regizor?

Novac, studiind mai atent în acel moment fizionomia locotenentului, constată că Ursan, tocmai mutră de regizor nu avea.

- Aveți bilete - continuă căpitanul - pentru acceleratul de noapte; cu mașina nu se poate merge! Celelalte aprobări le-am obținut deja, inclusiv recuzita de care aveți nevoie. În această seară îi contactezi pe „cinești” și într-o oră să fiți cu toții aici.

- Dacă am fi dotați și noi cu o videocameră, alta ar fi situația, dar așa... cu atâta calabalâc după tine, e mult mai greu.

- Alte posibilități nu sunt, știi bine; cu atât mai mult va trebui să-ți iei măsurile de rigoare - apăsă Novac.

*

Din strada Îngustă se trunchia la stânga o străduță ce se prelungea până la celălalt capăt al blocului cu fațada albastră, în care locuia doctorița. Căpitanul cerceta cu atenție blocul nou, dotat la parter cu garaje pentru mașini. „De aici, dintr-un astfel de garaj a plecat, în jurul orei șapte seara mașina roșie în cursa infernală a morții. Aici a fost și garată, altfel maiorul Brad și ai săi o depistau și nu se mai comiteau nici celelalte două accidente de circulație, în care și-au pierdut viața încă două persoane” - constată căpitanul.

...Doctorița Delia Tudor, urca încet scările blocului cu fațada albastră, aflat la nici cincizeci de pași de blocul în care locuise Adriana Goga; cam atât calculase căpitanul... Pardesiul deschis al doctoriței Tudor, se prelingea pe lângă balustrada scărilor ce duceau la etajul trei. La ușa apartamentului treizeci și opt, doctorița lăsă din mâini cele două sacose grele, iar în momentul în care căuta în poșetă după chei, Novac o interpelă:

- Doctorița Delia Tudor?
- Cu cine am onoarea? Întrebă femeia, întorcând surprinsă capul, după ce deschise yala.
- Novac, căpitan de poliție! Putem sta de vorbă câteva minute?
- Firește! Intrați! Îi făcu ea cale liberă.
- Miroase a banane pe aici! o provocă Novac, de cum intrase, gândindu-se că numai un nepriceput nu poate deosebi mirosul de banane care nu exista, de izul lacului ce acoperise de curând pardoseala încăperii.
- O vecină, de la blocul unde a izbucnit sâmbătă incendiul, mi-a adus vreo două kilograme de la bufetul întreprinderii la care lucrează...
- Anchetez condițiile în care și-a pierdut viața Adriana Goga - hotărî Novac să-și anunțe scopul vizitei. Meseria mea, după cum vedeți, mă obligă să pun cetățenilor întrebări cam... nepotrivite. Puteți să-mi spuneți, ce program ați avut sâmbătă?
- În așteptarea răspunsului, Novac, studiind fizionomia plăcută a femeii din fața lui, aprecie că nu depășise vârsta de patruzeci de ani, deși părul, în întregime alb, îi dădea un aspect de bunică frumoasă. Puține fire își mai păstrau culoarea naturală pierind printre șuvițele albe, tunse scurt, Privirea ochilor negri ai doctoriței, după ce parcurse un drum circular de jur-împrejurul încăperii, de parcă atunci o vedea pentru prima dată, se opri pe figura căpitanului:
- Am avut program de consultații de la zece la doisprezece, pe urmă, până la două după masă, am avut cursuri cu studenții. Eram la colțul străzii când am văzut flăcările și apoi fumul gros ce ieșea pe geam. Când am ajuns în dreptul blocului, mașina pompierilor era acolo, apoi a mai venit încă una chiar în momentul în care mă aflu în dreptul blocului!... După masă nu am plecat de acasă. Pe la șase și jumătate m-a căutat vecina, care mi-a adus bananele, apoi a plecat, după douăzeci de minute.
- Soțul la ce oră a sosit?

- Cam pe la șapte seara. Nu există vreo seară în care să-și scape actualitățile...

- Cu dânsul când aș putea sta puțin de vorbă?

- Luni de dimineață a plecat la un curs de specializare, la Cluj, dar în fiecare sâmbătă va veni acasă; cursul durează o lună de zile.

- V-a vizitat cineva sâmbătă seara?

- Nu; nimeni! În afară de Valeria...

- În ce relații v-ați aflat cu familia Goga?

- Nu ne cunoșteam. Pe Adriana, totuși, din vedere o știam, însă n-am schimbat cu ea niciodată vreo vorbă.

- Din blocul de pe strada Îngustă cu cine vă mai vizitați?

- Ne mai caută câteodată Valeria. De vizitat? Cu familia Suman - ne vizităm uneori; cum nici noi nici ei nu au copii, ne întâlnim câteodată, de obicei la noi, așa ca să ne mai treacă vremea. Cu ei ne-am împrietenit din motive de... sănătate, ca să zic așa! Soțul meu i-a efectuat Zitei un tratament, dar fără niciun rezultat.

- Cum așa? Întrebă căpitanul. Din câte știu eu, Zita Suman nu suferă de nimic, mai mult, aș înclina să cred că e mai sănătoasă decât s-ar părea!

- Într-un fel aveți dreptate! Nu pot avea copii: acesta-i diagnosticul! Dacă vreți să fiu mai explicită!

- N-am știut ce necazuri au; fiindcă e, totuși, un necaz să nu poți avea copii.

- Știi prea bine ce înseamnă acest lucru...

- Să înțeleg că nici dumneavoastră...

- Chiar așa! oftă prelung femeia, și parcă dintr-odată fața ei distinsă deveni mai palidă, mai ștearsă...

- Ce specialitate aveți?

- Ca și soțul meu, endocrinolog.

- Sâmbătă seara, după șapte, ați văzut cumva vreo mașină de culoare roșie, în jurul blocului?

- N-am văzut, dar de auzit, am auzit chiar bine; un zgomot, un uruit de mașină am auzit, chiar sub geamul nostru, când se transmiteau la televizor știrile sportive.

Soțul meu s-a enervat groaznic, chiar în acel moment se reluau fazele de gol, și cum imaginea s-a stricat, s-a apucat să strige, dar degeaba... Ce puteam face? Nimic!

Novac se ridică din fotoliu și se apropie de ușă. Pe noptiera de lângă canapea, lângă o veioză, zări un tub maroniu, în care se distingea vag conturul unor comprimate albe, de mărimea vitaminei C.

- E un somnifer... străin! Nu se găsește în comerț. L-am cumpărat din Germania. Cine mi l-a recomandat, spunea că nu are efecte secundare - consideră femeia să dea un răspuns privirii întrebătoare a căpitanului... Știți, unele au. Nu vorbesc numai de somnifere, ci de medicamente în general. Sunt foarte bune! Doriți și dumneavoastră?

Novac zâmbi înclinând din cap. Își dorea așa ceva. Doctorița îi împachetă într-o hârtie albă, cu grija și delicatetea unui farmacist, două dintre pastilele din sticluța maronie.

*

Mașina poliției înainta încet. Macaralele celor două uși din față coborau geamurile, în timp ce ocupanții locurilor din față se străduiau, cu capetele în afară, să asigure avansarea mașinii. Altfel, nu se putea circula! Novac se gândi să meargă pe jos până la sediu, dar socoti că ajutorul pe care îl dădea șoferului în acele momente, era de mare preț.

Pașii îl purtară pe căpitan prin coridorul lung al clădirii... În laboratorul medico-legal se făceau de toate, astfel că găsise o bună parte din personalul de care avea nevoie.

- Mai păstrați mostre din organele lui Iulian Sima, mort în accidentul de circulație de duminică noaptea? se adresă Novac, șefului de schimb, ce supraveghea activitatea celorlalți.

- ...Încă mult timp. De aici înainte! îi răspunse acesta.

- Aseară ați făcut, mi se pare, analizele chimice asupra organelor victimei și ați descoperit în stomac urme de somnifer...

- La insistențele maiorului Brad, am repetat analizele biochimice și am reușit să identificăm o substanță, ce până la urmă s-a dovedit a fi un puternic somnifer. Nu știu cine i-a băgat în cap o idee fixă: trebuie să găsiți ceva! Tot cu asta îi da mereu. El se aștepta să găsesc otravă, și iată că am dat de urmele unor substanțe care în mod sigur alcătuiesc un somnifer! Analizele sunt consemnate aici!

Și medicul îi întinse trei coli de hârtie, pe care erau trecute rezultatele expertizei medico-legale.

- Azi urma să vi le trimit - reluă medicul.

- Mda! - mormăi Novac, măturând cu privirea ultimele rânduri, ce consfințeau că în stomacul victimei se descoperiseră urme de somnifer. În cât timp se pot efectua analize comparative dintre substanțele din organismul victimei și cele din acest comprimat? se interesă Novac, înmânându-i interlocutorului său, unul dintre cele două comprimate dăruite de doctorița Tudor.

- În maximum două ore, totul va fi gata! îl asigură medicul.

- Aici aveți numărul meu de telefon de acasă - spuse căpitanul, înmânându-i un petic de hârtie pe care mâzgălise cinci cifre. Sunați-mă când totul va fi gata!

*

În ultimele nopți, căpitanul dormea în același pat cu Āla Micu' și, în fiecare seară, un ceas înainte de culcare era afectat călăriei...Cursul de călărie se terminase de mult, iar Novac făcea în continuare pași mărunți și deși în bucătărie, așteptând cu nerăbdare răspunsul celor de la laborator. Telefonul țârâi:

- Alo! Căpitanul Novac?

- Eu sunt! răspunse căpitanul, recunoscând vocea

medicului ce trebuia să-l sune, conform înțelegerii avute, cel puțin cu o oră în urmă.

- A fost cam greu... Am efectuat analizele comparative, dar am avut destule dificultăți, deoarece enzimele acționaseră asupra substanțelor din stomacul victimei, încă de când aceasta mai era în viață, apoi și până ce le-am recoltat și am reușit să neutralizăm acțiunea lor... Fenomenul ne-a cam derutat la început, pe urmă, după noile testări...

- Și care-i rezultatul? se arată nerăbdător căpitanul.

- Substanțele supuse analizelor sunt absolut identice! Ambele au în compoziția lor radicali...

- Mersi! Ai de la mine un coniac, doctore! i-o reteză scurt Novac, nelăsându-i nicio speranță acestuia de a-și susține pe mai departe pledoaria.

- Mai e ceva! Parcă ți-a mai rămas un comprimat. Fii atent cum îl folosești, să nu-l iei întreg; poate adormi un elefant!

*

Mașina lui Ursan, cam în jurul orei nouă, parcurse deja întreg traseul pe care urma să se deplaseze, pe la orele amiezii dricul purtând corpul neînsuflețit al iluzionistului de odinioară, Iulian Sima. Locul de plecare spre cimitir, începea de la casa părinților acestuia și trebuia să traverseze orașul prin partea lui vestică. Ursan și ai săi, făcură din nou cale-ntoarsă pe itinerarul deja stabilit, iar mașina, ce le-a fost pusă la dispoziție, rula cu viteză mică, permițându-le să cerceteze în amănunțime toate posibilitățile oferite de traseu, în descoperirea unui loc adecvat instalării aparatului de filmat. Inițial, Ursan voise să prezinte echipa sa, ca fiind de la televiziune, deplasată aici cu scopul de a immortaliza pe peliculă obiceiul din popor, cu bocete din partea locului. Renunță la această idee, dintr-un considerent lesne de înțeles: „Anumite

persoane, aflându-se în fața aparatului de filmat, pot să-și schimbe expresia feței, pentru a face pe artiștii”, și încercă să recurgă la o nouă stratagemă.

La Brașov ninge abundant, mult prea devreme pentru acea perioadă a anului.

- Stop! dictă deodată Ursan.

Mașina în care era înghesuită echipa de filmare, se oprișe la un pasaj de trecere peste șosea... Locotenentul coborî și se apucă să studieze în detaliu împrejurimile. La câțiva metri înainte de intrarea pe sub pasaj, drumul se înălța brusc, apoi cobora lent și făcea o curbă la dreapta. Se urcară cu toții pe pasaj, de unde, operatorul își căută unghiul de filmare, adresându-se apoi mulțumit locotenentului:

- Poziția mai bună ca asta n-o să găsim. Priviți! Când oamenii vor urca dâmbul, le prindem fețele. Cred că e bine aici!

Ursan trimise doi dintre oamenii din echipă la cincizeci de metri în fața pasajului, apoi zise operatorului:

- Privește prin vizorul aparatului!... Și către ceilalți: țineți-vă capetele aplecate; vă aflați la o înmormântare, nu la meci, și veniți unul în urma celuilalt, lăsând între voi o distanță, și în lateral, de cel puțin cinci metri!

În momentul în care oamenii trimiși de Ursan se apropiară doar la câțiva metri de pasaj, acolo unde drumul se înălța din cauza dâmbului de piatră, spuse:

- Ce impresie ai?

- Bună! se bucură operatorul. Două probleme mai avem de rezolvat: prima, cea a asigurării curentului electric, a doua, deloc neglijabilă, mascarea aparatului.

- Încă o mașină mai găsim noi. O să-i rog pe colegii de aici să ne mai facă rost de o mașină, iar cablu găsim ceva mai ușor. Să vedem de câți metri e nevoie...

„Ninsoarea asta a venit prea repede pentru această perioadă a anului”! constată Ursan, afundându-și pantofii în zăpada pufoasă. Se apropie de marginea pasajului,

împingând încet cu pantoful stratul gros de zăpadă, care se desprindea în bucăți neuniforme și moi, ca de vată. Calculase că era nevoie de vreo cincizeci de metri de cablu, apoi mai făcu o nouă măsurătoare și se arătă mulțumit dacă va face rost de cel puțin douăzeci de metri, concluzie la care ajunsese după ce verifică în amănunțime terenul din jur.

- Vizibilitatea e mult prea slabă - se lamentă operatorul.

- Se poate monta un bec - propuse Ursan, gândindu-se la obscuritatea de sub pasaj...

- Nu despre asta e vorba! Fulgii de zăpadă au să ne cam încurce. Dar nu avem ce face. Atât se poate, atât se face!

Ursan strâmbă dezamăgit din nas.

- Atunci să-i filmăm în momentul trecerii pe sub pasaj; acolo nu ninge! propuse locotenentul.

- Ar fi o idee, însă cum explicăm prezența becului în plină zi!

- De data asta nu mai dăm explicații. Principalul e să prindem fețele celor din urma dricului.

Echipa se adună, pornind apoi în căutarea altei mașini și a cablului necesar. Zăpada contenise în cădere dar pentru puține clipe, apoi începu să ningă din nou, fapt care îi obligă să calce cu pași ceva mai sălțați prin nămeții formați încă de noaptea în jurul pasajului... După două sute de metri, au fost nevoiți să se oprească. Un autocar cu turiști bloca șoseaua în dreptul unui hotel, tocmai când acesta încerca să iasă din parcare. Deasupra lui, schiurile vilegiaturiștilor erau acoperite cu un strat de zăpadă și așteptau și ele, parcă nerăbdătoare, să fie luate de acolo și folosite pe pârtiile cu irizări albastre din poienile munților. Motorul autocarului, ambalat peste măsură, nu reușea nicidecum să se redreseze pe aliniamentul șoselei. Mai mulți trecători puseseră mâna și urniră din loc uriașa mașinărie, ce arunca de sub roți, la câțiva metri distanță, bucăți mari de zăpadă presată, amestecată cu gheață.

La ușa cabinetului de endocrinologie al doctoriței Tudor, aproape douăzeci de pacienți așteptau să fie chemați înăuntru. Un pacient ce prezenta simptomele unui om pe care îl cam lasă nervii când e vorba de prea multă așteptare, refuză să mai respecte numerele de ordine intrând nechemat în cabinet. Asistenta îl luă în primire și începu să-și descarce pe el toți nervii acumulați în ziua aceea. Discuția aprigă ce se încinse în anticameră, atrase atenția medicului, care după ce trecuse în registru datele celui din urmă pacient se îndreptă spre locul cu pricina. Cabinetul medical era acum locul discuției dintre Delia Tudor și căpitanul Novac, numai că de această dată rolurile se inversaseră radical, doctorița devenise pentru anchetator un pacient nou și unul dintre cei mai însemnați.

- Lucrurile au luat o întorsătură nefastă pentru dumneavoastră - începu Novac convorbirea, pe care o așteptase cu nerăbdare.

Auzind spusele căpitanului, fața distinsă a Deliei Tudor, se schimbă brusc. Bănuia că vizita căpitanului nu putea prevesti nimic bun, așa că o expedie pe asistentă și pentru moment nu mai permise primirea altor pacienți pentru consultație.

- Pe iluzionistul Iulian Sima, decedat duminică noaptea în urma unui accident de circulație, l-ați cunoscut? reluă Novac ofensiva, arătându-i poza acestuia.

- Nu; habar n-am despre cine vorbiți! se miră femeia analizând încă o dată chipul bărbatului din fotografie.

- Atunci, cum vă explicați faptul că una dintre pilulele din tubul de somnifer din care m-ați servit, au ajuns în stomacul acestei victime? Analizele chimice demonstrează acest lucru; medicamentul nu se găsește pe piață și, fiind de proveniență străină... Vă rog să-mi spuneți adevărul, situația a devenit destul de gravă pentru dumneavoastră, și din punct de vedere profesional...

Femeia își opri pentru moment respirația, concentrându-se o clipă, încercând așa, să dea căpitanului un răspuns pe măsură:

- N-am idee cum au putut ajunge din casa mea, aceste medicamente, în posesia altor persoane!... Nici cu soțul nu am reușit să vorbesc până acum; doar sâmbătă se întoarce acasă, fiindcă prin telefon n-am reușit încă să lămuresc situația, dar...

- Avea nevoie de somnifer?

- Tocmai acest lucru mă îngrijorează; el nu folosește așa ceva, eventual, a putut da vreunui client... o pilulă... nu sunt sigură de acest lucru.

- Va trebui să ne deplasăm la noi la sediu să consemnăm spusele dumneavoastră...

Buza inferioară și bărbia doctoriței începură să tremure. Își lăasă privirile să-i alunece pe dușumea, iar mâinile ei, cu degete lungi și bine îngrijite, se albiră ca varul și zăceau pe masă fără vlagă în ele.

După plecarea acestora, asistenta ieși pe coridor decretând:

- Până la ora paisprezece, când vine alt medic, nu mai ținem consultații!

*

Echipa lui Ursan își făcea ultimele pregătiri în așteptarea cortegiului funerar. De partea cealaltă a pasajului, două mașini, bot în bot, erau pregătite - pentru curioși - ca și cum una dintre ele ar fi rămas în pană de curent, iar de la cealaltă, prima împrumuta curent electric din acumulatorul celei de-a doua. Numai că firele prin care se scurgea curentul, erau ascunse sub zăpadă, iar din acest ascunziș urcau până pe pasaj la aparatul de filmat.

Încet-încet, raze de soare răzlețe, reflectau în stratul de zăpadă stelute din ce în ce mai strălucitoare. Soarele, apărut de curând, le zâmbi peste vârfurile argintate ale

brazilor înalți de pe crestele munților. Zăpada devenea tot mai luminoasă, astfel încât n-o puteai privi decât din anumite unghiuri și atunci doar câteva fracțiuni de secundă, deoarece îți crea senzația orbirii...

Dricul tras de doi cai puternici, deschidea o pârtie largă pentru convoiul cernit care îl urma. Era foarte multă lume, așa cum se întâmplă aproape la toate înmormântările tinerilor. Caii se opinteau și scoteau nori de aburi pe nări, încălziti în plămânii lor puternici. Se apropiau de pasaj.

Ursan făcu un semn discret, să fie pus în funcțiune aparatul de filmat aflat sus pe pasaj, și mascat de doi dintre băieții din echipă, operatorul, din poziția genunchi, își regla unghiul de filmare! Caii erau doar la câțiva metri de dâmb! Ursan privi în stânga, apoi în dreapta, luă o poziție de trecător și comandă discret:

- Atenție, filmăm! Apoi spre operator, spunând: „motor”!

Locotenentul se îndepărta încet de cei trei oameni de pe pasarelă, se opri puțin, dar de la acea distanță nu mai auzea zurnăitul ca de telefon al aparatului de filmat... Se pierdu în convoiul îndoliat, ajungând printre cei din față... Pășea mult mai încet decât cei care-l încadrau, astfel încât în momentul când era depășit, putea să arunce câte o privire în stânga și în dreapta, făcând ulterior constatarea că se afla la cealaltă extremitate a șirului de oameni îmbrăcați în negru...

Cei trei de pe pasarelă își terminară treaba și se urcară într-o mașină, străduindu-se apoi, ca pe o stradă alăturată, să ajungă cât mai repede la cimitir.

Pe mormanele de pământ galben din jurul gropii, pe care zăpada se topea încet, locotenentul supraveghea îndeaproape ca unul din oamenii săi să poată poza cu un aparat minuscul, ce se iveau discret după reverul hainei, figurile jalnice ale celor aplecați asupra gropii - cunoscuți, rude, prieteni - ce urmăreau cu lacrimi în ochi cum cădeau primii bulgări de pământ peste sicriul celui care a fost Iulian Sima.

CAPITOLUL VI

BĂIATUL CU „ASPIRATORUL”

- Miercuri și Joi -

Mașina demară ușor din fața policlinicii.

Căpitanul Novac și doctorița Delia Tudor, așezați pe bancheta din spate, urmăreau cum ștergătoarele de parbriz reușeau cu greu să execute mișcarea de dute-vino, din cauza picurilor mari și grei, ce loveau puternic din față. Iarna își arăta colții, însă prea devreme...

- Vă declar sincer că nu am niciun amestec în afacerea asta și vă rog să vă căutați alți vinovați - începu din nou să se dezvinovățească doctorița, adunându-și ultimele puteri.

- Câte pastile ați folosit din tub, înainte ca să-mi fi dat și mie două dintre ele? Încercă Novac să clarifice o obsesie proprie.

- Unul singur până acum! L-am luat, să mă conving dacă are sau nu acele efecte secundare; în cazul somniferelor, chiar după o singură pilulă, poți avea unele simptome curioase cum ar fi: iritații ale pielii, mâncărimi, stări melancolice prelungite... Dar adevăratul efect se observă după testări îndelungate. Personal, nu am sesizat nimic deosebit, atâta doar că efectul a fost instantaneu...

Căpitanul și doctorița, după ce urcară încet scările blocului cu fațada albastră, se opriră în dreptul apartamentului treizeci și opt. Aflat în antreu, Novac luă inițiativa:

- Vă rog să aduceți tubul!

Doctorița turnă conținutul tubului pe un șervețel așezat pe masa din bucătărie. Numărare împreună cincisprezece comprimate.

- Pe tub scrie că trebuie să conțină douăzeci de comprimate. Două mi le-ați dat mie, unul l-ați încercat dumneavoastră. Înseamnă că lipsesc două. Cum puteți să explicați diferența? Vă rog, e spre binele dumneavoastră!

Femeia rămase buimăcită privind pastilele albe împrăștiate pe șervețel, cu mâinile se sprijinea de marginea mesei și rămase așa, apoi tresări când auzi vocea căpitanului:

- Până ajungem la sediul nostru, pentru a se consemna depozitia dumneavoastră, va trebui să vă aduceți aminte cum au dispărut cele două comprimate. Poate le-ați dat cuiva, sau pur și simplu vi le-a sustras una din persoanele care vă vizitează.

*

La puțin timp după ce doctorița își semnase declarația, Novac aștepta nerăbdător, până ce comandantul puse receptorul telefonului în furcă. Novac îi prezentă situația nou creată, de găsirea somniferului în locuința Deliei Tudor și de asemănarea perfectă, dintre conținutul acestuia și substanțele găsite în stomacul lui Iulian Sima. Locotenent-colonelul Filip, încruntat, asculta cu interes informațiile ce i le transmitea căpitanul. Rămase un moment pe gânduri, apoi spre final interveni prompt:

- Trebuie să avem răbdare... În continuare, veți ține legătura cu cetățeanca, pe care noi o vom menține sub observație strictă și-i vom pune în vedere că, deocamdată, ar fi mai bine pentru ea să nu părăsească localitatea. Căpitane Novac - continuă el - trei persoane și-au pierdut viața și cauzele dispariției lor încă nu sunt elucidate, nu consideri că e momentul să preia altcineva cazul? N-o să-ți

ajungă timpul!

- Deși e primul meu caz de acest gen, sper că până la termenul stabilit, cu ajutorul pe care mi l-ați acordat, să rezolv totul - nu se lăasă Novac mai prejos.

*

Sucursala Băncii Naționale era amplasată chiar în centrul orașului. Doar câțiva metri de la ea străbătuse Novac, până la braseria unui hotel, unde se apucă să înfulece la repezeală din asortatul și recunoscutul „platou al casei”. Mai zăbovi câteva minute, timp în care ospătărița îi oferă o cafea caldă, însoțită de o linguriță, două bucăți de zahăr cubic și drept garnitură zâmbetul ei profesional. Răsfoind ziarul local, dădu peste un anunț ce aducea la cunoștința celor interesați organizarea unui concurs pentru ocuparea postului de contabil șef, post deținut până de curând de Adriana Goga.

La intrarea în bancă, cineva îl luă în primire, apoi îl direcționează spre un ghișeu, după ce Novac își prezintă legitimația.

- Dintre componentii personalului existent acum la serviciu, aş putea sta de vorbă cu cineva care sâmbătă s-a preocupat de distribuirea banilor pentru retribuirea muncii la întreprinderea... în care lucrase Adriana Goga?

Femeia de la ghișeu îl măsoară pe căpitan din cap până în picioare, și invers, încă de câteva ori, apoi deveni amabilă:

- Înțeleg ce doriți! Inspectorul financiar Mohor, e domnul acela cu părul cărunț, de la masa din colț; dânsul vă poate ajuta, îi răspunse aceasta, arătând din priviri direcția pe care trebuia s-o urmeze căpitanul.

Întoarse capul spre stânga și descoperă la masa indicată, fizionomia maturizată a fostului coleg de liceu: Mohor... Își strânseseră mâinile apoi schimbare vechi și plăcute aduceri aminte...

- Se poate, măi, Colombo să ne tragi tu „plasă” la toți

colegii, în iunie, când trebuia să vii la întâlnirea de cincisprezece ani? Îl dojeni Mohor, continuând să studieze traiectoriile pe care se înscriseră ridurile de pe fruntea căpitanului.

- Am fost în misiune și n-am putut veni sub nicio formă. Parcă tu nu știi cum e la noi?! Ordinele sunt ordine! Se execută fără discuție! Încercă Novac o scuză tardivă. De fapt tot în misiune mă aflu și acum: anchetez cazul Adrianei Goga și sper să-mi dai niște relații...

- Dai o bere, pe urmă spun tot ce știu... Așa ca la voi la interogatoriu.

- Berea o dau - se oferi Novac. Pentru început, câte ceva despre Adriana, deși știu că nu era angajată de mult timp în funcția de contabil șef.

- Prea multe, nu! Din punct de vedere profesional, pot să-ți spun că era foarte bine pregătită, de asemenea deosebit de conștiincioasă, harnică, frumoasă... ce mai vrei?

- Ți-a vorbit despre anumite nereguli depistate de ea în actele întocmite în anii precedenți?

- Așa, măi, băiatule! Vezi bine că la „portretizare” nu mă pricep însă la chestiuni de ordin financiar, parcă mă simt în largul meu - zâmbi prelung Mohor, și de sub un maldăr de hârtii scoase un carnețel din care citi ceva, apoi zise: revizia de fond era planificată pentru acum două zile. Dar de când nu mai au contabil șef a trebuit s-o amân până ce vor angaja altul, deja au dat anunț în ziar și concursul va avea loc în curând... Dar ceva, ceva tot am să-ți spun, doar n-am să te las să pleci cu traista goală. Revizia, data începerii ei, a fost avansată; Adriana îmi făcuse cunoscut cu câteva zile în urmă că a mai depistat, și ea, niște nereguli în actele întocmite cu ani în urmă. De aceea mă cam grăbeam și eu...

- Devine interesant!...

- Află de la mine că... Adrianei îi mergea mintea strună. Nu știu dacă ai aflat, dar Achim și-a cerut demisia acum un

an, tot în urma unei revizii, și tot din cauza unor nereguli depistate în actele întreprinderii; nici n-ar fi de mirare dacă am găsi și altele. Nu-i exclus să ne fi scăpat ceva!

- Nu ți-a spus despre ce era vorba?

- Nu s-a referit la ceva anume - răspunse Mohor.

- Altceva te mai interesează?... Despre moartea ei știm prea puțin, apăsă Novac. Credem că a fost ucisă!

- Am auzit, dar n-aș prea crede una ca asta - răspunse senin Mohor, ca și cum acest eveniment ar fi avut loc cu mult timp în urmă.

- Au ieșit împreună din bancă, adică în același timp cu casierita?

- Era după orele treisprezece când eu le-am văzut ieșind de aici; mergeau la întreprindere.

- De la ora când au intrat în bancă și până au plecat, era posibil ca una dintre ele să iasă din această clădire?

- Nicidecum; Adriana a fost nevoită să intervină, telefonic, pe la câțiva beneficiari ce nu le-au virat anumite sume în cont, apoi a așteptat să sosească reprezentanții întreprinderilor respective cu hârtiile de rigoare, în timp ce casierita și-a pus la punct niște situații... N-aveau cum să părăsească banca; au fost tot timpul sub ochii mei. De acest lucru poți fi sigur!

Novac își privi ceasul și strânse mâna lui Mohor, deoarece acesta refuzase să accepte berea promisă, propunându-i căpitanului un prilej mai potrivit.

După ce dădu o raită prin câteva magazine spre a se interesa de încălțăminte pentru copii, căpitanul se opri la o vitrină cu jucării de unde cumpără pentru 'Ăla Micu' o mașină basculantă, iar pentru ceilalți, un mare pachet cu dulciuri.

*

Ursan, de cum intră dimineța în birou, se aruncă asupra revistei de cuvinte încrucișate, pe care o părăsise

de mai bine de douăzecișipatru de ore. „N-are cei șapte ani de acasă”! suna definiția unui cuvânt din șapte litere, la care locotenentul se chinuia de câteva minute și nu reușea să găsească cuvântul corespunzător. Își mai repetă de câteva ori în gând definiția, dar se lăsă păgubaș fiindcă nu se mai putea concentra; era foarte obosit! Din anticameră, vocea căpitanului ajunse la urechile lui și se aștepta ca Novac să fie peste măsură de furios. Dar nu era așa!

- Ehei! Ia uite cum arată un regizor celebru al zilelor noastre! au fost primele vorbe pe care i le adresă Novac.

- Să trăiți! salută locotenentul. Și de ce, mă rog, atât de celebru?

- Închipuie-ți că numai un regizor celebru nu trage duble. Ce te-ai face tu acum, dacă ar trebui să tragi o singură dublă măcar?

Novac îl bătu ușor pe umăr, apoi își aruncă privirile pe revista de pe masa lui Ursan.

- Tot cu?... Ai găsit vreo definiție mai interesantă?

- Definiție, am găsit, însă n-am găsit cuvântul, ca ăsta: „n-are cei șapte ani de acasă”. Auzi, definiție la el?! Ce cuvânt o mai fi?

Novac, privind în ochii locotenentului, zâmbi:

- Preșcolar, amice! E din nouă litere? Da! Țeapănă definiție! Numai că va trebui să fie reactualizată; mai nou, copiii merg de la șase ani la școală.

Ursan rămase uimit peste măsură de soluția exactă și promptă pe care i-o furniză Novac, apoi râse, semn că înghițise gălușca.

- Ține cont, rebusel! E... o compoziție proprie! apăsă Novac.

- Ați dezlegat la viața dumneavoastră, cuvinte încrucișate?

- Tu ce crezi? Altfel, te luam sub aripa mea protectoare, așa cum ești: începător în meserie, în schimb, rebusist vechi, de parcă această din urmă calitate ar putea fi folosită la ceva?... Când eram student m-am numărat

printre câștigătorii unui concurs fulger de cuvinte încrucișate. Țin minte că mi-au dat un ceas de masă; îl mai țin și acum... eram printre primii dezlegători în acea zi.

- De ce nu mi-ați spus până acum și ați ținut în taină acest mare secret? Și eu care...

- Eu nu obișnuiesc să mă laud, ca alții!...

- Fir-ar să fie! scrâșni Ursan, simțind că astăzi nu-i merge deloc cu Novac. Socoti să schimbe discuțiile pe alt făgaș, altfel căpitanul era în stare să-l facă să mai înghită în sec încă de câteva ori. După un timp, spuse: nici nu mă întrebați cum a mers filmarea de ieri!?

- Mă interesează mai mult calitatea imaginii. Știu că la trucaje te pricepi! Chiar acum am trecut pe la băieții care se ocupă cu dezvoltarea. Măine totul va fi gata... Sunt frânți de oboseală! Voi nu ați dormit chiar deloc?

- Două nopți la rând nu am închis un ochi! Când am pornit, în tren era un frig mai ceva decât în Antarctica, iar aseară, la întoarcere, știți doar, unul dintre ai noștri a fost internat pentru operație la apendice și până am coborât, tot pe lângă el am stat cu comprese să nu pătească ceva grav. Criza îl apucase în tren!

- Puteai să mai stai pe acasă vreo două ore. Mai trăgeai și tu un pui de somn ca să-ți mai revii. Două nopți nedormite contează mult...

- Eram curios să aflu dacă imaginea a reușit sau nu.

- Toți regizorii, chiar și cei celebrii, au emoții în astfel de situații - îl ironiză căpitanul.

Ursan strâmbă din nas. Astăzi nu-i mergea cu căpitanul.

- O să mă angajeze la Hollywood? încercă Ursan cu o ultimă efortare, să atenueze insinuarea căpitanului.

- Nu ar fi exclus să ai norocul ăsta! Au un post liber pentru filmele de groază; chiar de curând am citit într-o revistă despre dispariția altui celebru regizor al filmelor de groază: Hitchkoch! Ai șanse reale dacă e așa cum am citit eu.

Novac se decise să termine cu momentele de tachinare

pe ziua aceea, deși tare și-ar fi dorit să-l mai necăjească pe tânărul locotenent. El știa că e greu să prinzi zilnic astfel de vârfuri spirituale, să-l poți dărâma pe un tip inteligent cum era Ursan. După ce făcu o mică pauză în care savură înfrângerea locotenentului, pe un ton oficial, i se adresă acestuia:

- Pentru astăzi va trebui să mai verifici alibiurile a încă două persoane...

- Despre cine e vorba? întrebă Ursan, luând și el o mină sobră.

- Începi cu Ionel Suman! După aceea vei sta de vorbă și cu administratorul blocului: el e singurul care sâmbătă putea să acționeze nestingherit.

- Cu administratorul am discutat și eu dar și dumneavoastră, din câte știu. Dar dacă ziceți?... Și cu Ionel Suman?

- Îi luăm și lui o declarație în scris. Trebuie să verificăm totul... Mai bine zis: să reverificăm!...

Novac, după ce descoperi proveniența somniferului din stomacul lui Sima, își întocmi trei liste cu posibili asasini ai celor trei morți: Adriana Goga, George Maxim și Iulian Sima. Fiecare suspect era pus să acționeze - în mintea căpitanului - în funcție de orele la care au fost comise omorurile respective. Desigur că o parte dintre ei puteau comite o singură crimă, sau două, puțini rămâneau cu șanse de a comite toate cele trei crime. Asasinarea Adrianei a fost, desigur, premeditată, iar celelalte două, să fi fost greșeli comise de asasin? S-ar putea așa ceva?!... Nu e cam mult, doi morți pentru o singură crimă? Criminalul putea intra în apartamentul soților Goga numai cu cheile procurate de la unul dintre soți. Dar cheile de la mașina roșie de unde le-o fi procurat? Și aceasta în cazul în care nu iluzionistul a comis accidentul de pe strada Îngustă. Moartea lui Sima a putut fi provocată fie de viteza excesivă a autovehiculului, fie din cauza somniferului, pe care cineva i l-a strecurat în hrană sau în băutură, fără ca el să-

și fi dat seama de efectul acestuia, apoi a fost nevoit să plece în cursă, în ultima lui cursă... Și, odată cu moartea lui, dispărea... Ce? Nu putea fi el autorul celorlalte două crime?...

Analizând acest noian de ipoteze, Novac se afundă într-un șir nesfârșit de întrebări, mai mult sau mai puțin posibile... Somniferul găsit în stomacul lui Sima complică, oricum, lucrurile. Sau poate le simplifică? „Trebuie descoperit un element nou, altfel ancheta va rămâne mult timp în faza inițială” își zise Novac, încercând să iasă din labirintul ipotezelor enunțate.

*

Simion Goga aștepta nerăbdător ca Novac să înceapă interogatoriul. Ochii lui rotunzi și negri se mișcau vioi în orbite, în contrast cu mina sa sobră, ce părea împietrită din cauza bărbii nerase... Cum căpitanul continua să scrie ceva în carnețel, Goga hotărî să spargă gheața:

- Modul în care a decedat soția mea mă îngrijorează. Trebuia să-mi spuneți de la început cum stau lucrurile...

- Inițial, n-am avut certitudinea premeditării; nu puteam face asemenea afirmații. Acum suntem convinși și vă cerem concursul...

Simion Goga înțelese repede totul și se hotărî să devanseze întrebările ulterioare ale căpitanului:

- Sincer să fiu, nu-mi pot explica motivul pentru care Adriana... În ultimul timp era foarte neliniștită, obosită... Toată ziua, de dimineața până seara: hârtii, hârtii! Odată ne-am și certat din acest motiv, mai ales că se angajase și în cercetarea, de altfel obositoare, a unor dosare vechi...

- ...În care depistase fraude financiare!

- De unde știți?

- Ei!!?... V-aș ruga să-mi spuneți, ce secret ascundeau statele de plată în care ea căuta cu atâta asiduitate?

- Concret, nimic! Atâta doar, am aflat că a depistat în ele

operațiuni false, în urma cărora sume mari de bani au luat alte căi...

- Cam despre ce sume era vorba?

- S-a ferit să-mi spună, dar am dedus că erau sume deloc neglijabile.

- Cine, considera soția dumneavoastră, că se făcea vinovat de aceste nereguli?

- Îl acuza pe contabilul șef din vremea aceea: Achim!

Novac formă la repezeală numărul de telefon al colegilor săi de la Economic, rămânând cu privirea spre ușa ce se închidea încet în urma lui Simion Goga.

- Căpitanul Novac vă deranjează! Cu maiorul Cozac, vă rog!... Când sosește, rugați-l să dea o fugă până la mine - răsună în receptor vocea ușor răgușită a căpitanului, poate și din cauza numeroaselor țigări fumate de cu dimineață.

*

Împreună cu maiorul Cozac, Novac avu acces la arhiva întreprinderii. Actele întocmite în fiecare lună, erau cusute în dosare foarte voluminoase, așezate în ordinea anilor, pe rafturile din camera din care Liliana Balica și Maria Orza asigurau transportul acestora în biroul în care deja începuse verificările...

„Desigur că în aceste dosare se află enigma morții Adrianei Goga” gândi Novac, aflat acum în fața ultimelor dosare pe care le întocmise fostul contabil șef: Achim.

*

Pe la ora trei după amiază, din mașina cu care venise Ursan, după ce efectua un viraj vijelios în curtea Inspectoratului, mai coborâra încă doi bărbați, pășind cu mers egal în fața locotenentului, privind unul la celălalt cu oarecare reținere și jenă. Se putea citi pe chipurile lor îngrijorarea și teama.

*

După încheierea cercetărilor efectuate asupra actelor întreprinderii, Novac și Cozac, pleacă obosiți și oarecum nemulțumiți, fiindcă nu descoperiseră greșeli ori fraude de ordin financiar în mormanele de dosare abandonate pe mesele din birou.

Se despărțiră în centru.

Novac își încheia pardesiul, privind îndelung străduța ce o avea de străbătut. La colț, se afla o plăcintărie, unde știa că găsește un iaurt rece, reconfortant. Închise ușa, aducând odată cu el și frigul înăuntru; și un val de aburi îl învălui, toropindu-l. Stătea de câteva minute sorbind din lichidul acrișor, lângă măsuța înaltă. Începu să-și pipăie în buzunar bricheta de aprins aragazul... Se ridică de la masă și încercă să iasă din local, dar nu înainte de a acorda întâietate la ieșire, unei tinere, care în afară de gândul de a găsi noi ocazii de distracție, părea că nu are alte preocupări.

*

- La ce vă referiți?

- Dumneata, poate nu știi ce importanță are semnătura care, se pune pe această declarație! Îl preveni locotenentul.

Ionel Suman respira adânc:

- Ah! Da. Era să uit! A fost o zi îngrozitoare! Atâtea... Pot să refac declarația? se rugă înduioșător Suman.

- Pentru ultima dată! ridică tonul locotenentul.

- Dar n-am mai scris nicio declarație în viața mea...

- Uitați ce ați declarat căpitanului Novac în ziua când v-a vizitat la domiciliu. Sunteți cam uituc: repetiția a durat doar un ceas și s-a desfășurat la alte ore decât cele pe care le-ați furnizat căpitanului... Ce repetiție spuneți că ați

avut?

- Sâmbătă la ora zece, erați în cabinetul de endocrinologie, pentru analize, și nicidecum la repetiție cu echipa de teatru - îl avertiză din nou Ursan.

- ...Într-o piesă de teatru - răspunse fără convingere Suman. Am un rol într-o comedie... cu femeii!... Între doisprezece și unu după masă am fost... la o femeie!

Suman zâmbi, oarecum rușinat, iar Ursan încercă să treacă cu ușurință peste acest amănunt:

- Treceți numele și adresa ei, să putem verifica!

- E căsătorită!

- Am întâlnit cazuri și mai delicate, dar noi putem să fim și discreți. Acum puteți scrie de la început. Semnați, vă rog! se adresă Ursan celui de-al doilea bărbat aflat în birou.

Administratorul blocului își potrivea din nou pixul, cu mare grijă și apoi semnă.

Novac intră în birou și se așeză lângă locotenent.

- Ce credeți despre această definiție? îi ceru Ursan părerea. E rarisimă! „Câștigă la table”, pentru cuvântul tinichigiu!

- De nota zece! Cine a dat-o? fu curios Novac.

- Un tânăr rebusist din Ploiești - răspunse Ursan, preocupat să dea gata ultimul careu din revistă, cu gândul că încă nu era prea târziu să termine de dezlegat tot ce își propusese cu câteva zile în urmă...

Ursan își continua peripețiile în lumea cuvintelor încrucișate iar Novac se afundă în filele dosarului Adrianei Goga, așteptând ca Ionel Suman să-și termine de scris declarația. Deși, dezlegarea mergea încet și arareori găsea câte un cuvânt, interesul lui creștea vizibil, iar satisfacția era cu atât mai mare cu cât cuvântul definit era mai greu de găsit. Într-un timp se ridică puțin în picioare și era cât pe-aici să scoată un chiot de bucurie, dar nu cuteză să-l deranjeze pe Novac... Acesta sesiză mișcarea ascendentă a locotenentului, trăgând apoi cu ochiul spre revista din

stânga sa: „Rebusel a mai găsit o definiție grozavă! Nu m-aș fi mirat dacă ar fi sărit până în tavan. Oho! Are încă multe cuvinte de găsit: careul e aproape nedelegat” – își zise căpitanul. Se apucă din nou să răsfoiască dosarul; lectura pentru a nu știu câta oară, declarațiile, rapoartele, rezultatele celor trei necropsii... Analiză din nou pozele realizate la locul accidentelor și incendiului, apoi privi spre Ursan – absorbit pe de-a întregul de revista lui; își aprinse o țigară, pe urmă își sprijini bărbia în podul mâinii stângi. Concomitent, ochii aproape că i se închiseră: se puse din nou pe gânduri încercând să reconstituie mental un film al cărui scenariu nu-l știa exact, dar și cu deficiența că pelicula i se rupea des.

- Am terminat! tulbură liniștea din birou, vocea lui Suman.

Novac luă coala în mână și după ce se răsuci încet în scaun, astfel încât Ursan îl putea zări din profil, o citi cu mare atenție.

Tușind scurt își dresă vocea, apoi spuse:

- De la șapte la zece, la serviciu...

- A fost! Am verificat – întări Ursan.

- De la zece la medic, până la ora doisprezece fără ceva...

- M-am cerut de la șefu – zâmbi Suman.

- Rezultatele de la laborator s-au dat la ora doisprezece fără un sfert, preciză Ursan.

- Între doisprezece și treisprezece, în vizită la Amalia Proca...

Ursan făcu din umeri.

Ionel Suman, cu un zâmbet ștrengăresc se arăta rușinat, dar și mândru în același timp, așteptând cu nerăbdare ca Novac să treacă peste acest pasaj din declarația sa.

- Pe la ora unu și câteva minute erați la Casa de cultură. Repetițiile n-au durat mai mult de o jumătate de oră; pe urmă ați jucat remi, apoi ați plecat la meci; da? – întrebă Novac, privind spre Suman.

- Asta așa este!

Căpitanul îi făcu semn discret lui Ursan să-l urmeze, apoi se scuză față de amândoi, pentru că el trebuia să lipsească puțin, și părăsi încăperea.

În anticameră, Novac se adresă locotenentului:

- Din pământ, din iarbă verde, o găsești pe Amalia Proca și verifici dacă e așa cum spune amicul nostru.

- O să fie cam greu... E căsătorită!

- O să declare ea... Eu îl mai rețin puțin, încă vreo jumătate de oră, poate și mai mult, ca să nu aibă timp să-i telefoneze femeii. Încă nu ai ajuns? se răsti în glumă căpitanul.

- Sunt deja în mașină! se execută Ursan și, în momentul în care încerca să iasă pe ușă, se ciocni de maiorul Cozac aflat pe coridor.

- Poftim în birou - îl invită Novac. Mai sunt cu cineva...

- Atunci, nu mai intru. Ești sigur că există nereguli în actele pe care le-am scotocit atâta? întrebă Cozac, tare agitat.

- Sunt convins de acest lucru - îl asigură căpitanul.

- Mâine îmi iau ajutoare și mai dau un asalt. Te las; am și alte treburi.

Ionel Suman stătea lângă ușă în așteptarea căpitanului.

- După meci ați venit direct acasă?

- Am mai comentat cu niște necunoscuți fazele, apoi am pornit spre casă, unde m-am întâlnit cu inginerul Goga, care urla disperat. Am pornit cu el la Spitalul de Urgență și de acolo la morgă.

Novac îi oferi din nou un scaun. Aprinse veioza de pe birou, apoi mai aprinse un bec. Nici acum nu putea să precizeze ce culoare avea părul interlocutorului său.

- Nu cred că se făcuse ora nouă seara, când m-am întors de la părinții inginerului... Cu greu m-am despărțit de el; vroia să meargă din nou la morgă, să-și vadă nevasta.

Telefonul de pe masă întrerupse discuția celor doi. De la un telefon public, Ursan comunica justetea celor declarate

de Ionel Suman.

- De ce nu vii?!!

- Am o pană...

- Fă-o și vino repede; mai avem de lucru în seara asta.

Trânti receptorul în furcă, apoi îl expedie pe bărbatul din fața sa, a cărui siluetă de balerin îl atenționa pe Novac că e cazul să facă și el ceva cu burticica lui.

*

- Ce faci cu aspiratorul ăla? îl întrebă Novac pe unul dintre cei doi bărbați de la criminalistică, chemați în biroul lui.

- Ca să putem acționa în locul de care ați zis, trebuie să ne înarmăm cu tot soiul de aparate; altfel, e cam greu să dibuim urme.

- Și eu care credeam că ți-a propus nevastă-ta un program „administrativ”... A venit și rebusistul meu - reluă Novac - auzind dinspre curte duduitul motorului care-l lăsase în pană pe Ursan în plin centru.

La imobilul cu numărul doisprezece, de pe strada Îngustă, mașina opri.

- Ce facem?!! se interesă Ursan.

El nu era pus în temă cu scopul noii acțiuni inițiate de căpitan; la plecare, acesta îl zorise și nu-i mai lăsase locotenentului răgaz pentru întrebări.

- Eu o să fac o vizită la niște „cunoscuți”. Până atunci, voi veți încerca să depistați în care din garajele blocului cu fațada albastră, a fost parcată mașina cu care s-a comis accidentul de sâmbătă seara.

- De unde știți că a fost parcată în garajele de la blocul nou? încercă Ursan să afle raționamentul de care Novac se lăsase condus înainte de a lua această decizie.

- Tu mi-ai spus că cineva a anunțat dispariția mașinii. Dacă era parcată în aer liber, oamenii lui Brad o găseau chiar dacă ceața a fost atât de deasă, răspunse Novac. Nu

demult mi-a venit ideea...

- Dacă o să terminăm mai repede, unde o să vă găsim? întrebă cu o voce scăzută băiatul cu „aspiratorul”.

- Claxonati de două ori! stabili Novac semnalul întâlnirii.

La scara A, apăsă pe soneria de la apartamentul cinci.

Îi deschise un copil de vreo cinci - șase ani, după aprecierea căpitanului. Novac insistă să rămână în bucătărie. Se așează pe un taburet în apropierea ușii. Zamfira Rogoz îi oferi alternativa unui pahar cu vin sau a unei cești cu ceai.

- Prefer un ceai cu esență de rom - alese căpitanul.

- Cum doriți! Eu îl beau cu lămâie; e foarte bun pentru ficat. Soțul și copiii beau mult ceai - se destăinui femeia, iar după aceea apucă de mâner un ibric mare de culoare roșie ornamentat cu buline albe. Îl umplu cu apă punându-l pe aragaz, apoi se îndreptă spre bufet în căutarea unui chibrit.

Novac sesiză situația și îi sări în ajutor.

- Încercați cu asta! spuse el, întinzându-i bricheta de aprins aragazul, pe care o purta de câteva zile în buzunar.

- Asta e bricheta noastră! sări băiețelul care îi deschisese ușa lui Novac, la sosire. Mămico, e a noastră! Vezi semnul? E a noastră!

Femeia îngălbeni.

- Tu, du-te în camera ta și vezi-ți de-ale tale! îl expedie femeia pe copil, din bucătărie.

- Nu vă supărați, de unde o aveți? întrebă Novac.

- Soțul a primit-o de vreo doi ani, de la cineva. Nu știu de la cine - zise mirată Zamfira. N-o mai foloseam de mult timp.

- Sunteți sigură că e a dumneavoastră?

Femeia făcu o scurtă pauză, apoi zise:

- Acum, da! Țin minte, că pila s-a defectat, iar soțul meu a înlocuit-o și a rămas, acest semn, după care a recunoscut-o și copilul. Dar cum de a ajuns la dumneavoastră? Îmi amintesc că mai era înainte de a pleca

în concediu. De fapt, nici n-am prea folosit-o, mai mult copilul se juca cu ea.

- Când v-ați reîntors, ați observat și alte obiecte lipsă?

- Absolut nimic! Nimic nu a fost clintit de la locul lui, anume parcă am verificat când am intrat în casă.

Novac se hotărî să schimbe discuția, amintindu-și de comportarea Zamfirei în ziua când le-a vizitat familia și când soțul n-a lăsat-o să mărturisească anumite lucruri.

- Data trecută când v-am vizitat, spuneți că soții Goga se cam certau în ultimul timp.

- Vă spun totul, numai să nu afle Miron... se declară de acord femeia.

Aprinse cu grijă gazul, cu bricheta pe care i-o înmânase Novac, reglă încet debitul flăcării, și se destăinui:

- N-am fost prieteni cu familia Goga, doar soțul mai mergea uneori pe la ei de le mai repara câte ceva... Într-o după amiază, acum vreo patru săptămâni - înainte de a pleca noi în concediu - i-am auzit certându-se! Ușa le-a rămas deschisă. Domnul inginer striga mai tare și spunea cam așa ceva: „Anunță-i pe cei de la bancă, să vină în control și să descopere ei. De ce, tocmai tu? Mai bine las-o dracului. De ce te bagi în afacerile lor? Și ce dacă au furat atâția bani?.. Vocea doamnei se auzea rar, dar, totuși, am înțeles ceva: „Sunt prea mulți bani, tu nu înțelegi odată că e vorba de câteva sute?...” Altceva n-am mai înțeles nimic, deoarece cearta lor a încetat. Dar, vă rog, să nu afle soțul...

- Cum vă explicați dispariția brichetei?

- Nu pricep cum a dispărut din moment ce în casă n-avea cum să intre nimeni, cheile au fost tot timpul la noi.

- La acest lucru ar fi bine să vă gândiți foarte serios. Cu bricheta aceasta s-a declanșat focul în apartamentul soților Goga!

Novac avea în fața sa o stană de piatră. Zamfira Rogoz, care știa multe din lucrurile care se întâmplă în bloc, și se arăta bună de gură, de data asta nu mai scoase un cuvânt;

măinile, fără vlagă în ele, îi căzură de-a lungul corpului și broboane mari de sudare îi invadară fața. Ceaiul clocotea pe foc; Novac învârti încet robinetul aragazului; auzi apoi claxonul mașinii conduse de Ursan, care îl chema să coboare.

Și-ar fi dorit să-l revadă pe Miron, dar omul al cărui principiu de viață era: „Să trăiești un pic, dar bine!” – nu era acasă.

*

- Ampatamentul și ecartamentul, corespund perfect cu cele ale mașinii cu care și-a pierdut viața Iulian Sima – îl informă unul dintre criminaliști, când se urcă în mașină.

- Garajul aparține familiei Tudor de la apartamentul treizecișiopt! îi aducea Ursan o altă informație. Soții Tudor n-aveau cheile de la garaj, iar după ce doctorița și-a dat consimțământul, am avut noroc cu el, că e mare specialist altfel... zise Ursan, arătând spre băiatul cu „aspiratorul”. De altfel, soțul doctoriței, duminică nu era acasă, de luni a plecat nu știu unde... la reciclare.

- Cum vă explicați parcare a unei mașini într-un garaj, încât proprietarul habar să nu aibă de acest lucru?

- Doctorița Tudor n-avea cheile, n-avea cunoștință de staționarea unei mașini străine în garajul lor...

- ...N-are habar nici de dispariția unor pilule care au dus la moartea lui Sima, într-un cuvânt, nu știe nimic...

- Soțul ei va reveni doar sâmbătă și cum astăzi e joi..

- Mă pune pe gânduri femeia asta – se amără Novac.

CAPITOLUL VII

STOP CADRU LA CIMITIR

- Joi -

Cunoscutul restaurant din Piața Trandafirilor, la acea oră, era asaltat de prea multă lume, ca să mai poți găsi o masă liberă. Undeva, în mijlocul încăperii, pe un podium, o formație de muzică ușoară încerca să le facă o seară plăcută consumatorilor.

La intrare, un grup numeros, așezase mesele cap la cap, desigur că aniversau ceva; unul dintre ei se ridicase cu un pahar în mână și ceilalți îl imitară. Începură cu toții un cântec. Novac își propusese să cineze în acea seară la renumitul restaurant de pe corso. Găsi un scaun liber, vis-à-vis de orchestră și la venirea ospătarului comandă un bitter, o bere și o friptură, care îi sosiră nesperat de repede.

Din instrumentele formației de pe podium, ieșeau acordurile unei melodii antrenante, ce reușise să convingă consumatorii, care, perechi-perechi, se deplasau spre locul amenajat pentru dans.

Atmosfera se înviorase.

Novac continua să-i privească pe muzicanți și în solitudinea lui încerca să lege filmul acțiunii ce avuse loc acum câteva zile, dar pelicula se rupea de câte ori încerca să devină operator de proiecție, - de evenimentele care se derulau aici.

- Ospătar! se adresează el, celui care-l servise până atunci.
- Cu ce să vă mai servim?
- Doresc să vină responsabilul!

Ospătarul, mirat, șterse câteva firimituri de pâine de pe masă, o mai ocoli o dată, apoi dispăru prin ușa din celălalt capăt al sălii ce dădea în bucătăria restaurantului.

- Aveți vreo nemulțumire? Întrebă șeful de sală.

- Mai degrabă unele nelămuriri... Sunt căpitanul Novac de la poliție; mă interesează orele de program pe care le are formația ce vă stă la dispoziție.

- Aha! se edifică noul venit, apoi se așează pe scaunul rămas liber la masa căpitanului. De la opt la zece seara, cântă la noi, iar de la unsprezece, la ora unu noaptea, cântă la restaurantul de la Camping; marți și miercuri seara nu a cântat, unul dintre membrii formației s-a accidentat mortal cu mașina, și ceilalți au fost ieri cu toții la înmormântare, la Brașov. Lunea nu au program - mai adăugă acesta.

- De dormit, unde dorm? se interesează căpitanul.

- Cazarea e la Camping, acolo își termină programul și rămân și peste noapte.

- Cum așa? Formația pleacă în fiecare noapte cu toate instrumentele? se miră căpitanul.

- Nu chiar cu toate, doar cu o parte din ele. La ora zece vine o altă formație și rămâne doar solista, care e angajată permanent la noi. Trebuie să mai diversificăm și noi programul, altfel ne pierdem clienții - îl lămuri șeful de sală.

- Văd că de cântat nu cântă rău!... Despre viața lor particulară, ce îmi puteți spune?

- Nu prea multe... Au contract cu noi doar din octombrie.. Vin, de obicei, seara pe la șapte, mai fac repetiții, apoi de la opt, cum v-am spus, încep programul, iar la zece, poate mai repede, pornesc spre Camping, la cel de-al doilea program al serii.

Novac mai analizează încă o dată mustața șefului de sală,

aranjată impecabil, apoi se hotărî să continue:

- Sâmbătă seara pe la ora șapte, toți membrii formației, se aflau aici? Vă rog, să vă reamintiți!

- Încă pe la șase... Îmi serbam ziua de naștere și i-am invitat și pe ei. Toți erau aici, sunt sigur de asta!

- Altceva vă mai reamintiți?

- Iluzionistul era cam necăjit, nu-și mai găsea mașina.

- Ce vârstă ați împlinit? schimbă Novac macazul.

- Patruzeci de ani!

- Va trebui să ciocnim un pahar împreună. Suntem de-o seamă!

Fetele celor doi bărbați, se înveseliră instantaneu.

- Un vin bun? întrebă șeful de sală. Mă numesc Ion...

Dar Novac nu reuși să audă și restul, deoarece sunetul strident ale instrumentelor formației îi stânjeniră auzul. Privi pe ecusonul de la pieptul acestuia și-i află numele de familie.

- Un singur pahar! Aș mai dori și o cafea, dacă se poate.

Șeful de sală plecase, după ce băură împreună câte un pahar cu vin, iar Novac rămase singur privind des la ceas, așteptând să treacă și cele douăzeci de minute, câte mai rămăseseră până la încheierea programului. Deși obosit peste măsură, căpitanul era satisfăcut de un singur lucru: nu Iulian Sima îl lovise cu mașina pe minorul George Maxim!...

Ieșind în hol, se îndreptă spre telefonul public instalat lângă ușa ce dădea spre stradă, apoi formă un număr și ceru de urgență o mașină, ce trebuia să sosească în maximum un sfert de oră în fața restaurantului... Se urcă în mașina poliției și aceasta viră puternic pe urmele Trabantului, care pornise spre Camping. Rămase mai bine de un sfert de oră până la începerea programului de muzică în restaurantul de aici, iar Novac, aflat într-un birou de la parterul hotelului, îi primi pe cei patru muzicanți, pe care îi urmărise.

- De pe la ora șapte eram cu toții în restaurant. Am fost

invitați de șeful de sală la aniversarea zilei lui de naștere – îi răspunse bărbosul din fața lui.

- Pe la ce oră ați coborât în oraș?

- Pe la ora treisprezece cred că deja pornisem, însă am ajuns destul de târziu din cauza ceții.

- De unde a aflat Sima că mașina lui a fost furată, din moment ce aceasta era parcată în oraș? Întrebă căpitanul.

- Pe la ora nouă, Sima a primit un telefon din oraș, de la prietenul căruia i-o dăduse la reparat. Acesta i-a spus că el o lăsase în zori, pe la șapte fără un sfert, în parcare din fața hotelului „Grand”, iar la ora când dădea el telefon, mașina nu mai era acolo. Aceasta, v-am mai spus, se întâmpla pe la nouă dimineața. Iulian, a dat imediat telefon la Circulație, să i se caute mașina.

- Care este numele persoanei căreia i-a fost încredințată mașina pentru reparație? L-ați recunoaște pe insul în cauză, dacă l-ați revedea? insistă Novac, analizând fizionomia celui din fața sa.

- Nu știu despre cine este vorba. Deși eram prieteni de mulți ani, nu-mi spunea niciodată ce are de gând să facă și cu cine se întâlnește. În ultimul timp îl auzeam vorbind des cu o femeie la telefon, dar nu i-am văzut împreună niciodată. Nu știu ce să cred despre el. Am auzit că are și un copil, dar mamă...

Bărbosul dădea semne de nerăbdare. Mai era doar puțin timp până la începerea programului.

- Ceilalți puteți pleca! Dumneavoastră mai rămâneți o clipă!... După ce ați ajuns în oraș, Sima ce a făcut până la ora șase seara?

- Nu știu; însă era tare agitat. Poate din cauza mașinii.

- Sâmbătă noaptea, după terminarea programului, tot așa agitat era? Sau poate ați observat ceva deosebit în comportarea lui!

- Era mai agitat ca de obicei! Pe la douăsprezece și jumătate noaptea, a primit un telefon de la o femeie. Poate aceeași. Îl ruga să se liniștească și să ia un medicament

pentru calmare, iar după o jumătate de oră telefonul a sunat din nou: era aceeași voce de femeie care îl ruga să vină în oraș, probabil la locul lor de întâlnire.

- Nu știți cu cine vorbea! N-ați recunoscut vocea?

- Nu. Era o voce frumoasă, plăcută! A, da! Era să uit! Femeia i-a mai spus că ea i-a luat mașina din parcare de la „Grand”, și că la ora aceea, adică la douăsprezece noaptea, mașina trebuia să fie deja adusă de cineva la Camping. Îmi amintesc și acum, că l-am văzut pe Iulian venind de jos și desfăcând o hârtie în care erau mototolite două comprimate din calmantul de care-i vorbise femeia. L-am văzut cum a înghițit o pastilă, apoi s-a așezat pe pat. După aceea, femeia a dat din nou telefon, pe la unu fără ceva. Încă nu adormisem!

- V-a trebui să dați o declarație în sensul celor spuse - îl avertiză Novac.

- Peste o oră avem o pauză de cinsprezece minute. Dacă mai așteptați... vă rog!

*

Căpitanul urcă în hotel.

Era o cameră cu două paturi de câte o persoană, foarte aproape unul de celălalt; le despărțea o măsuță, pe care era pusă o cană mare de apă, două pahare, iar pe colțul mesei era așezat telefonul. „E și normal, că bărbosul a auzit toată conversația de la această distanță” aprecie Novac, apoi reveni în antreul mic dotat cu două dulapuri. Într-unul din ele, căpitanul descoperi o perucă blondă, o scurtă verde, feminină, o rochie din material sintetic tot de culoare verde și, într-un colț găsi o pereche de pantofi de damă, negri și murdari. „În aceste haine era îmbrăcată persoana pe care George Maxim a văzut-o ieșind din bloc sâmbătă, pe la ora doisprezece” se edifică Novac, apoi își zise: „În sfârșit dau și eu de ceva palpabil, după cinci zile de căutări”. Înveli tot ce găsi într-un cearceaf și coborî din

nou în biroul pus la dispoziție de responsabilul hotelului.

Novac și bărbosul se strecurau cu greu prin grupul de turiști aflați în hol, care așteptau repartizarea în camere.

- Ce înseamnă asta? se miră bărbosul, când i se arată hainele din cearceaf.

- Asta vreau să știu și eu - zise Novac. De unde și cum au ajuns hainele în dulapul acela?

- Dulapul din stânga este al meu. În care le-ați găsit?

- În cel din dreapta!

- Habar nu am! Nu am idee!... Când am plecat, la Brașov - luni, când a fost scos cadavrul de la morgă - drept să vă spun, nu m-am uitat în dulapul lui Iulian.

Bărbosul începu să tremure vizibil.

- Ce persoane străine v-au vizitat în ultimul timp?

- Femei, în orice caz, nu! Colegi sau prietenii mai vin uneori...

- Ai timp să scrii declarația acum, sau?...

Novac îi întinse două coli de hârtie și un stilou. Afară era frig. Cerul era curat și plin de stele.

Filmul imaginar pe care și-l făcea în mintea lui, acum începea să prindă contur și rula coerent preț de câteva secvențe legate cap la cap, apoi se rupea iar. Încă o serie de lucruri neclare mai continuau să planeze și îl puneau în mare încurcătură pe căpitan.

Mașina în care se afla Novac, țâșni din parcare de la Camping, în noaptea rece pe asfaltul încă umed, lucru ce îl determină pe șofer să conducă prudent, mai ales acolo unde curba devenea periculoasă, îndeosebi în astfel de condiții.

*

Pe cei de acasă îi găsi dormind. Patul în care trebuia să se afle Āla Micu, era gol, sigur că soția lui, bănuind că va veni târziu îl dusesese în altă cameră. Căpitanul nu putea să închidă un ochi măcar, lucru care i se întâmpla des în

ultimul timp. Se decise, în sfârșit, să fărâme singurul comprimat ce îi mai rămase de la doctorița Tudor. Luă cam o treime din el, apoi înghiți pe nerăsuflăte un pahar cu apă. Se așeză pe fotoliu și așteptă ca somniferul să-și facă efectul; dar trecură douăzeci de minute și nu constată niciun efect, nici măcar vreunul dintre cele „secundare”.

*

Dimineța pe la cinci, Novac, făcut ghem pe covorul de pe parchet, încerca să se ridice, dar nu reușea nicidecum – era aproape țeapăn! Adormise instantaneu și căzuse de pe fotoliu. În cameră erau numai nouă grade, iar pe parchet și mai puțin. Se prinse de capătul canapelei și reuși cu greu să ia poziția unui biped. Se lăsă pe fotoliu și abia acum realizează că somniferul își făcuse brusc efectul, dar după vreo jumătate de oră! „Desigur că iluzionistul a adormit și el brusc, ca și mine, când se afla, la volan, cam la o jumătate de oră după ce l-a luat, iar în acel moment greutatea corpului s-a transmis și asupra picioarelor, care au apăsat mai puțin pe frână și mai mult pe accelerație” își zise Novac, răstignit pe fotoliu. „Și totuși, somniferele au efecte «secundare»!” socoti el, calificând calitatea comprimatelor ce i le dăruise și i le recomandase cu atâta căldură doctorița Tudor.

*

Maiorul Cozac de la biroul economic, cu încă trei ajutoare, începu o altă serie de verificări asupra actelor șterse de praf, doar cu o zi în urmă, din arhiva întreprinderii. Din nou cele două fetișcane, Liliana Balica și Maria Orza, asigurând transportul dosarelor. Iacob – contabilul principal – dădea o mână de ajutor echipei lui Cozac, aflată acum în efervescența verificărilor. Maiorul chemă la telefon o nouă echipă, pe care o trimise la

diferite adrese, pentru verificări grafologice și pentru luarea unor declarații de la diferite persoane care au încasat în mod ilegal sume de bani, iar ele nici măcar nu știau că au efectuat lucrările pentru care au semnat statul de plată.

În jurul orei trei după masă, toate concluziile erau înscrise pe câteva coli de hârtie, pe care maiorul Cozac le așează în fața ochilor fostului contabil șef - Achim, ce se apucă să studieze cu mare atenție cele scrise de maior; iar pe măsură ce înainta în lectură, chipul îi devenea tot mai desfigurat; transpiră, apoi se albi ca varul, înfiorându-se sub calvarul deznădejdi.

Înainte cu cinci ani ca Achim să fie eliberat din funcție, pe unele state de plată, trei dintre contabili au trecut nume fictive, sau adevărate, de persoane, cu sume de bani, ce erau apoi încasate și împărțite după reguli ce Cozac se străduia să le afle.

*

Jos, la subsol, în sala de proiecție, imaginile se perindau pe ecranul improvizat.

- Stop! - strigă deodată Novac, apoi reluă pe un ton ușor: Ursane, copilul e al decedatului?

- Da; de unde știți că avea copil? În dosarele noastre apare: necăsătorit, iar de copil, nici pomeneală - răspunse locotenentul.

- De ce crezi tu că v-am trimis la Brașov? Am aflat că are un copil și am vrut să verific dacă băiețelul are... și mamă; altfel, nu era cazul să faceți așa drum lung. Simplu de tot. Nu?

- Ce chestie! Să aibă și mamă!!? Destul de interesant!

- Cum ați aflat atât de repede?

- Am aflat de la Otto, colegul lui Iulian. Tu ce ai aflat?

- Iulian Sima a avut copilul cu una din alea... începu Ursan. Când a împlinit trei ani, nenorocita aia de maică-sa

a venit cu el la părinții lui Sima și le-a spus că copilul este al lui Iulian – feciorul lor – și că-l lasă la ei un timp, deoarece ea trebuie să se interneze într-un spital, pesemne că era bolnavă – așa mi-a spus bunica lui. Mama lui Sima spunea celor ce se aflau în preajma sa, în timp ce se întorcea de la înmormântare, că mama copilului, de când l-a lăsat acolo, n-a mai trecut pe la el. Și asta, ne determină să credem că nu avem de-a face cu o femeie din cele serioase.

- Azi dai o fugă până la Brașov și culegi informații cât mai exacte despre mama copilului, direct de la bunicii lui. Cauti poze de-ale lui Sima, verifici la sora acestuia când a venit după hainele fratelui său, dacă nu a văzut în dulap și hainele de care am dat eu!...

Rola începu din nou să se rotească, iar bâzâitul aparatului de proiecție îi aduse lui Novac, o amintire plăcută din copilărie, când venise la ei în sat caravana cinematografică, care le-a proiectat un film în aer liber, direct pe peretele imaculat al școlii. Atunci a văzut el pentru prima dată un film și din momentul acela a stat tot timpul lângă aparatul de proiecție, ce făcea un zgomot asemănător cu aparatul lângă care era așezat acum. Novac îi identifică pe membrii formației de muzică ușoară cu care evoluase și Iulian, ce pășeau încet, foarte aproape de sicriu și duceau o coroană mare de flori. Nu reuși să depisteze și alte fizionomii cunoscute! Personajele principale – pe care le căuta cu înverșunare – încă nu se întrezăreau din marea mulțime.

- A avut cam multe admiratoare iluzionistul nostru – tulbură Ursan liniștea din sala de proiecție, la vederea chipurilor de tinere din convoiul cernit, ce avansa prin zăpada proaspăt căzută. Dar nu primi niciun răspuns. Novac mai comandă de câteva ori „stop”, mai ceru ca filmul să fie derulat de câteva ori în ambele sensuri, studie prim-planuri, dar nu reuși să descopere ceva deosebit.

- Nu uita să aduni date cât mai exacte cu putință pentru

portretul-robot al mamei copilului – completă Novac.

- Până sosesc eu, cred că va fi dezvoltată pelicula realizată cu aparatul acela minuscul de fotografiat – mai rosti Ursan.

*

Doctorița Tudor se afla în apartamentul ei, pe care nu îl părăsise de două zile. Concediul medical, în care se afla, se datora unei depresiuni nervoase, ce o năpădisese de când căpitanul o puse în gardă asupra provenienței somniferului, ajuns nu știu prin ce căi, tocmai în stomacul lui Iulian Sima. Acum se știa că nu i le-a strecurat nimeni în mâncare, dimpotrivă, le-a luat cu bună știință.

Ușa se deschise încet. Silueta corpului bine proporționat al doctoriței se distingea discret prin capotul auriu, în care a fost întâmpinat căpitanul Novac.

- Am vorbit cu soțul meu la telefon. Își amintește că a dat cuiva două pastile, dar nu mai știe cui... Dar nu se mai poate aștepta până sâmbătă, când o să fie acasă?

- Spuneți că somniferul nu are efecte secundare, zise Novac, după ce se convinsese că femeia din fața lui se simte în apele ei.

- N-am spus asta! Adevăratele efecte secundare ale unui medicament se constată numai în urma unor analize chimice de laborator și în urma unor testări îndelungate asupra pacienților. Dar și o simplă migrenă, după ce te-ai sculat, poate fi categorisită ca efect negativ – preciză doctorița.

- Dimpotrivă, l-ați folosit? Ce efect a avut?

- Cel scontat. Cu precizarea că...

- ...somnul a venit mai târziu decât mă așteptam și efectul adormirii a survenit brusc! replică Novac. Cam după o jumătate de oră! Așa e?

- De unde știți?! se miră doctorița. Pe mine m-a surprins îmbrăcată de zi, și nu de culcare – continuă să confirme,

ceea ce Novac verificase deja în noaptea precedentă, când a rămas ghem pe dușumeaua rece - cu pijamaua descheiată - la o temperatură cam nepotrivită pentru organism. „Deci știa ce efecte are somniferul; rezultă că putea să acționeze cu siguranță”, - aprecie Novac, apoi spuse:

- Eu am scăpat cum am scăpat; m-a adormit brusc și am petrecut cinci ore pe dușumea, dezbrăcat, cu ușa camerei deschisă, însă pe Sima l-a costat viața!...

Pentru prima dată de când începură discuția, chipul femeii își schimbă culoarea, acceptabilă până atunci. După câteva clipe deveni și mai palidă; Novac socoti că e cazul să o ia mai ușurel, altfel pătea ca și data trecută, când a fost nevoit să-și amâne discuția, și adăugă după ce se convinge că femeia își mai reveni:

- Ați mai văzut undeva o astfel de jucărie simplă de aprins aragazul? Știu eu, la vreun vecin sau în alte împrejurări, poate...

- În magazinele din Cehoslovacia, acum patru ani - îi răspunse doctorița, de data asta mult mai sigură pe ea.

- Despre familia Suman, ce îmi puteți spune?

- Deși unora li se pare că nu au și ei necazuri, vă spun doar dumneavoastră că și ei au destule probleme... Abia acum Suman a făcut niște analize medicale, în urma cărora s-a constatat că are anumite glande care nu funcționează normal, și din acest motiv nu pot avea copii.

- I s-a comunicat diagnosticul?

- Soțul evită să-i spună. Cred că trebuie să procedăm puțin mai delicat. O astfel de știre te poate distruge, dacă te prinde nepregătit - se tângui femeia din fața căpitanului.

- De ce țineai mașina afară? se interesă Novac.

- Soțul a pierdut cheile de la mașină și, odată cu ele, și pe cele de la garaj! Nu știu ce sistem complicat de deschidere are garajul, și soțul nu voia să-l strice, sperând că va găsi cheile sau că va angaja un mecanic specialist să

repare ușa. Nu știu cât de special este sistemul, fiindcă băieții aceia trimiși de dumneavoastră l-au deschis cu foarte multă ușurință: fără nicio cheie!

A sosit momentul pe care Novac îl aștepta cam demult.

- Închipuiți-vă, doamnă, că medicamentul acesta a favorizat moartea unui cetățean. Soțul dumneavoastră va trebui să-și reamintească neapărat cui și când a dat pastilele... Cred că mă-nțelegeți!?

- Firește!

- Când ați vorbit cu dânsul?

- Cu vreo oră în urmă. Abia am reușit să-l găsesc - spuse femeia, a cărui chip se luminează instantaneu și paloarea acceptabilă a feței, de până atunci, dispăru, apărând pe fața ei distinsă un zâmbet care reuși să-l mai aducă și pe căpitan în apele lui...

- Totuși, dacă aflați noutăți de la soțul dumneavoastră, vă rog, să mă căutați imediat. La revedere!

*

Coborî strada Piezișă până la barul unde găsea întotdeauna o delicioasă cafea turcească, pe care o servi, și de astă dată, în picioare, rezemat de peretele zgrunțuros al încăperii.

Abordă din nou străduța, îndreptându-se spre Inspectorat. Pe masă îl așteptau datele complete privitoare la expertiza criminalistică făcută de băiatul cu „aspiratorul”, în garajele blocului cu fațada albastră. Până și nervurile cauciucurilor corespundeau cu cele ale mașinii roșii, în care iluzionistul zburase, în chip de planor, peste parapet, aterizând în acel salcâm... Se instalează repede la volanul unei mașini și porni să-l caute pe maiorul Cozac, care îi promise cu o zi în urmă, că astăzi va face lumină în situația deloc clară în care zăceau actele contabile ale întreprinderii de la marginea orașului.

- Intră, căpitane! îl pofti maiorul, când Novac abia crăpă

ușa unui birou al contabilității.

- Ești aproape de final? se interesă Novac.

- Mai sunt de clarificat unele lucruri, dar, în general, pot să-ți spun la ce rezultate am ajuns.

Cozac își deschise servieta și scoase un carnet, unde erau consemnate toate observațiile pe care el și echipa lui le-au făcut în urma unei intense activități.

- A fost și multă alergătură; să cauți atâtea persoane în oraș, nu e o treabă ușoară, plus că am dat și peste destule nume fictive; pe urmă expertize grafologice, declarații peste declarații, pentru ce?...

- Pentru optsprezece mii de lei!

- Trei contabili au fost reținuți și și-au recunoscut vina, nesperat de repede pentru noi. În ceea ce privește situația lui Achim, ea se agravează din acest moment pentru neglijențe în serviciu, el fiind răspunzător de aceste nereguli, pentru că el își punea viza controlului financiar preventiv pe actele de plăți. E adevărat că nu putea verifica actele în cea mai mare amănunțime, dar nu se poate admite ca o persoană să semneze trei state de plată în aceeași lună.

- Toate astea s-au întâmplat cu mulți ani în urmă - zise Novac.

- Cu vreo șapte sau opt. Am ajuns să dezgropăm și noi morții, așa cum mai faceți și voi uneori...

- Consideri că era posibil ca unul dintre contabilii arestați de voi să fi atentat la viața Adriannei Goga? îl iscodi Novac.

- Personal, cred că e greu de presupus acest lucru. Pentru cinci - șase mii de lei, cât ar fi revenit pentru unul dintre ei, nu se face să iei viața cuiva, mai ales în astfel de condiții. Unde mai pui că unul dintre acești contabili lucrează acum la altă unitate, iar doi dintre ei au ieșit la pensie și nici măcar nu locuiesc în oraș.

- Înseamnă că nu am făcut nimic - zise Novac nemulțumit.

- Cum... N-am făcut nimic? S-a depus o muncă titanică și am reușit să-i rețin pe răufăcători, și toate acestea în timp record, iar tu de colo, mai ai îndrăzneala să spui că n-am făcut nimic - sări supărat maiorul. Păi, munca noastră, e zero?

- Nu la asta m-am referit. Eu unul vă felicit pentru operativitate! Cred că ți-ai bătut propriul record cu afacerea aceasta? Nu?

- Mersi - răspunse acru maiorul.

- Eu mă gândesc la morți, iar voi la nereguli financiare.

- Fiecare cu creanga lui de producție - replică, de astă dată mai amabil, Cozac.

Novac se îndreptă spre casierie, unde doi ochi verzi, cu privirea lor fascinantă, reușiră să-l facă din nou să uite de necazurile sale, sau să-i mai aline unele migrene rebele.

- Cam multe treburi dificile ați avut în săptămâna asta pe cap - rosti căpitanul, închizând ușa casieriei.

- Nu mai pot! Două înmormântări, controlul celor de la economic și plecarea noastră în concediu, cu toate pregătirile de care e nevoie, m-au obosit foarte mult - spuse roșcovana, păstrând în ochi aceeași privire pătrunzătoare.

- Mai rămâneți la program? întrebă Novac. În cazul în care timpul vă permite, și v-ar face plăcere, sunteți invitata mea la o cafea în drum spre casă, sau poate aveți alte treburi mai importante de făcut?

Zita Suman îl privi zâmbind:

- O cafea ar fi nimerită, mai ales că astăzi eu am să fac cinste.

- Nu se cuvine ca o doamnă să-i plătească unui bărbat consumația, când acesta o invită - replică Novac.

- ...Prezentabil și amabil ca dumneavoastră - completă roșcovana. Credeți că am uitat?

- Aha! Problema cu pașapoartele... Legea nu-mi permite să accept nimic în schimbul unui ajutor dat cetățeanului, la nevoie...

- Eu nu uit niciodată, nimic! sublinie Zita, în timp ce preda actele și cheile unei tinere intrate în încăpere. Să mergem!

Mașina alerga pe noul pod, construit peste calea ferată, apoi se opri la semafor și, după ce acesta le dădu cale liberă, spre centru, Novac apăsă puternic pe accelerație. Parcă mașina în fața noului hotel „Continental”.

- Încercăm la bar? O să găsim mai ușor locuri, propuse Zita.

Au fost întâmpinați de obscuritatea specifică barurilor, fiind nevoiți să mai zăbovească câteva clipe la intrare, până își obișnuiră privirile cu întunericul. Găsiră două locuri la o masă lângă un geam întredeschis, pe unde năvălea aerul rece și curat de afară.

Zita își scoase țigările din poșetă, oferindu-i una și căpitanului, apoi începură să fumeze amândoi în tăcere.

- Spuneți că nu uitați niciodată nimic!

- Dacă e important - se corectă tardiv Zita.

- Ați putea să-mi spuneți, unde ați văzut acest obiect, cu care se poate aprinde gazul într-o bucătărie? Bineînțeles, dacă l-ați mai văzut!

- La familia Rogoz... deși nu e un lucru important.

- Cum să nu fie, din moment ce de la scânteile acestei brichete s-a declanșat incendiul de sâmbăta trecută din apartamentul soților Goga! spuse Novac, în timp ce continua să apese pe lama în formă de liră, ce avea la un capăt o pilă, și când se freca de celălalt capăt al ei, declanșa scânteii. În acel moment căpitanul se așteptă să surprindă o reacție aparte pe fața Zitei, dar nu obținu niciun rezultat în urma tentativei lui.

- Vă rog să mai aduceți încă șase prăjituri la pachet - se adresa el barmanului, în timp ce așeza cele două cafele pe masă.

- Imediat! răspunse acesta.

- Ce faceți cu atâtea prăjituri, doar n-o să le mâncați singur pe toate? se miră Zita, când văzu voluminosul

pachet adus de barman.

- Îmi plac și mie, dar astea sunt pentru copii.
- Câți copii aveți?
- Șase!
- Câți?
- Șase! Dar ce vă mirați așa?
- Cât de fericit puteți fi – zise cu invidie roșcovana.
- Cineva spunea că după moarte, noi trăim prin copiii noștri. Dați-vă seama, eu am șapte vieți: una a mea și șase ale lor!
- Sunteți un paraleu! îl flată Zita, adăugând apoi imediat: Dacă o să am ocazia vreodată, țin neapărat să vă văd familia!
- Oricând! spuse Novac, în timp ce achita nota de plată barmanului, deosebit de amabil, aflat acum în picioare, lângă masa lor.
- Și... nu uitați! Am dat un răămășag...

*

Ursan, analiza pentru a nu știu câta oară, pozele în care Sima, bronzat și pletos, zâmbea încadrat de chipuri tinere de fete și băieți. Puse deoparte cinci dintre ele, socotind că vor prezenta interes deosebit pentru căpitan. Se dedică apoi în întregime dezlegării ultimului careu din revistă, pe care nu reușise să-l termine; a fost prea ocupat în ultimele zile, iar puterea de concentrare i-a scăzut considerabil, găsind cu greu sensurile figurative ale cuvintelor.

Presupunând că va avea mult de lucru în după amiaza acelei zile, căpitanul dăduse o raită pe acasă; mâncase la repezeală, iar copiii, bucuroși de prăjiturile aduse, au fost mai cuminiți ca de obicei, și apoi au început să-și pregătească lecțiile pentru a doua zi. Ăla Micu' nici măcar nu a ieșit să-l întâmpine pe tăticul lui. Era preocupat cu reparația capitală a basculantei pe care o primise doar de câteva zile, iar acum se străduia cu asamblarea părților

componente; și s-a arătat foarte mulțumit constatând, când a terminat lucrarea, că i-au mai rămas piese de schimb pentru încă o reparație.

Scoase anevoie mașina parcată pe o stradă alăturată, înconjurată de alte vehicule, stopate acolo doar de câteva minute. Porni apoi în viteză spre Inspectorat.

- Îngerăș, când ai aterizat? îl stârni Novac pe locotenent, cufundat cu totul între copertile unei reviste.

- Aproape de o oră. Aduc și vești rele - se lamentă Ursan.

- Să le auzim pe cele bune! Pe urmă vom mai vedea... încercă Novac să-l antreneze pe tânărul de la masă, pe a cărui față citi multă oboseală.

- Am aici portretul-robot al mamei copilului, făcut după descrierea bunicii acestuia - încep Ursan să prezinte veștile bune.

Novac studie cu atenție liniile trase de locotenent pe coala de hârtie și ajunse la concluzia, deloc falsă, că desenul prezenta caricatura, și nu portretul femeii care și-a abandonat odrasla, cu aproape doi ani în urmă. Novac vru să pronunțe cuvântul „caricatură” dar Ursan nu merita asta după atâta alergătură, așa că luă o mină sobră:

- Prezintă desenul făcut de tine și, separat, în scris, detaliile. Cei specializați în robotizarea portretelor, sper că vor face un lucru bun, care să ne ajute la depistarea mamei copilului.

- Mama copilului nu era una din alea... cum am crezut eu. Bătrânica spunea că femeia aceea arăta a avea bani mulți, era bine îmbrăcată și trimitea des sume mari de bani și pachete voluminoase, dar niciodată din aceeași localitate. Pe mandatele poștale era întotdeauna alt scris, ea având grijă să nu-și dezvăluie identitatea. Nu am dat nici de învelitoarea vreunui colet, din care să depistăm ce scris avea.

Privirile lor se opriră asupra câtorva poze de grup, înșirate de Ursan. Cinci dintre ele, le atraseră atenția.

- Alte poze mai interesante, n-am găsit! se scuza locotenentul.

- Dacă nu erau și cu femei, sunt sigur că veneai fără nicio poză.

- Să fie aceasta? Parcă se aseamănă cu desenul meu - evită Ursan să intre în clinciurile căpitanului.

- Femeile, sunt femei!

- Mie îmi spuneți? nu se lasă mai prejos locotenentul.

Novac se porni în hohote de râs:

- Auzi domnule, cine vorbește de femei! De fapt nici nu poți fi un regizor cu adevărat celebru dacă nu ești tare în materie de femei. E și normal, la vârsta înaintată pe care o ai și la experiența îndelungată de viață, de nici douăzecișicinci de ani, nu-i de mirare să fii așa „tare” în chestiuni femeiești - îl întărește căpitanul. Mai bine să așteptăm portretul-robot și apoi să ne pronunțăm - își potoli cu greu Novac hohotele de râs, în care alunecase.

- Când am pornit din Sibiu...

- Dar acolo, ce ai mai căutat?! i-o retează căpitanul.

- Femei! Mai bine zis, o femeie... Pe sora lui Sima... Acolo locuiește și am așteptat să iasă de la serviciu, pe urmă am stat de vorbă cu ea...

- Ei, și?

- Susține că a văzut hainele acelea în dulapul fratelui ei, dar nu a îndrăznit să le ia, crezând că sunt ale unei prietene de-ale lui Sima și presupunând că va veni proprietara după ele.

- Doar n-ai fi vrut să umble aia dezbrăcată!

- Asta ca asta, dar nu vi se pare curios că hainele au fost puse în dulapul lui Sima și nu în cel al colegului său de cameră?

- Tu zici ceva! Femeia îmbrăcată în verde știa care este dulapul lui Sima, probabil în urma unor vizite la... domiciliul acestuia. Dar bărbatul susține și acum cu tărie că la ei în cameră nu au fost femei în vizită, de cum să-și mai lase hainele pe acolo. Dar cu ce s-o fi îmbrăcat după ce

și-a părăsit hainele?

- S-o fi costumat în ele, doar pentru a intra în bloc, ca să nu fie recunoscută, sau le-o fi folosit un bărbat?

- Încurcată de tot, situația...

- Cred că cineva a vrut și, până acum, se pare că a și reușit, să îl facă răspunzător pe Sima de uciderea Adrianei Goga. Dacă într-adevăr el ar fi omorât-o, sigur că nu și-ar fi lăsat hainele în dulap, ci ar fi făcut totul ca ele să dispară.

- Despre mama copilului, ce părere ai?

- E o femeie de condiție bună, ca să folosesc un termen uzitat de bătrânică, dovadă banii trimiși, precum și coletele voluminoase expediate pentru copil. Spera, desigur într-o reîntregire a familiei! A părăsit copilul fie din cauza sănătății, pe care de altminteri a invocat-o, fie din cauza unor chestiuni de ordin familial... Chipul ei îl vom vedea în portretul-robot ce trebuie să sosească din clipă în clipă...

- Sau în diafilmul care se va derula peste și mai puține clipe.

- ...sau există deja în aceste poze - adăugă Ursan.

„... cu femeii!” era să spună Novac, dar nu voia să-i răpească locotenentului elanul.

Se dezvoltase și pelicula din minusculul aparat de fotografiat.

- Începeți! ordonă Novac, trăgând cu coada ochiului spre Ursan, ce se arăta într-adevăr foarte curios să vadă ce s-a reținut în momentul când Sima se despărțea de pământeni.

Seria a doua a „premierei” începuse! În jurul gropii, numai fețe lacrimânde și oameni sfâșiați de durere. Peste umărul unui bărbat, mascat cu doi ochelari mari și negri, un cap de femeie acoperit cu un turban, privea spre operator zâmbind parcă: dezvăluindu-și dinții dedesubt, printr-un rânjel de încordare.

- Stop! dictă căpitanul. Un stop-cadru cu femeia cu ochelari negri dacă se poate - spuse el, privind spre operator, apoi se întoarse spre Ursan: Adu-l pe cel care a

tras secvențele!

- Imediat! se conformă locotenentul.

În sală se aprinse un bec. Căpitanul privi atent portretul-robot al femeii, adus în acel moment de cineva, și încercă să facă o comparație cu chipul aflat în stop-cadru pe ecranul sălii.

- Am efectuat pozele de pe o parte, la început - explică operatorul, după ce Novac îl întreabă din ce poziție s-a filmat. La urmă m-am mutat exact în partea opusă, adică vizavi, chiar atunci coborau mortul în groapă și toți au izbucnit în plânsete și vaiete, iar eu am declanșat aparatul, știind că surprind cel mai important moment psihologic.

- Chipul acela nu pare să fie afectat de coborârea sicriului în groapă, din contră, parcă rânjește și culmea ar fi să mai și râdă...

- M-ați dat gata! zise Ursan, privind admirativ spre căpitan. Persoana cu ochelari nu l-a iubit pe Iulian Sima!

- N-a venit pentru el, nici într-un caz!

- E și normal! A vrut să-și vadă copilul. De ce crezi că te-am trimis la Brașov?

- Vedeți, avem deja un personaj principal, primul dintre sutele de figuranți... spuse Ursan.

Novac nu-i răspunse locotenentului și, privind atent în ochii celui care a efectuat secvențele din cimitir, îl întreabă:

- Îți amintești lângă cine erai când ai immortalizat și acest chip de femeie? Fii atent! Direcția capului cu ochelari e întoarsă puțin spre dreapta, adică în stânga ta! Încearcă!

- Când am început să pozez, în dreapta mea se afla locotenentul Ursan, iar în stânga se afla un copil tare drăgălaș, el era singurul ce nu părea afectat de cele întâmplate, poate nici vârsta...

- Dacă ai început filmarea de lângă Ursan, apoi ai trecut exact în direcția opusă, adică lângă femeie, atunci va trebui ca în secvențele ce urmează, să apară pe ecran locotenentul și copilul.

Novac se răsuci spre bărbatul de la aparatul de proiecție

și zise:

- Continuați!

- V-am spus eu că o să ne angajeze la Hollywood - sări Ursan, când se văzu pe ecran cu mâna pe umărul copilului. Asta e! Am găsit-o pe mama copilului. Rânjetul acela e un semn de îndârjire și nicidecum de compasiune.

- Stop! spuse din nou Novac. Am găsit și mama și copilul! Mai bine zis: am găsit o mamă pentru acest copil, parcă s-ar fi putut altfel... Acum sunt sigur că vei avea o critică de „specialitate” favorabilă - îl gratulă căpitanul pe tânărul și atât de celebrul regizor.

Becurile aprinse invadară sala cu o lumină albă, iar acum toți cei ce au vizionat diafilmul se frecau la ochi.

- Ce ar fi dacă acestui portret-robot i-am aplica o pereche de ochelari? propuse Novac, ridicându-se de pe scaun

- Mai rămân la vedere nasul și gura. N-ar fi mare necaz! dar ne lipsește rânjetul acela... spuse Ursan.

- Dacă n-ar fi fost și turbanul, aproape că ne alegeam cu ceva, dar așa... Și, totuși, robotului îi mai lipsește ceva - adăugă Novac.

- Ce-i lipsește?

- Sonorul!

- La acest lucru nu m-am gândit!

- Telefonul dat de femeie în noaptea de duminică la orele douăsprezece și treizeci de minute și apoi încă la o jumătate de oră după aceea, ar întregi acest personaj, pe care noi ne chinuim să-l dăm gata.

- La prima mea leafă o să fac cinste - îl asigură Ursan.

- Toată lumea face cinste când semnează pentru primii bani pe un stat de plată, nu știi?

- E vorba de a doua cinste. Ar fi pentru... preciză Ursan. Știam că la prima leafă se dă de băut.

- Și eu, săracul de mine, care credeam că te pricepi numai la femei!

- Mă abțin! Astăzi nici filmul, dar nici eu nu prea stăm

bine cu sonorul - stăvili Ursan tachinarea pornită de căpitan.

- Și acum să mergem, să punem la punct sonorul portretului-robot, fiindcă ochelarii i-am pus - îl zori căpitanul.

- Dar nu înainte de a vă comunica știrile rele pe care le-am adus de la Brașov - propuse locotenentul.

- Să le auzim și pe acestea!

Ursan luă o mină cât se putea de solemnă și începu:

- Astăzi în jurul orei treisprezece, copilul Dan Sima a dispărut în timp ce mergea acasă de la grădinița specială, după terminarea programului. Cum bunicii copilului locuiesc foarte aproape de grădiniță, acesta mergea acasă, ca de obicei, nesupravegheat.

Novac își strânse pumnii, mușcându-și buza pe dedesubt.

- De ce nu mi-ai spus până acum?

- Prima dată ați cerut să vă spun veștile bune. Nici eu nu am insistat prea mult, deoarece am așteptat să terminăm odată cu filmul acela, crezând că vom descoperi cine știe ce mare minune, și numai după aceea, în funcție de noile rezultate, să facem un nou plan de bătaie; vă repet, mă așteptam la mai mult din partea secvențelor care ne-au fost proiectate, iar dacă ar fi apărut ceva ce ne-ar fi putut ajuta, atunci știrea nu v-ar fi căzut atât de greu.

- Înțeleg, zise mâhnit căpitanul.

- Într-adevăr, lucrurile s-au complicat foarte mult odată cu dispariția copilului. Parcă e făcătură! Când ne apar în cale noi semne în legătură cu descoperirea asasinilor, atunci intervine ceva imprevizibil și ne dă totul peste cap, inclusiv ipotezele pe care le enunțăm în baza dovezilor existente.

- Să mergem - îi propuse cu un glas stins Novac.

- Cum considerați că vom face rost de sonor pentru portretul pe care îl aveți în mână?

- Vom da pe rând telefoane tuturor locatarilor din bloc,

le vom înregistra pe bandă, apoi îl vom chema pe bărbatul Otto, poate va recunoaște vocea...

CAPITOLUL VIII

TELEFOANELE DE LA MIEZUL NOPTII

- Vineri -

Tânărul aflat la volan, nu era pentru Novac nici subaltern, nici ucenic, nu-i era nici coleg mai vechi, nimic altceva, decât un locotenent tânăr, trimis de comandant cu mai bine de o săptămână în urmă în biroul lui, fiindcă acolo era o masă liberă, deoarece ocupantul de până atunci al mesei era plecat în concediu, și la care locotenentul putea să lucreze în voie, la niște hârtii ce trebuiau îndosariate în ordinea cerută de regulament. Trebuia să lucreze și el la ceva! Lui Novac, la început, i se păruse cam curioasă plantarea locotenentului în biroul său, în care, pe una dintre mese, începând cu aceea zi, veșnic zăcea o revistă de cuvinte încrucișate. În primele zile căpitanul cu greu reușise să-i scoată din vocabular, locotenentului, expresiile: „Să trăiți!” și „Am înțeles”. După câteva zile Ursan îi deveni apropiat sufletește și îl considera ca pe unul dintre fii săi mai mari. Totul a început - prea repede pentru locotenent, poate prea târziu pentru căpitan - în acea zi de sâmbătă, când comandantul i-a zis: „Îl iei și pe Ursan cu tine!...”

- Semnalizează stânga! îl dirijă Novac.

Mașina se opri în parcare de la hotelul Grand.

În bar se așezară la o masă de șase persoane, în apropierea ușii.

- Tot cafea servești și tu?

- Astăzi n-am avut nici atâta timp ca să pot bea o cafea - se căină Ursan, apoi comandă cu fermitate și bățosenie două cafele barmanului.

- Mă cam lasă balamalele și pe mine...

Novac nu-și mai auzi vocea; difuzoarele suspendate pe pereți declanșară o melodie, apoi altele, șlagăre curgătoare, siropoase și sentimentale, aflate pe benzile magnetofonului, manevrat cu multă dibăcie de barman.

- Asta e cafea specială! zise Ursan, analizând conținutul din cele două pahare de douăsutecincizeci de mililitri.

Prinse paiul sterilizat de un capăt și îl despachetă, scoțându-l din învelitoarea lui. Amestecă încet conținutul maroniu, trase o înghițitură, apoi se retrase brusc:

- Frige binișor - îl preveni pe căpitan.

- Aveți două locuri libere? le întrerupse discuția o voce de femeie, ce i se părea cunoscută căpitanului.

- Mimi, tu ești? Pentru tine... se poate? Ocupă loc, te rog!

Femeia, neobișnuită cu întunericul din bar, realizează târziu că în fața sa se afla o mai veche cunoștință: Novac, fostul ei prieten din copilărie.

- Tu erai? Zău că nu te-am văzut! Cum vii de-afară, nu mai vezi nimic în obscuritatea asta... Să vă prezint pe colega mea!

- Și eu, pe colegul meu - spuse Novac. Văd că amândoi avem colaboratori foarte tineri.

- Luați loc! deveni amabil, ba chiar jovial, locotenentul.

- Văd că mi s-au terminat - se miră Mimi, constatând că în poșeta, în care scormonise adineauri, nu mai găsea nici urmă de țigări.

- Cu un Snagov, te servesc eu; domnișoara nu fumează? Știu că domnișorul nu obișnuiește...

- Și domnișorul mai trage câte una, la o cafea, și mai ales în prezența unei fete atât de... se fâstâci Ursan, lăsând fraza neterminată.

- Ca să arate că-i bărbat! nu se lăsă Novac.

Ursan schiță un zâmbet spuzit de scânteii, cu destinația Novac.

- Tu cum o mai duci?

- Ca toată lumea. Necazuri, bucurii... Am șase copii. Dar tu?

- Săptămâna trecută am terminat cu divorțul. Poate știi, am doi copii. Sunt mari.

- Doi băieți, dacă nu mă înșel.

- Exact!

- Unde lucrezi? Înainte parcă...

- La poștă! răspunse Mimi, privind spre Novac și, trăgându-i cu ochiul, îl făcea atent; Ursan și fetișcana cu care venise Mimi, se înțelegeau de minune; locotenentul declanșase un atac, la care blondina cu greu reușea să-i facă față.

Novac începu să vorbească cu voce destul de tare, verzi și uscate, dar și el și Mimi trăgeau cu urechea la discuțiile agreabile ale celor doi tineri.

Se părea că Ursan câștigă teren.

- La poșta din apropiere lucrezi? întrebă Novac, când se convinge că reduta blondă, de lângă Ursan, era cucerită.

- Da - răspunse Mimi.

- Atunci, ești a mea! Tocmai spre poștă am pornit, avem de rezolvat unele probleme...

- Personale?

- Ei, aș!... De serviciu. Sper să mă poți ajuta cu ceva. Sunt înarmat cu un casetofon; doresc să înregistrez niște voci. Tu poți face treaba asta mai ușor decât mine. Mă înțelegi, voci, nu altceva.

- Încerc! se oferă Mimi, trăgând cu sete din țigara aprinsă recent. Dacă te grăbești, putem să și plecăm.

Își băură cafelele, iar Mimi își adună de pe masă restul de bani, înapoiată de barman. Privind în stânga sa, putură constata că tânărul locotenent nu-și pierduse vremea de pomană, ci o amețise pe mai tânăra ei colegă, continuând

să-i ciripească ceva discret blondinei, fiindcă se apropiase prea mult de urechea ei.

- Plecarea! decretă Mimi.

- Dacă noi nu mai suntem tineri, asta nu înseamnă că alții nu mai au voie să se distreze! spuse Novac.

Poșta era amplasată într-o clădire nouă, la răscrucea de drumuri și vânturi a orașului, dar aproape de zona centrală. Pe holul celui de-al doilea etaj, Mimi îi rugă să o aștepte.

Blondina se întâlnise cu Mimi doar întâmplător și o conduse până aici, iar acum cobora cu Ursan scările, plănuiind să-l aștepte pe căpitan jos, împreună cu acesta, până ce își isprăvește treburile.

Până la ora douăzeci și unu, când trebuia să-și ia postul în primire, Mimi mai avea o jumătate de oră la dispoziție, timp în care, era necesar să-l ajute pe căpitan, să înregistreze vocile posesorilor de telefoane - cinci la număr - din blocul întreprinderii, și al doctoriței Tudor.

- Cred că într-o jumătate de oră voi rezolva totul - îl asigură Mimi, în moment ce consulta din nou numele celor șase familii ce posedau telefon, de pe lista oferită de căpitan.

Rămas singur în încăperea de la poștă, Novac încerca să facă din nou ordine, plănuiind o nouă conexiune a întâmplărilor care au determinat moartea celor trei persoane. Timpul care îi rămase la dispoziție pentru prinderea răufăcătorilor, era extrem de scurt, doar patruzecișopt de ore, din intervalul oferit inițial de către comandant.

Într-un timp, Novac socoti: „Doctorița Tudor, putea să favorizeze accidentul stupid al iluzionistului - ea știa efectul medicamentului - dar refuză mai departe să recunoască amestecul ei în această întâmplare penibilă, mai mult, plasează totul pe soțul ei, care, nu e acasă. Aflase înainte de ora șapte de relatarea minorului George Maxim, despre datele posibilului asasin al Adrianei Goga.

Numai din casa ei, sau din gura copilului, putea asasinul să afle, că a fost observat în momentul în care părăsea imobilul de la numărul doisprezece. Unde să mai socotim că mașina roșie a fost parcată chiar în garajul lor. Să nu fi știut ea acest lucru? Nici soțul ei? De la ei din garaj a plecat asasinul pentru a-l suprima pe minorul Maxim. Își aprinse o țigară, apoi se puse din nou pe gânduri: iluzionistul Sima, dintr-o relație amoroasă cu câțiva ani în urmă, se trezește pe cap cu un copil, lăsat în grija părinților săi, de o femeie ce se pare că nu ar fi una dintre alea care bat barurile. Oare de ce a abandonat copilul, dacă avea cu ce să-l crească? Dovadă sunt banii trimiși, precum și pachetele voluminoase. Ori că nu voia să știe familia ei: părinții, soțul, ori din alte motive! Atunci, cum de a putut să-l crească până la vârsta de trei ani, și în ultimul timp nici măcar nu mai mergea să-l vadă sau deja l-a și luat pentru totdeauna - răpindu-l de la grădiniță, făcându-se apoi nevăzută cu copil cu tot! Oare să nu fi contribuit și ea la moartea tatălui copilului ei? Dacă a contribuit numai, sau chiar l-a ucis pe iluzionist, atunci putea să-l ucidă și pe minorul Maxim. Bine, dar cu Adriana trebuia să se afle în conflict din punct de vedere financiar...”

Se descurajă pe moment, presupunând că a mers mult prea departe cu imaginația lui, ce în astfel de cazuri, îl purta printre tot felul de situații, dintre cele mai incredibile. Azi e vineri și e aproape ora nouă seara, iar cazul trebuie rezolvat cel târziu până duminică după amiază, și eu am la îndemână o jucărie care face scânteii și niște haine de damă! Femeia din filmul lui Ursan, care este și mama copilului, trebuie neapărat identificată, altfel... Își făcu noi griji căpitanul. Aruncă nervos capătul de țigară într-un coș de gunoi, apoi ieși pe coridor, în căutarea unui pahar cu apă. Gura îi era uscată, ca după o zi de coasă, într-o vară fierbinte, acolo în valea copilăriei... Mai erau puține minute până la ora nouă, iar Mimi, încă nu apăruse,

deși trebuia să intre în schimbul de noapte. Novac obținuse dintr-un birou alăturat un pahar cu apă, apoi se scuză și mai ceru încă unul de la aceeași femeie, ce lucra la un aparat, într-un birou aproape de capătul coridorului.

Se întoarce la locul lui de meditație, privind la ceas, își aprinse altă țigară, iar acum stătea pe scaunul de lângă masă cu privirea pironită pe harta turistică a țării; își așează apoi bărbia în podul mâinii stângi și începu să scrie pe o hârtie, numele câtorva femei, considerate de el asasini prezumtivi ai Adrianei Goga: Zita Suman, până nu demult, făcea tratamente sub îndrumarea medicului specialist Tudor. Când medicul a ajuns la un capăt al investigațiilor sale, din care a dedus că nu Zita era de vină că nu au copii, s-a decis să-i facă unele analize soțului ei, Ionel Suman; și s-a convins repede că acesta avea dereglate anumite glande și, din acest motiv nu puteau să aibă copii împreună. Conflicte financiare ar fi putut avea cu Adriana Goga, dar un casier nu întocmește state de plată, el doar efectuează plățile angajaților. Într-adevăr, Zita își dorea un copil, altfel nu făcea atâtea tratamente, care au costat-o timp și bani. Dacă ar fi înșușit sume de bani, în locuința lor ar trebui să se vadă acest lucru, deși nu se poate spune că nu ar exista o notă de lux. Două salarii, adunate timp de cincisprezece ani, desigur le-ar permite să aibă mai mult decât o mașină cumpărată în rate, neachitată încă, o locuință închiriată de la întreprindere, deci... În afară de astea, Zita are și un alibi aproape perfect; la orele când se pare că a acționat asasinul, ea se afla în prezența unor persoane care au dovedit acest lucru, mai puțin duminică noaptea, când putea da telefon în două rânduri la Camping.

Novac puse în dreptul numelui Zitei un mic semn de întrebare, ce putea fi șters, atunci când Mimi îi va infirma presupunerea, sau îngroșat - dacă vocea sa va fi recunoscută de Otto.

În schimb, cu Valeria Buza, amanta lui Achim, care avea

și pică pe Adriana Goga, datele sunt mai interesante. Valeria are și gestiune. La acest din urmă motiv Novac avu o tresărire și regretă că nu-i ceruse maiorului Cozac să-i verifice gestiunea. La ora când asasinul pregătise moartea Adrianei, Valeria se afla împreună cu Achim, la ea acasă, în imobilul de la numărul doisprezece. De prezența acestuia se putea folosi pentru a se acoperi în cazul verificării alibiului, dar putea să urce în apartamentul soților Goga și să pună la cale moartea femeii. Valeria Buza putea fi tot atât de bine ea, persoana îmbrăcată în straiete verzi, pe care a văzut-o copilul. Înainte de a-i încercui numele, Novac socoti că aceasta putea fi și femeia care i-a lăsat părinților lui Iulian Sima copilul spre îngrijire, dar nu se asemana deloc cu femeia din filmul lui Ursan. De fapt chipul femeii din peliculă era foarte confuz iar după relatarea bunicii minorului Dan Sima, în vârstă de aproape șaptezeci de ani, este greu de întocmit un portret-robot, care să se mai și asemene cu chipul care există în realitate. Valeria Buza a dus știrea doctoriței Tudor, cu datele relatate de minorul Maxim...

De asemenea, Maria Orza putea să aibă un copil cu Sima, în vreo aventură la mare. Fiind necăsătorită, de la un timp și-a abandonat copilul, pe care l-a crescut o bună bucată de vreme, nu aici în localitate iar la urmă nu se mai putea feri de ochii lumii, și a considerat că e cazul să-l mai crească și tatăl lui; ea, poate avea de gând să se căsătorească. Rămasă însă cu sufletul la copil îi trimitea destul de des bani și lucruri. Maria putea să aibă conflicte financiare cu Adriana, de fapt și erau în conflict, ea fiind trecută într-un referat, înaintat către conducerea unității, pentru sancționare, întocmit de Adriana doar cu câteva zile înainte ca aceasta să moară. Toate cele trei femei puteau să-și facă copie după cheile Adrianei, pe care le-ar fi putut sustrage din poșeta ei într-un moment favorabil. Căpitanul puse un mare semn de întrebare în dreptul numelui Mariei Orza.

În dreptul numelui Lilianei Balica, Novac puse un mic semn de întrebare, din considerentul că aceasta nu putea să aibă copii cu Sima, ea fiind prea tânără acum șase ani, și era cu mult mai tânără decât persoana descrisă de mama lui Sima. Dacă ea ar fi fost, bătrânica ar fi putut reține cu ușurință părul ei galben ca lanul de ovăz...

Novac fuse oprit din analizele lui, de apariția lui Mimi.

- Aci, ai pe bandă, înregistrate, vocile de care mi-ai zis, dar... de fapt n-ar trebui să mă intereseze...

- Nu te înțeleg?!!

- De ce nu te interesează toate vocile din acel bloc, scara A și, doar a acelei femei Delia Tudor - din alt bloc?

- În bloc nu sunt decât cinci persoane care posedă telefon.

- Totuși - spuse la plecare Mimi - sunt consemnate impulsuri, de curând și puține, la o persoană care deține telefon, dar această nu este trecută pe lista ta.

- Nu se poate! sări Novac. Numai aceste familii au telefoane!

- Așa o fi, dar colega mi-a dat aici un nume ce figurează și în cartea de telefoane, iar adresa exactă a acelei persoane, nu e în altă parte decât în apartamentul doi, de la blocul doisprezece, strada Îngustă, scara A.

- Acolo nu mai stă nimeni de o lună! repetă Novac spusele Valeriei Buza, care-i transmise această informație, cu câteva zile în urmă, atunci când își începuse investigațiile la imobilul cu pricina.

- Ei! exclamă Mimi. Din acest apartament s-a vorbit de aproximativ patru-cinci zile; cam două convorbiri, dacă stăm să ne luăm după numărul de impulsuri înregistrate... Dar de ce te-ai bosumflat, așa? Eu mă perpelesc și tu nici măcar nu catadicsești să scoți un singur cuvânt.

Novac se buimăci cu totul. Doar când Mimi ajunse deja pe coridor, căpitanul ieși repede pe ușă strigând în urma ei un răspuns de mulțumire, privind satisfăcut banda pe care era imprimată și vocea care telefonase la Camping, cu

câteva zile în urmă, la miezul nopții.

Nu-i răspunse nimeni, căci Mimi apucase să intre într-o cameră din apropiere...

Coborî la parter, unde Ursan continua să-i facă curte blondei, fiind antrenați amândoi într-o discuție agreabilă. Cum stăteau în picioare, lângă o cabină telefonică, chipurile le erau puternic luminate de neonul din plafon. Novac, care nu văzuse prea bine până atunci chipul fetei, când se apropie, se întrebă mirat dacă fata de lângă Ursan e într-adevăr una și aceeași persoană cu cea pe care i-o prezentase Mimi în bar. Ea era, dar acum părea strălucitor de frumoasă.

- Ursane, tu vezi și pe întuneric?
- Ce întrebare mai e și asta?
- Cu premiu!

Tinerii începură să râdă, semn că au înțeles aluzia căpitanului. Căpitanul îl chemă pe Ursan de-o parte.

- Să-ți mai pun o întrebare: Cum poți face tu rost, la această oră târzie, de vreo doi-trei băieți harnici, dintre care unul să manevreze cu mare precizie un „aspirator” și alte scule trebuincioase într-un apartament în care nu mai locuiește nimeni de cel puțin o lună, dar din care se fac convorbiri telefonice clandestine?

- Cam lungă întrebarea! remarcă Ursan.
- Întrebările lungi, au, de obicei, răspunsuri scurte.
- Doar nu vreți să spuneți că din apartamentul doi...
- Nu fi curios! Strică la frumusețe, iar acum cred că ai nevoie de așa ceva - zise Novac zâmbind.

Ursan scotoci grăbit în buzunar, în căutarea unei fise.

- Vorbesc de aici - arată el spre cabina telefonică.
- Eu vă zic noapte bună! spuse fata, răsucindu-se pe tocurile pantofilor. Stau pe aproape. La revedere!

Priveau amândoi în urma ei cum se îndepărta tot mai adânc în noapte.

- Ar fi trebuit să o conduci - sublinie Novac.
- Cu femeile trebuie mers până la capăt - spuse Ursan,

cu siguranța unui mare cunoscător în materie de cuceriri sentimentale.

- Mă faci să râd - mârâi căpitanul.

- Un regizor celebru... începu locotenentul, îndreptându-se spre cabină, cântărind parcă în palmă fisa dată de Novac.

Locotenentul se întoarse repede.

- Trebuie să mergem cu mașina după ei; ne așteaptă la sediu...

- Le e greu să care un „aspirator” trei patru sute de metri? Toți au pretenții să aibă mașina la scară, altfel nu mai fac niciun pas pe jos!

Din parcare de la hotelul Grand, mașina străbătu repede cei trei sute de metri până la intersecția din centru; Ursan semnaliză dreapta, urcând încet străduța Piezișă, pe care Novac o urcase în ultimele zile de atâtea ori, pedestru. Apoi, cotind la dreapta, opri.

- Pe mine mă lași aici. Până îi aduci pe cei de la criminalistică, eu voi încerca să-l scol pe administrator, fiindcă ceasul arată ora zece și e destul de târziu.

După ce mașina demară domol, din cauza pantei, căpitanul întoarse capul și privi în adâncime strada îngustă, ca și cum avea să călătorească pe un drum necunoscut. Înainte de a face primul pas, ceva îi stârnise curiozitatea: semnul de circulație, pe care îl descoperi sub crengile unui copac aflat chiar la capătul străzii! Din cauza ceții din zilele trecute, nu îl zărise până atunci. Indicatorul de circulație avertiza că circulația pe strada Îngustă se face în sens unic!

Novac se mai zgâi încă o dată la tăblița rotundă ascunsă pe jumătate în crengile copacului, apoi porni hotărât spre imobilul de la numărul doisprezece. Nu apucă să facă decât câțiva pași și se opri din nou. În direcția lui de înaintare, din strada Îngustă se ramifica la dreapta, o altă străduță. Căpitanul se opri iarăși, socotind că până la stâlpul lângă care avuse loc accidentarea minorului

Maxim, mai erau cel puțin treizeci de pași. „Conducătorul mașinii de culoare roșie, după ce l-a lovit pe băiețel, cu toate emoțiile pe care le-ar fi avut după comiterea accidentului putea să vireze pe străduța asta și nu risca să întâlnească un alt vehicul ce ar fi venit din sens opus, care i-ar fi putut bara calea și putea fi prins, deoarece pe această porțiune strada fiind atât de îngustă, nu pot trece două vehicule alăturate. Dacă mai punem la socoteală și declarațiile subofiterului nostru, care susținea că motorul era peste măsură de ambalat, înseamnă că cel de la volan, era un conducător auto foarte slab! Să circule el pe sens interzis! Putea foarte bine să o ia pe străduță și nu să se lase condus de hazard. Slab șofer! concluzionă Novac. Se întoarce spre capătul străzii, dar nu făcu decât câțiva pași constatând iarăși, parcă surprins de propriul său gând: „Sunt aproape sigur că nu avea permis de conducere!”.

Între timp, patru bărbați, dintre care unul ținea în mână un „aspirator”, se îndreptau spre scara B a blocului.

Administratorul, pășea înaintea lor, ținând în mână o mare legătură de chei, apoi intrară cu toții la cealaltă scară și se opriră la ușa apartamentului doi.

- De când nu ați mai intrat aici? Întrebă Novac.

- Să tot fie o lună de atunci - răspunse administratorul. Cei care au locuit aici, la câteva zile după ce s-au mutat definitiv, au venit și m-au rugat să le deschid; își uitaseră niște lucruri în cămară.

- De ce, totuși, mai păstrează telefonul?

- În locul lor urmează să se mute un frate de-al bărbatului, și... consideră că vor putea face economii. Știți, trebuie plătită o taxă pentru instalarea aparatului și cum au același nume de familie... Dar mă rog, telefonul nu intră în atribuțiile mele. Măcar de ele să n-am parte, fiindcă am atâta bătaie de cap cu achitarea consumurilor, încât mi-ajunge...

Novac propuse un plan de acțiune:

- Prima dată, vom verifica dacă s-a intrat în apartament

prin alt loc, decât pe ușa. Vom încerca geamurile, împingându-le!

Novac și cel cu „aspiratorul” ajunse în spatele blocului și încercau rezistența geamului la o ușoară împingere. Un geam se deschise. Cu cotul, băiatul cu „aspiratorul” împinse complet geamul.

- Pe aici s-a intrat! zise el. Să vină și colegul meu!

Căpitanul începu să-i explice lui Ursan greșeala comisă de conducătorul aflat la volanul mașinii de culoare roșie imediat după accidentarea minorului Maxim, greșeală ce putea să ducă la imobilizarea mașinii iar făptașul, putea fi prins.

- După ce l-a lovit pe copil, putea să vireze pe străduța aceea - arăta Novac spre drumeagul ce se trunchia din strada Îngustă. Era cam în pom cu regulile de circulație!...

- Vreți să spuneți, că în salcâm! replică Ursan.

- Iulian Sima avea permis de conducere; altcineva era în pom cu regulile de circulație și chiar cu simpla conducere a unui autoturism... Dar să vedem ce se mai întâmplă în spatele blocului!

Aparatul depistă locul unde mâinile celui care intrase pe geam, exercitând acțiunea de împingere asupra acestuia. Pe geam nu găsiră amprente! În cameră, pe parchet se distingeau urme clare de pantofi. La aterizare, greutatea corpului apăsă astfel că urmele lăsate pe parchet erau distincte, apoi, pe măsură ce pașii se îndepărtau, de geam, urmele deveneau din ce în ce mai neclare, suprapunându-se, iar în apropierea telefonului erau aproape imposibil de identificat. Desigur, se vorbise de la acest aparat!

- Pe aici a trecut un bărbat - spuse mai mult ca pentru sine unul dintre băieții din echipă.

Novac nu își dădu nicio părere și continuă să privească cum se prelevau urmele de pe receptor. Băiatul cu „aspiratorul” mulțumit și el de cele descoperite, își termină lucrarea și, după ce demontă discul telefonului, încercă să depisteze urme pe numerele discului. Dar nu găsi pe disc

nimic edificator.

- Foarte interesant! exclamă el. Nici pomeneală de amprente, doar niște zgârieturi.

- Or fi urmele lăsate de vreun degetar sau de unghiile lăcuite ale unei femei - își dădu din nou Ursan, părerea.

- Nu sesizez urme de lac de unghii - răspunse unul dintre cei doi criminalist în timp ce celălalt învelea discul într-o pungă.

- Sâmbătă puține femei mai au lac pe unghii...

- Mai lasă-mă cu femeile tale! i-o reteză Novac. Deși se pare că ar fi o explicație bună, dar când te aud pronunțând cuvântul femeie, pentru mine totul își pierde valabilitatea.

- Femeia este un element inevitabil într-o crimă! întări Ursan.

- Iar începi? Dacă ziceai că acolo unde intervin femeile nu iese lucru curat, era cu totul altceva, dar văd că din nou încep să iasă maxime din gurița ta... Dimineață la ora șase treizeci ne întâlnim aici!

- În ceea ce privește amprente, băieții nu m-au încurajat deloc. Vagi! Vagi de tot! După aproape o săptămână nici nu-i de mirare dar... Măine după masă luăm toți locatarii la rând: amprente și pantofii. Știu că băieții vor face o lucrare a-ntâia. Îl prindem noi!

- Dar ce? Nu putea fi o femeie? Parcă a zis Otto. Nu-i exclus următorul fapt: pur și simplu o femeie a încălțat pantofi bărbătești și s-a strecurat în apartamentul doi.

- Trebuie să-i dăm de capăt! Zău că nu mai pot! Nu uita: dimineață la șase treizeci ne vom întâlni din nou în strada Îngustă! Noapte bună!

O pereche de pantofi bărbătești mărimea patruzecișunu și amprente lăsate de mâna stângă pe receptor, destul de confuze, de altfel, erau indicii, care îi dădeau curaj și liniște lui Novac, socotind că a doua zi, o eventuală verificare a nervurilor de pe talpa tuturor încălțămintelor din bloc, va scoate la iveală un asasin: cel al iluzionistului Iulian Sima.

Adormise mai repede decât sperase. Ăla Micu' se dezvelea destul de des și trase plapuma și de pe Novac, astfel încât trupurile lor se chirciră până la ziuă de frig.

Dar seara, obișnuitul program de călărie, dinainte de culcare, nu mai avuse loc, deoarece Novac venise cu prea mare întârziere acasă.

CAPITOLUL IX

REGULA JOCULUI

- Sâmbătă -

La locul stabilit de cu seara, locotenentul se înființă de aproximativ cinci minute privind cum aburii din mașină se condensau pe geamuri. Novac își făcu apariția de pe străduța ce se trunchia din apropierea străzii înguste, pe acolo pe unde omul de la volanul mașinii, care-l lovise pe minorul George Maxim, putea să vireze după ce comisese accidentul; căpitanul, fiind convins că șoferul a făcut o greșeală uriașă intrând pe sens interzis.

Ursan apăsă pe butonul soneriei apartamentului trei. Sofia Maxim, pe cale să plece la serviciu, deveni statuia mirării când văzu în față doi lucrători de la poliție, la o oră atât de matinală!

- Ne-am gândit că timpul pe care o să-l pierdeți, stând de vorbă cu noi, va putea fi lesne recuperat; colegul meu vă va duce cu mașina și nu veți întârzia niciun minut de la serviciu.

Gazda dispăru câteva minute, dându-i lui Ursan prilejul să facă următoarea constatare:

- Pe asta parcă am văzut-o în pozele pe care mi le-a dat mama lui Sima; nu vi se pare? Poate ne spune ea.

- Altfel nu mă sculam atât de devreme. Desigur că se aseamănă - întâri Novac. Dacă ar avea și ochelarii aceia mari și negri, precum și rânjetul aceia, mâine am avea și

noi zi liberă, iar luni aş pleca liniştit la instructaj.

- Bine, dar la Braşov, la înmormântare, nu am văzut-o!

- Sunt sigur de asta. La femei, sunt încredinţat, te-ai uitat mai mult. Totuşi... Mai ştii, cu femeile astea văd că nu-i glumă! insinuă Novac.

Locotenentul zâmbi complice şi adăugă:

- ...Nişte ochelari imaginari îi punem noi! Iar rânjetul acela imortalizat pe diafilm, în cimitirul de la Braşov, îl scot eu numai să mă lăsaţi...

Locotenentul nu mai reuşi să termine fraza începută, fiindcă Sofia Maxim apăruse, mult prea repede, având în mâini două ceşti cu ceai fierbinte. „E mai bună decât toată cafeaua din lume” constată Novac degustând cu linguriţa.

- Moartea fiului dumneavoastră, desigur că v-a... începu Ursan discuţia.

Peste puţin timp din ochii femeii curgeau şiroaie de lacrimi însoţite de hohote de plâns. Femeia se cutremura din tot corpul; îşi micşoră privirea şi cum suspina îşi dezveli buza dedesubt. Cei doi, în acel moment i-au aplicat doi ochelari imaginari, încercând să facă o comparaţie între fizionomia ei şi cea a femeii din diafilmul făcut la Braşov. Dar nu era aceeaşi! Ursan n-o văzuse, într-adevăr, la Braşov!

Novac curmă suspinele gazdei cu o întrebare:

- Îl cunoaşteţi? îi arată el o poză de-a lui Sima, într-un grup.

- Da! Desigur, iar aceasta sunt eu! Dar de unde o aveţi?

- Iulian Sima a decedat într-un accident de maşină!

- Ce legătură are... cu copilul meu?

- Cu maşina lui a fost lovit copilul dumneavoastră.

Suspinele brăzdau din nou chipul femeii.

- Îi cunoaşteţi pe ceilalţi din fotografie?

- Da. Pe toţi. Acum vreo şase-şapte ani, întreprinderea noastră a organizat excursii pentru fruntaşii în muncă. Întotdeauna făceam o escală şi la mare, de trei zile, iar masa o serveam la acelaşi restaurant, cu meniu

ardelenesc.

Sofia Maxim mai suspină o dată adânc, apoi adăugă:

- La restaurantul la care serveam masa, cânta aceeași formație de muzică ușoară; dar începând cu primele zile ne-am și împrietenit cu membrii ei, cu care ziua făceam plajă și sporovăiam când, bineînțeles, eram liberi.

- Deși momentul este nepotrivit, vrem să știm dacă între femeile din grupul dumneavoastră și membrii formației de muzică ușoară s-au statornicit relații mai mult decât amicale?

Sofia nu răspunse nimic, iar Novac se hotărî să adauge:

- Situația este delicată, dar puteți fi sigură de discreția noastră. Cred că și dumneavoastră vreți să-l prindem pe asasin?

- Cum eram divorțată recent - se urni într-un târziu femeia, încercam să mă atașez de cineva... Atunci a apărut Otto, băiatul cu barbă din fotografie.

- Cu Iulian Sima cine s-a împrietenit? forță Novac nota.

- A cam trecut de la una la alta... Așa că nu vă pot spune ceva precis. El își prezenta numerele lui și la alte localuri, îl vedeam mai rar!

- Aveți încălțăminte bărbătească în apartament? reluă căpitanul.

- Nu; nu sunt căsătorită! Ca să nu mai fiu deranjată și altă dată, poftiți...

Ursan se ridică de pe scaun...

Novac și-o închipui mai tânără cu șapte ani și realizează că în vremea aceea trebuia să fi fost o femeie foarte frumoasă, din moment ce și acum, îmbrăcată în haine de doliu, avea atracție.

- Ce program ați avut sâmbătă? fu curios căpitanul.

- Am avut o sesiune de comunicări științifice cu participarea tuturor celor care lucrează la cercetare. Am susținut în fața celor de la centrală două invenții și trei inovații. Dar aceste lucruri vi le-am mai spus.

- Între ce ore? apăsă Novac.

- De la opt la trei după masă. S-a cam prelungit toată activitatea.

- Mulțumesc!

Novac se ridică de la masă și zise:

- Până adunați farfuriile, noi o să coborâm, iar jos, vă rog să vă urcați în mașina din fața blocului. Colegul meu o să vă ducă la serviciu.

În fața blocului cei doi mai schimbă câteva vorbe:

- Știe ceva, dar nu vrea să spună, încep Ursan.

- Păi, cum să faci astfel de confidențe unuia cu mutră de licean, ca tine. Apropo, nu ți se pare că ai cam forțat nota, făcând-o pe femeie să plângă doar ca să-i scoți rânjetul acela? zise Novac.

- Altă metodă n-am găsit, de răs cred că nu era cazul pentru o femeie ce își pierduse singura odraslă cu șapte zile în urmă, se apără Ursan.

- Aplici metode noi, rebusistule... Am să intervin pe lângă comandant să-ți breveteze metoda și să o popularizeze și celorlalți din breasla noastră.

- Trebuie să apreciați că metoda a fost originală și n-aș crede că o să vând patentul nici la rugămintea comandantului.

- Te-aș vedea eu... Astăzi trebuie răscolit tot blocul, până se vor găsi pantofii care și-au lăsat „amprente” pe parchetul din apartamentul doi. Sper, că proprietarul lor nu i-a vândut. Nu uita să vii cu mandatul de percheziție, să nu ne trezim cu surprize neplăcute... Tot astăzi, trebuie să confruntăm vocile de pe bandă, poate Otto recunoaște vocea care a vorbit cu Sima în acea noapte la Camping.

- Numai dacă ne-ar ajunge timpul. Cât despre locatarii din bloc, cred că n-o să-i găsim acasă până după amiază, pe niciunul... spuse Ursan.

Sofia Maxim urcă în mașină și Ursan porni în mare viteză.

La cererea lui Novac maiorul Cozac formă două echipe care pe la ora nouă începură verificarea gestiunilor Zamfirei Rogoz, de la magazia de semifabricate, și a Valeriei Buza, de la bufetul întreprinderii. Era primul lucru pe care îl făcu Novac de cum ajunse la Inspectorat, dar nu înainte de a privi nostalgic poza multiplicată a minorului Dan Sima, dispărut acum două zile, în timp ce mergea de la grădiniță spre casa bunicilor săi. Pe urmă se prezentă la comandant și-i raportă noutățile.

În drum spre Inspectorat, după ce a cerut ajutorul zugravilor ce dereticau prin apartamentul inginerului Goga, pentru a-i înfrumuseța și apartamentul său cu patru camere, pe care nu-l avea, Ursan reuși să dea de încălțăminte familiei, pusă toată într-un sac de hârtie. Mai zăbovi câteva minute, pentru a le lăuda lucrătura apoi, profitând de un moment de neatenție al zugravilor, reuși să verifice tălpile încălțărilor inginerului. Dar nu găsi nimic care l-ar fi putut interesa. Reuși să mai câștige timp pentru verificările de după amiază. Voise să fie scutit de orice surpriză.

Revista de cuvinte încrucișate rămase deschisă la ultimul careu, care îl ținea în loc pe Ursan de câteva zile, deși pe celelalte le dezlegase mai repede decât s-ar fi așteptat. „Îl ia tare comandantul – gândi Ursan –, cred că va prelua altcineva cazul; căpitanul, luni trebuie să plece și cum astăzi e sâmbătă.” N-a apucat să-și termine gândul, când Novac intră în birou și trânti ușa mult mai tare decât îi era obiceiul. Se îndreptă spre masa lui Ursan, spre surprinderea acestuia.

- Cazul va fi preluat începând cu ziua de astăzi, orele cinsprezece – se căină Novac, apoi privi spre revistă și adăugă: Pare-mi-se că acest careu este tot atât de greu de dezlegat ca și enigmele ca învăluiesc cazul nostru. Pentru cinci cuvinte să te chinui câteva zile!

Ursan era surprins de calmul cu care căpitanul citea

definițiile cuvintelor ce trebuiau găsite.

- Ascultă, rebusică! Îl porecli pentru a nu știu a câta oară căpitanul, eu nu sunt un mare dezlegător, dar din umila și modesta mea experiență știu că aici, ca și în rezolvarea cazurilor noastre, e nevoie și de puțină deducție dacă nu găsești un anumit cuvânt, deoarece nu pe toate le cunoaște dezlegătorul, iar unele dintre ele au o circulație mai restrânsă în vorbirea curentă.

Căpitanul se aplecă asupra revistei, adăugând:

- Ia să vedem! „Internat în caz de boală”. Vezi, nu cumva e: spital? Era ultimul cuvânt pe vertical.

- Chestia cu deducția merge cu o singură condiție: cuvintele trebuie să se potrivească atât pe orizontală, cât și pe verticală, altfel nu e respectată regula jocului. Ați spus: spital. Merge! E din șase litere. Ce definiție mai e și asta!? Până te prinzi...

- Trece-l! Ia să vedem, care-i ultimul cuvânt pe orizontală.

Novac trase revista spre el și citi:

- „Îl potcovim ca să-i fie bine”.

- Parcă e ceva mai ușor. În afară de „cal”, nu cred că ar mai putea fi alt cuvânt.

Căpitanul se așează la masa lui, își aprinse o țigară și privea spre Ursan cum completa ultimele pătrățele nedescifrate.

- Au mai rămas de găsit încă trei cuvinte, se tângui locotenentul.

- Restul e pur și simplu deducție - îi repetă Novac, apoi deveni absent și gândurile îi fugiră în alte direcții.

„Cum a ajuns Adriana Goga să caute greșeli în statele de plată de care aminteau Liliana și Maria Orza? Ca să ajung în starea în care se afla ea în acele momente trebuie să gândesc așa cum gândea ea! Dar cum pot să?...”

După scurt timp tânărul locotenent scoase un chiot sărind în picioare de bucurie:

- E gata! Regula jocului a fost respectată. Să știți că

orizontalul acum pușcă cu verticalul! Sunt cel mai mare!

Euforia lui se stinse, când constată că fața căpitanului devenise încruntată, în loc să fie radioasă așa cum sperase, apoi observă cum pupilele căpitanului se micșorează, și îl auzi răcnind:

- Pe cai, rebusistule! Mi-ai dat o idee grozavă!

- Ce s-a întâmplat?

- Echi-pa-rea! ordonă căpitanul, și fusese primul care își luă pardesiul din cuier. Repede, altfel am încurcat-o!

Mașina demară scurt; cauciucurile mușcară lacom din beton, învârtindu-se puternic, iar caroseria, parcă rămasă pe loc cu botul ridicat și cu partea din spate aproape atingând betonul, se roti năprasnic, apoi izbucni ca o rachetă pe ușa Inspectoratului și dispăru în mare viteză pe șoseaua umedă și alunecoasă. Jeturi de apă murdară și bucăți de gheață, tâșneau de sub roțile ce înghițeau rapid cei câțiva kilometri ce mai rămăseseră de străbătut până la întreprinderea la care până acum o săptămână era contabil șef Adriana Goga.

Noul pod construit, întins peste calea ferată ca un animal preistoric, fu străbătut în câteva clipe, apoi mașina viră spre stânga.

Dosarele din arhivă, ce două zile la rând au fost verificate de oamenii maiorului Cozac, erau aduse rând pe rând la masa din birou. Iacob rămase uluit, când i s-a comunicat că actele ce îi umpleau masa, vor fi supuse unei noi verificări.

- Începem cu ultimul dosar, care a fost întocmit înaintea numirii Adrianei Goga în funcția de contabil șef, se adresă căpitanul chipului mirat și năucit din fața sa.

Contabilul principal Iacob era îngrozit de-a binelea.

Novac se așează la altă masă, luă dosarul întins de contabilul principal și i se adresă lui Ursan:

- Ai luat mașina de calculat cu tine?

- Avem și noi, interveni Iacob.

Trecuse binișor de ora doisprezece când Novac,

înfierbântat până atunci, repetase de mai multe ori operația de adunare la un stat de plată, apoi se învioră brusc și privi spre chipul candid al locotenentului:

- Spre deosebire de jocul tău, aici nu mai pușcă orizontalul cu verticalul, deși regula e valabilă și în acest caz!

Pe chipurile celor de față apărură, ca o floare ofilită, nedumerirea.

Locotenentul introduse în calculator cifrele dictate de Novac de la rubrica „rest de plată”, din dreptul numelui fiecărui salariat. Făcu totalizarea pe vertical, apoi scăzu suma din cifrele care compuneau rubrica „total general” și așa văzură toți că prima cifră era mai mică decât cea de-a doua, cu zece mii de lei. Operația a fost repetată rând pe rând, de câteva ori, de către fiecare dintre cei prezenți în birou. Au verificat dacă pe orizontal cifrele erau bine calculate până la ultima rubrică. Nu era nicio greșeală! Pur și simplu, rubrica „Total general” era majorată cu cifra unu, urmată de patru zerouri.

- Schema-i mult mai simplă decât ne-am închipuit noi. La un eventual control, dacă s-ar fi aflat, cel care întocmise statele de plată se scuza: am greșit cu cifra unu, dar vedeți că e urmată de prea multe zerouri. Viza controlului financiar preventiv, a fost pusă de contabilul șef de atunci, Achim. Adriana Goga a avut curiozitatea să vadă cât face doi plus doi, atât pe orizontală, cât și pe verticală, spuse căpitanul, savurându-și descoperirea.

- Curiozitatea uneori strică... preciză Ursan.

- Uite cum unii oameni își găsesc moartea... Aflând că Adriana a descoperit manevrele din statele de plată, cei care sunt vinovați au pus la cale îndepărtarea ei.

În același dosar mai găsiră aceeași diferență la încă un stat de plată, semnat de alt economist la rubrica „întocmit”. În următoarele dosare găsiră aceleași diferențe în două din statele de plată ce purtau semnăturile tot ale celor doi economiști.

Novac zise:

- Chemați-l pe director! Sunt sigur că o să-l intereseze. Văd că schema fixă, folosită de cei doi economiști, are de gând să se repete la infinit. Propun să luăm câte un dosar și să încercăm să avansăm cercetările...

Ursan, contabilul principal, alături de Novac atacară fiecare câte un dosar. Suma de douăzeci de mii lei la fiecare dosar, ce reprezenta diferențele însumate la câte două state de plată, ce purtau aceleași semnături, reieșeau fiecăruia dintre cei trei. Directorul sosi și el tocmai când diferențele cumulate, formau cifra de două sute de mii lei. Nu-i venea să creadă că la întreprinderea pe care o conducea, poate să se întâmple o fraudă financiară atât de mare. Privi mirat suma uriașă de care a fost frustrată întreprinderea; se așeză pe scaun și luă la întâmplare unul dintre dosarele analizate până atunci și începu să calculeze... Când operația de verificare era terminată, își supse buzele, apoi după ce privi speriat spre fețele celor ce se adunară ciorchine în preajma lui, își îndreaptă spatele în scaun și, oftând, se hotărî să zică:

- Achim unde-i? La așa ceva nu m-aș fi așteptat. Chemați-l!

- Parcă e plecat la poliție, spuse Iacob.

- Să dăm un telefon, propuse căpitanul. Să trimitem și o mașină după el. Ar fi bine să ne grăbim!

*

Din mașina întreprinderii, ce frână brusc pe prundișul din curte, coborâră doi lucrători de la biroul economic, încadrându-l pe Achim, de această dată foarte îngândurat. Presupunea că cei de la poliție au găsit noi nereguli în acte, iar aducerea lui, cam forțată și sub escortă, din nou la sediul întreprinderii, nu era întâmplătoare. Pe Novac îl salută din priviri, iar în ochii directorului nu mai cutează să privească.

- Semnătura controlului financiar preventiv, de pe statele de plată, e a dumneavoastră? întrebă căpitanul.

- Da. Este a mea, spuse el.

- În aceste state de plată, îi arată Novac câteva dintre ele, au fost comise, mai bine zis strecurate cu bună știință, diferențe ce prezintă sume care ulterior au fost încasate de anumite persoane. Aveți cunoștință de așa ceva?

- Nu.

- În câte două dintre statele de plată, ce poartă semnătura a doi economiști, au fost majorate cifrele ce reprezintă „totalul general”, sume care, după efectuarea plăților au luat alte căi.

- Încerc să înțeleg despre ce este vorba. Ce înseamnă să te încrezi în unii oameni... rosti Achim încet.

- Dar cum se poate așa ceva? Mai bine ne-ați spune căror persoane aparțin semnăturile de pe statele de plată de la indicativul „întocmit”, vru să afle Novac.

- Fostelor economiste: Liliana Balica și Maria Orza! zise Achim, retrăgându-și privirea de pe dosar.

- Interesant! exclamă Novac. Aici se vorbește numai, de „foști” și de „foste”. Cum devine cazul?...

- La propunerea Adrianei Goga, au fost trecute din funcția de economist în cea de contabil, chiar de la numirea ei, pe motivul că lucrau neglijent și în noile lor funcții se aflau mereu sub directa supraveghere a Adrianei.

- Cred că a avut dreptate! Unde se află acum cele două contabile?

- Programul lor pentru astăzi s-a terminat...

- Sunt plecate la o nuntă, interveni Anton. La noi în birou se află o invitație de nuntă, iar din ea putem afla unde au plecat.

- Pot să văd și eu invitația? se rugă Novac.

Căpitanul citi cu mare atenție invitația și se încruntă la gândul că va trebui să facă un drum lung și obositor în fapt de seară, departe, undeva într-o comună situată la poalele Feleacului.

- Plecați în după amiaza aceasta? se interesă Ursan.

Novac își consultă ceasul, pe urmă bătut de câteva ori cu degetul în masă și, întorcându-se spre locotenent, spuse încetișor:

- La ora trei trebuie să fim la sediu să predăm dosarul celui care va prelua cazul, de fapt, cazurile. Te-aș ruga pe tine să te ocupi de acest lucru, fiindcă eu trebuie să plec. Comandantul va fi și el acolo, tot la ora trei, și va trebui să-i comunic ce am descoperit până acum și ce am de gând să fac.

- Din acest moment vom prelua noi ostilitățile! se oferi unul dintre ofițerii care îl însoțiră pe Achim.

- Din punct de vedere financiar, da. Mai rămân însă o serie de chestiuni pe care trebuie să le rezolvăm noi, în legătură cu dispariția Adrianei Goga și mai avem de rezolvat și alte probleme...

- Drept să vă spun - reluă ofițerul - lucrez de optsprezece ani în domeniul economic, dar metoda asta încă n-a mai fost aplicată de nimeni până acum.

Mașina cu care venise Achim, îi duse pe Novac și pe locotenent până în centrul orașului.

- Rebusică, ai ceva bani la tine?

- Am destui. Azi dimineață am luat prima mea soldă. Dumneavoastră nu i-ați scos? Sau, poate ați și uitat că mai există retribuții pe lumea asta, glumi Ursan!

- N-am avut vreme.

Locotenentul scoase din buzunar un plic de culoare albastră, în care se aflau primii lui bani, din care îi oferi lui Novac un teanc de bancnote de câte o sută de lei.

- Ce faceți cu atâta bănet? Doar n-o să dați și o fugă până la Cluj, unde se poate face un chef, ca pe vremea...

- Când eram student și puteam face chefuri, cum spui tu, nu aveam bani, iar acum când mai sunt ceva parale la dispoziție, nu pot să dispun nici măcar de atâta timp ca să mă destind puțin. Dar despre acest lucru vom mai vorbi când o să fii și tu familist... Când plec la drum îmi place să

am întotdeauna bani la mine. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla și, gândește-te, mă duc la o nuntă cu dar! E ultima din acest sezon și n-aș vrea s-o scap nici în ruptul capului!

Novac privi în ochii locotenentului, zâmbindu-i acestuia, de parcă s-ar fi despărțit pentru totdeauna:

- Colaborarea noastră se încheie aici! Rezultatul ei, se află în dosarul pe care trebuie să-l predai celui ce va prelua cazul. Dacă aveam și noi ceva mai multă experiență și mai mult noroc, poate acum îți făceam un apropo discret să dai o bere la prima ta leafă...

- Așa, parcă nu pot da? sări Ursan.

- O răcoritoare ar merge, propuse Novac, conciliator. Dar repede...

Își băură citronada la mare repezeală, într-o cofetărie mai puțin aglomerată. La ieșire, căpitanul își aprinse o țigară. Coborau spre semafor și culoarea roșie ce se ivi în ochiul de sticlă îi determină să se oprească. Discutau ceva foarte captivant, din moment ce neglijau culoarea ce le permitea să traverseze strada, de acum.

- Ce ar fi să dăm o fugă până pe strada Îngustă, poate găsim o pereche de pantofi ce ne-ar putea interesa, zise Novac, agățându-se de puținele minute ce le mai avea la dispoziție.

- Așa să fie! se învoi locotenentul.

Fete tinere se opreau și priveau spre marele ceas floral, veștejit acum, în prag de iarnă, situat în centrul orașului, aruncându-le celor doi, aflați în imediata apropiere, priviri curioase. Dincolo de trecerea de pietoni se întindea strada Piezișă, pe care curgea un șuvoi de lume, în care cei doi se avântară peste câteva minute. După ce s-au oprit și au privit prin geamul de la Consignația, începură să abordeze străduța, cotind apoi la dreapta.

- Acum exact o săptămână, la această oră, a avut loc explozia! spuse Novac, când ajunseră în fața imobilului cu numărul doisprezece.

- Ați calculat bine, să ajungem la două și jumătate fix, constată Ursan, privindu-și ceasul. Numai că, astăzi nu mai este zi de salariu, deci nu mai putem relua „faza”, ca să vorbim în termeni sportivi.

- Vreau să văd, oare nu cumva casierița Zita Suman are cunoștință de banii ce rămâneau în urma plăților, iar tu poți continua cercetările și ar fi potrivit ca astăzi după amiază să verifici toată încălțăminte din bloc. Să vedem noi dacă frumoasa vrăjitoare e acasă.

Apăsară pe rând butonul soneriei apartamentului patru, dar nu le răspunse nimeni.

- Nu sunt acasă, se auzi o voce de la etaj.

Administratorul cobora încet scările, ținând în mână un tabel în care erau trecuți toți locatarii blocului. Desigur, încerca să încaseze cheltuielile comune sau poate consumul pe luna precedentă. Când se apropie de cei doi, îi salută spunând:

- Au plecat încă de azi dimineată. Doamna Zita zicea că abia apucă să facă o baie la băile Felix.

Administratorul se opri în fața lor. Ursan, urmărind cu privirea pe lista ținută în mână de acesta, constată că aproape toți cei înscriși pe tabel au semnat în dreptul numelui lor.

- Văd că o parte dintre ei n-au achitat banii, însă cei mai mulți...

- Da... Aproape toți sunt acasă. Frigul îi mai adună pe oameni la căldură, rosti mățăhălosul.

- Mai târziu o să trec pe la dumneavoastră! îl preveni Ursan. Cam la ce oră îi găsesc pe toți locatarii la casele lor?

- Cel mai bine ar fi să veniți după ora cinci, îl asigură administratorul. E nevoie și de mine când o să vă reîntoarceți?

- S-ar putea să fie nevoie, spuse absent Ursan. La revedere!

La capătul străzii, lângă indicatorul de circulație, ascuns

pe jumătate între crengile copacilor, căpitanul zise:

- E aproape ora trei. Tu vei merge să predai dosarul și nu uita să faci precizările necesare pentru datele, cumulate în ultimul moment, prin care, eventual, îi poți ajuta pe cei care preiau cazul, să îi prindă mai repede pe răufăcători. Eu plec la nunta cu dar...

- Cum s-ar zice: dosarul îl predăm, dar cazul, nu! spuse Ursan. Apoi întrebă: Cu ce mașină o să plecați? Mașina de serviciu e ocupată.

- Cu a mea. Și așa, de când cu necazurile astea, a postit destul.

- Drum bun și... Distracție plăcută! îi ură Ursan.

- Mulțumesc, așijderea! zâmbi Novac.

Își strânsesă mâinile cu căldură, iar Novac îl ciupi ușor de obraz pe tânărul locotenent... Ursan se oprea des, privind cum spatele lat al căpitanului dispărea prin mulțimea străzii, ca o vălurare multicoloră...

CAPITOLUL X

DEMARAJ SPRE INVERN

- Sâmbătă -

Cei ai casei erau adunați ciorchine în fața televizorului urmărind meciul de fotbal. Căpitanul deschise ușa și, ca la un ordin, toți cei șase copiii tăbărâra asupra lui. Ăla Micu', aflat mai aproape de ușă, de astă dată reuși să-i sară în brațe și acum îl strângea puternic de gât, ca să nu-l piardă ca în serile precedente. Se gândea, desigur, la partida de călărie ce trebuia să urmeze și care nu putea avea loc dacă nu era și calul la îndemână.

- Ultima etapă s-a terminat miercuri, din câte știu, spuse Novac surprins, când își dădu seama că pe ecran evoluau două echipe ce își disputau un meci restanță din penultima etapă de campionat, care trebuia, în mod obligatoriu, să se desfășoare sâmbătă trecută.

- A fost amânată din cauza ceții. Tu nu știi ce ceață a fost? îl muștră fiica sa cea mare. Mai bine că a fost așa, acum o putem urmări la televizor.

Când pe micul ecran evolua echipa din orașul lor, toți ai familiei se adunau, ca și acum, și urmăreau partida cu sufletul la gură. Din meciul ce se transmitea se prezentau ultimele secvențe. „Ce greșală am putut să fac - își zise Novac - tocmai eu care, sunt sportiv de meserie: să nu știu că echipa locală are un meci restanță, amânat din cauza ceții! Măcar dacă aș ști că nu e singura greșală pe care

am comis-o de o săptămână încoace!”

Se înserase.

Căpitanul răscoli toată garderoba, până găsi costumul preferat. Căuta o cravată care să se potrivească la culoarea gri a hainelor, în timp ce nevastă-sa îi pregătea ceva de mâncare. Deschise ușa la baie și, după ce făcuse un duș la repezeală, se apucă să se bărbierească în timpul scurt ce îi mai rămase și în care își propuse să se încadreze până la plecare.

Reuși cu mare greutate să-și scoată mașina din curte, din cauza mormanului de pământ lăsat aproape de poartă de către instalatorii ce schimbau conducta de canalizare. Apoi demară scurt spre intersecție, rulând pe un drum pavat cu piatră cubică, ce îl dirija spre șoseaua principală. Deși era seară târzie, forfota de lume și mașini nu contenise încă. Crăpă geamul din stânga sa, atât cât să iasă fumul de țigară și să audă zgomotul aparte al mecanismului de rulare al mașinii, care-i ținea o plăcută companie întotdeauna când călătorea singur pe distanțe mari. Cum puține porțiuni din asfalt erau umede, căpitanul păstra o viteză constantă în mers, doar uneori încetinea, și aceasta se întâmpla atunci când șoferii de pe marile camioane de transport uitau să aprindă faza de întâlnire sau aveau farurile prost reglate. După câteva tatonări, reuși să stabilească poziția precisă a radiatorului de încălzire în raport cu geamul întredeschis de la portieră; își aprinse o nouă țigară și redusă viteza binișor, apoi se opri: două bariere coborau încet și barau șoseaua în așteptarea trenului ce nu se grăbea să sosească...

După o jumătate de oră de mers mașina semnaliză stânga și se avântă pe drumul spre Cluj. Nu trecuse niciun sfert de oră de mers și o tablă indicatoare îl avertiza că pentru a ajunge în satul cu... nunta, trebuia neapărat să vireze în dreapta. Era un drum asfaltat de curând, mărginit cu plop plantati într-o perfectă linie dreaptă, care prin parbriz își unduiau chipul în clătinarea lunară dintre

coline. Nu trebuise să întrebe unde avea loc nunta, deoarece imediat când intră în sat, în curtea mare a căminului cultural lumea ce se bulucea pe poarta împodobită cu crengi de brad, indicând cu siguranță locul unde avea să le găsească pe cele două contabile: Liliana Balica și Maria Orza. Novac le depistă ușor, undeva lângă masa mirilor. Luă rapid o mutră de petrecăreț, încercând cu greu să avanseze printre mesele ticsite de nuntași. Le salută vesel și, cu un semn discret, le chemă spre ieșire.

Fetele se dezmeticiră greu.

Căpitanul se retrase de-o parte, iar când fetele se apropiară de el renunță la mutra de nuntaș, adresându-li-se pe un ton pe care cele două fete îl mai auziră:

- Vă caut, de mult...

- Cu noi aveți treabă? se mirară fetele.

- Da! Vă rog, avem de lămurit o situație cam delicată, ce s-a ivit în urma efectuării unui control de ultimă oră la întreprinderea la care lucrați.

- Despre ce este vorba? întrebă Liliana.

- În unele state de plată, pe care voi le-ați întocmit, există diferențe între rubrica „rest de plată” și „total general”, care e de câte zece mii de lei la fiecare stat iar per total au ieșit peste două sute de mii lei, cel puțin până am participat și eu la verificări. Cifre, constituind sume care au fost însușite în mod sistematic, fie de persoanele care le-au întocmit, fie de alte persoane. Din acest motiv m-am echipat pentru nuntă, iar pe voi vă poftesc să vă pregătiți de plecare; lucrurile trebuiesc lămurite în fața organelor competente...

În loc de răspuns, Novac citi spaima, care înnoiră chipul celor două tinere, ce priveau una spre cealaltă cu disperare și teamă.

- Va trebui să mă urmați! le reaminti Novac scopul drumului făcut de el tocmai până în această localitate..

- Nu știm despre ce este vorba... nu ne dăm seama, zise Liliana, privind în ochii mirați ai Mariei.

- Vă rog să vă grăbiți, se pare că o să avem cam multă treabă... Faceți în așa fel încât să nu observe nimeni că sunteți supărate: lăsați cadourile și spuneți că trebuie să plecați de urgență... Undeva.

Maria, îmbrăcată într-un pardesiu roșu se îndreaptă prin mulțime, întorcându-se apoi peste câteva minute, printre mese, ținând într-o mână două poșete și în cealaltă scurta de lână a Lilianeii.

Plânsete și sughituri se auzeau de pe bancheta din spate.

- Noi nu am băgat niciun ban în buzunar! Cum să facem așa ceva, se tânguia Maria.

- Dacă nu sunteți vinovate, atunci nu mai e cazul să vă faceți probleme... Va trebui să dovediți cum au apărut diferențele și mai ales, cine a luat banii statului. V-am mai spus, suma este foarte mare, prin urmare pedeapsa va fi pe măsură.

- Maria, nu ții minte că la început, când am fost angajate, noi îi dădeam statele de plată casieritei ca să le verifice; ea le copia din nou iar la urmă, după ce greșelile erau corectate, doar le semnam?

- De când un casier verifică statele de plată ale unei întreprinderi? observă căpitanul.

- Cum să vă spunem... Când eram economiste, chiar după angajare, ne descurcam mai greu cu actele. Atunci ni se cerea de către contabilul șef să prezentăm de urgență statele de plată pentru verificare și centralizare și trebuia să mai prezentăm și celelalte acte pentru încheierea lunii... Întotdeauna eram în criză de timp, iar doamna Zita ne venea în ajutor; lua statele de plată și le recalcula, apoi tot ea le trecea pe curat, iar noi doar le semnam. La bancă nu se poate merge cu mâzgălituri... După ce le semnam, le dam contabilului șef să le verifice și să le centralizeze. Noi nu am luat niciun ban în plus!

- Aha! mârâi cu răutate Novac. Vasăzică mai sunt și alți coautori la afacerea asta!

- Ajutați-ne! se rugă Maria. Nu noi am falsificat datele. Doar le semnam, după ce doamna Zita le întocmea. Credeți-ne!

- Acum va trebui să stau de vorbă și cu casierita. Dar unde pot să o găsesc? A plecat de dimineață spre băile Felix și de la noapte de la ora zero are pașaport de trecere peste graniță. Dacă n-o să ajung la ora aceea, n-o să puteți da vina pe nimeni.

- Doamna Zita le întocmea...

Și, dintr-o dată, de când auzise cuvântul Zita, gândurile căpitanului se aprinseră instantaneu. Zita! Zita Suman! Vrăjitoarea...

Își privi automat ceasul și frână brusc! Simți apoi cum greutatea corpurilor celor două fete apăsă bancheta din față. Se afla la intersecția cu șoseaua națională. Calculă repede: deși semnalizase spre Turda - de care era mai aproape - comută maneta spre... Cluj. Zita i se afla în drum, iar timpul scurt care-l mai avea la dispoziție parcă nu-i mai ajungea. Timpul!... Ora Zero! Mai era puțin până la ora Zero când, Zita putea trece granița. Porni de pe loc cu viteza a doua, ambalând profund accelerația. Mașina demară scurt! Cauciucurile se porniră într-un fluierat amenințător. Caroseria balansă sacadat în toate planurile, scârțâind din mecanismul de suspensie subit încercat. Demară într-o cursă infernală, un drum spre... Infern! În mai puțin de câțiva metri, acul vitezometrului depăși cifra o sută... Din spate, de pe banchetă, nu se mai auzea nimic. Absolut nimic. Doar un muget, un vuiet de efortare al motorului care mânca la repezeală metrii ce se întindeau de-a lungul drumului în pantă, pe care era strunit, trepanând cele trei cranii angajate într-o cursă contra cronometru. Într-o cursă imposibilă. Pe viață și moarte. Era cursa spre Zita. Cursa spre Infern. Astrul nopții, ivit pe neașteptate, mângâia cu razele sale reci cutia albă, metalică ce zbura, zbura... „Mi-a făcut-o! După ce ne-am convins că alibiul ei este inatacabil, am încercat să-i dau

senzația că poate lucra în voie. Am considerat că în cazul în care are totuși un amestec în această afacere, îi dau certitudinea că a scăpat, astfel că putea să acționeze fără să mai fie sub imperiul suspectării. Și a acționat! Dar a încălcat o înțelegere. A uitat să ne anunțe că va părăsi localitatea. În mod legal, am greșit! Favorizarea aplicării vizei pe pașaport, precum și eliberarea lui pentru a doua zi, contravin legilor de urmărire penală. Cine mă poate crede? Nu putea să o ucidă pe Adriana Goga: la acea oră se afla în casieria unității, eliberând salariile angajaților. Și atunci? Trebuie să mai văd încă o dată, dacă am să mai pot, ochii aceia verzui care, culmea, mi-au inspirat totuși, încredere. Și, totuși, a avut un amestec în toate tragediile astea! Își zise căpitanul, rămânând cu privirea fixă pe acul de la bord ce cobora încet. Urcau Dealul Feleacului!

Un cer cu lună plină, inundat de stele, lumina ca în plină zi. Poate pentru sufletul lui mohorât s-ar fi potrivit mai bine timpul cu ceață densă și persistentă din zilele trecute. Dar timpul... Timpul! Își privi din nou ceasul. Privi din nou spre acul de la bord. Simți în ceafă un glob de foc! Ce ardea! Ardea... Acum cobora cu precauție dealul Feleacului având viteza redusă simțitor, când se apropie de „curba morții”, mulțumit oarecum că migrena de adineauri parcă îl mai slăbise. Își mai aruncă o dată privirile asupra panoramei orașului în care își făcuse studenția; gândurile zburându-i pentru câteva clipe la anii fericiți când se număra printre tinerii studenți... „Ce vremuri au mai fost!”... Deodată frână brusc. Năpădit de gândurile și amintirile fierbinți ale tinereții, era cât pe-aici să intre într-o mașină aflată cu partea din față în șanț. În fața ei o altă mașină era oprită la câțiva centimetri de un microbuz, aflat de-a latul șoselei, care bloca circulația în ambele sensuri. Novac opri motorul, trase frâna de mână și după ce se descătușă din centura de siguranță, coborî. Simți deodată aerul rece și curat al nopții. Accidentul avuse loc doar cu câteva clipe înainte de sosirea lui. Explozia unui cauciuc de

la o roată din față a microbuzului, îi surprinseseră nepregătiți pe cei doi conducători auto aflați în mașinile din spatele lui, astfel încât prima a frânat brusc, iar cea de-a doua, frânând și ea, a ajuns cu fața în șanțul dalat din dreapta șoselei. După bagajele ce atârnav deasupra microbuzului, Novac deduse că în el se afla o formație de muzicanți, ce se deplasau pentru susținerea unui concert. „Cam prea mare e toba aceea – își zise el, desigur vor da un spectacol retro!” După ce se convinsese că niciuna dintre persoanele din cele trei autovehicule nu era în pericol, căpitanul se retrase în mașina lui, privindu-și din nou cu nerăbdare ceasul, făcând tot soiul de calcule... Dădu îngândurat din cap și deveni atent, auzind șuierul ce despica liniștea nopții, declanșat de mașina Circulației ce venea către locul accidentului. Prima grijă a celor de la „circulație” a fost să descongestioneze șoseaua, după ce analizară cauzele evenimentului. Hotărât lucru, mașina din șanț nu mai putea circula datorită radiatorului spart, din care începuse să se scurgă un lichid brun-roșcat, ce se prelingea pe dalele de beton ale șanțului.

Luându-și din nou ochii de pe ceas, pe care-l privea cu nerăbdare, Novac observă că uriașa și demodată tobă de pe microbuz se mișcă puțin. Puse totul pe seama oboselii. Mai reținu apoi pe retină numeroasele lumini din depărtare, ce dădeau conturul marilor cartiere nou construite. Mașina lui Novac se urni, iar el își aruncă încă o dată privirea asupra microbuzului ce părea un animal ostil, care stă la pândă, sub însângerata lumină ce se revărsa din apus...

La stația de benzină de la intrarea în oraș făcu plinul rezervorului, pornind apoi în iureș pe șoseaua lată, pe care n-o mai străbătuse de atâția ani...

De la Poliția din Cluj îi anunță pe cei de la sediu că itinerarul pe care se va înscrie de acum va fi cu totul altul. Și, până ce formele pentru arestul preventiv al fetelor fură întocmite, transmise Poliției din Oradea semnalmentele

mașinii care nu trebuia sub nicio formă să treacă frontierele țării, începând cu ora zero... Și ora aceea era atât de aproape. Dar el voia să ajungă la timp!

- Mă luați și pe mine până în centru? se rugă un maior, care tocmai își încheiase misiunea pentru ziua aceea.

Pe maior îl lăsa cu ceva mai sus de Casa de cultură a studenților pe care, o privi nostalgic și un zâmbet îi înflori pe buze și în ochi când trecu pe lângă cofetăria „Croco”, dar se ținu tare și alungă toate nălucirile lumii vechi, căci el trebuia să aparțină acum, mai mult ca oricând, prezentului...

Depăși un troleibuz, a cărui legătură electrică, ce culisa deasupra, emitea un val continuu de scântei.

Multitudinea de culori străvezii ale farurilor de la mașini, părea să depună pe volan și pe tabloul de bord un praf auriu pe care putea să-l îndepărteze cu mâna și, dintr-o dată șoseaua, înaintea sa, păru mai întunecată. Doar zgomotul roților îi țineau companie gândurilor sale care învârteau tot felul de ipoteze despre finalul acestui drum. „Dar dacă n-au înțeles bine numărul mașinii? Sau folosesc, pentru a deruta, mașina altcuiva? Orice este posibil! Așa că trebuie să ajung, negreșit la frontieră înainte de ora zero. Numai dacă motorul nu mă va lăsa în pană. Nu! Trebuie să ajung!” Și aceste curbe strânse și numeroase nu-l lăsau să câștige timp... Roțile fluierau din nou, trezite și ele parcă din amortșea ce se instalase înainte de ultima curbă. Apucă la drum drept, întins. Uruitul motorului nu se mai auzea, și acul de la bord sălta sistematic, având intenția de a nu se mai opri. Niște faruri prost reglate, determină să strângă puternic de volan și să tragă binișor în dreapta, continuând însă să ruleze. La voia întâmplării... Dar pericolul a trecut! Depăși cu greu un șir de camioane uriașe, interminabile... Și din nou cu ochii pe ceas. Speranțele renășteau. Mașina, motorul își făceau din plin datoria, funcționând perfect. „Dar dacă tocmai acum, întâlnind-o pe Zita, tot nu îl prind pe criminal. Dar de ce nu

a respectat consemnul stabilit, neanunțând părăsirea localității? Ceva, nu e suficient de clar...”

CAPITOLUL XI

INCIDENT LA FRONTIERĂ

- Duminică -

După ce se întoarse din vizita făcută locatarilor din imobilul cu numărul doisprezece, de pe strada Îngustă, Ursan așează cu grijă o cutie de carton, în care se aflau o pereche de pantofi bărbătești, și privindu-le desenul tălpilor, încercă o mare satisfacție; apoi, surâzând, îi analiză din nou și zâmbi acru când își aminti că încă nu știa cui îi aparțin. Luă cutia subsuoară și coborî spre camera ofițerului de serviciu, unde, peste puțin timp, trebuia să-și ia postul în primire.

*

Locotenentul formă pentru prima oară în acea noapte numărul de telefon al locuinței comandantului și-i raportă acestuia:

- Două tinere, pe numele lor: Liliana Balica și Maria Orza, implicate în delapidările de care v-am informat ieri după masă, au sosit la sediul nostru acum cinci minute, la ora doisprezece și zece minute, aduse de o mașină a Poliției municipiului Cluj.

- Orice alt element nou apărut în legătură cu cazul Adriana Goga doresc să-mi parvină imediat, se auzi în receptor vocea plină de rezonanță a locotenent-colonelului

Filip, pe care Ursan și-l închipuia cu ochelarii alunecându-i spre vârful nasului.

- Să trăiți! Am înțeles! se conformă Ursan, privind apoi spre cele două tinere speriate, din fața sa, care constituiau primul transport expediat de Novac în această incursiune pe drumul adevărului. Pletele Lilianeii îi amintiră locotenentului de blonda pe care i-o recomandase, Mimi, și pe care nu o mai văzuse din seara aceea, deoarece timpul nu-i permisesese.

*

Se apropia miezul nopții, când Novac se adresă unui lucrător vamal de la punctul de frontieră:

- Aici aveți datele complete cu numele persoanelor și numărul de circulație al autoturismului care trebuie reținut. Am comunicat încă din Cluj aceste date și superiorilor voștri! se adresă de astă dată Novac unui locotenent, prezent la vamă în acea noapte caldă de noiembrie.

- Da. Le-am primit și noi! Deja au fost luate măsurile corespunzătoare, iar un echipaj de-al nostru se află în căutarea mașinii.

Oftă ușurat. Scăpase de un calvar, dar va trebui să îndure altul. Și apoi, după o scurtă pauză de relax, se așeză în mașină cu intenția vădită de a-și trage puțin sufletul. Simțea o căldură ce începuse să-i alunece pe șira spinării. Lăsă capul să-i cadă pe volan... De când plecase sudase țigară la țigară și acum simțea o usturime insuportabilă în gât, iar în mădulele căldura aceea se permanentiza, ca rezultat al unei săptămâni de solicitări maxime... Huruitul unui motor în apropiere îl enervă cumplit. Cel de la volan ambala motorul fără niciun rost chiar lângă geamul deschis al mașinii, și o bună parte din fumul scos de eșapament intra pe portiera semideschisă. „Ăștia când dracu' au mai sosit?” se întrebă căpitanul privindu-și

mașinal ceasul. Era ora trei. Doar trei ore să fi trecut de când s-a despărțit de microbuzul care avuse explozie la un cauciuc, în curba morții? Dacă ar mai pune la socoteală și timpul pierdut cu cei de la Circulație, înseamnă că microbuzul a venit ca un bolid. „Uite și mașina care era să intre în microbuz. Sunt sigur că au același itinerar!” constată Novac, muștrându-se că ațipise, timp în care cei urmăriți puteau trece granița, deoarece locotenentul întâlnit la ora doisprezece nu mai era acolo. Era înlocuit cu un altul mai rotofei, mai înalt... Microbuzul avansă încă câțiva metri, iar vameșii începură să-și facă datoria.

- Asta-i culmea! exclamă Novac, sărind de pe bancheta din spate unde se ghemuise de frig. „Tamburul, într-adevăr, se clatină! Am început să vorbesc singur!” își zise căpitanul.

Coborî încet, cu ochii pironiți pe instrumentele muzicale îngrămădite pe microbuz. „Da. Într-adevăr, se clatină!” se edifică Novac apropiindu-se de microbuz.

Vameșul înmână actele celor din microbuz și le dădu cale liberă. Căpitanul tâșni din spatele microbuzului, pipăindu-și cheile; se trânti lângă volanul mașinii sale și porni brusc de pe loc. Ambală puternic, viră scurt și în forță, prin spatele microbuzului, iar peste o clipă frână în fața acestuia, aflat pe punctul de a pleca de pe loc; bariera ridicată acordându-i deplină libertate de trecere. Frâna apăsată brutal scoase un scârțâit strident și scurt! Toți cei de față alergau spre mașina lui Novac. Căpitanul trânti puternic portiera, își făcu cale liberă prin barajul viu din fața sa și din trei mișcări escaladă microbuzul, îndreptându-se către uriașa și enigmatică tobă, care îi trezise atâta suspiciune. Încercă să desprindă ghergheful metalic de pe tamburină. Nereușind, se sprijini în genunchi, trăgând cu nădejde de mâner.

- Ce cauți acolo, omule? Ai înnebunit? răcni vameșul, înfuriat.

- Aici ați uitat să controlați! Dați-mi repede, un patent,

un ciocan, sau altceva să desfac drăcia asta! Dar mai repede...

Căpitanul trase puternic, până rămase cu ghergheful în mână. Îl aruncă undeva jos, auzindu-l cum zăngăne pe asfaltul rece. Apoi desprinse cu ușurință capacul și îl dădu la o parte. Un val de căldură îi inundă fața! Cei prezenți priveau uimiți la străinul îmbrăcat în haine de nuntaș, cum ridica din tobă un ghemotoc care i se încolăcea în jurul gâtului, strângându-l cu tărie. „Regulamentul face numeroase precizări cu privire la stăpânirea de sine, pe care trebuie să o aibă un lucrător de poliție în situații limită” își zise Novac. Acum nu mai putea respecta litera regulamentului, din moment ce, lacrimi mari i se prelingeau pe obraz. Iubea atât de mult copiii!

- La ora două, a sosit și la noi poza copilului dispărut acum două zile din Brașov, de la acea școală specială, spuse locotenentul, sosit de curând la vamă. Căutăm una și dăm de cu totul altceva. Interesant!

Novac încercă să scoată câteva cuvinte de la drăgălașa făptură din brațele lui, dar strădania îi fusese răsplătită doar cu câteva zâmbete. Deși nu mai era deloc speriat, copilul nu rosti niciun cuvânt. Era mut! Constatarea îl demoraliză pe căpitan. Formă repede numărul colegilor din Oradea.

- Da! Poliția suntem!

- Novac la telefon.

- A. Da. Îmi amintesc! Ne-ați rugat să depistăm o mașină. Se află parcată în stațiunea Felix, iar proprietarii sunt cazați într-un hotel. Se află sub supravegherea noastră directă.

- Mulțumesc! A intervenit ceva deosebit, chiar acum am depistat copilul dat dispărut joi... Aș dori să asigurați transportul acestuia, precum și al persoanelor care îl aveau asupra lor.

- Aveți noroc și de data asta. Chiar acum vă pot trimite un echipaj care e liber.

- Va fi nevoie să plece la un drum ceva mai lung.
- Am înțeles despre ce este vorba!

*

Era duminică. Era ora șapte fără câteva minute, dimineața. Ursan apucă receptorul, formând pentru a doua oară numărul de telefon de la locuința comandantului.

- Locotenentul Ursan la aparat. Să trăiți! Acum câteva clipe a sosit copilul iluzionistului Sima, găsit de căpitanul Novac în moment ce răpitorii încercau să-l treacă în mod fraudulos granițele țării...

- Ce vorbești acolo, măi? se enervă Filip. Ce caută Novac tocmai la graniță? De când își permite să facă derogări de la consemnul stabilit? Parcă plecase la o nuntă după fetele acelea...

- Într-adevăr, acolo a plecat, dar urmele l-au condus până la frontieră. De fapt, ne-a dat telefon că se va abate de la traseul știut... Și-a ajuns tocmai la graniță, unde l-a găsit pe copil, iar copilul e, deja, aici!

- E culmea, căpitanul ăsta! Cazul la care lucrase a fost preluat, iar acum el trebuia să se pregătească pentru a pleca la un instructaj. Și el umblă pe unde îl taie capul...

- ...și-a transmis un mesaj!

- Ce mesaj?

- Un mesaj prin care îmi cere să plec de urgență la Brașov să o aduc pe bunica copilului, ca să-l recunoască... Eu tre... trebuie să ies peste cinci minute și sunt nedormit, așa că, de condus nu pot conduce, eventual dacă îmi dați un șofer...

- În zece minute sunt la sediu și rezolv eu, așteaptă-mă! Dar ce îi mai trebuie lui Novac, din moment ce pe delapidatori i-a găsit? ăștia trebuie să recunoască cum au pus la cale moartea Adrianei Goga și cu asta am cam terminat... Copilul e, de asemenea, găsit! Cazul e preluat de altcineva, el ar trebui să se odihnească la această oră și

nu să umble aiurea...

- Permiteți să raportez?

- Ce mai vrei?

- Din declarațiile celor două fete reiese că și alte persoane sunt implicate în delapidările de care e vorba... Copilul trebuie recunoscut, dar poate că va trebui să fie și crescut de cineva.

- Trimite mașina după mine! O întrebare: copilul seamănă cu cel din fotografie?

- El e!

- Trimite mașina!

Era al doilea transport expedit de căpitanul Novac.

*

Mașina soților Suman era parcată pe aleea unui părculeț, sub o salcie, aproape de intrarea principală în Băile Felix. Cineva avuse grijă să-i dezumfle roțile, pentru orice eventualitate.

Cu șeful echipajului se întâlni chiar în holul hotelului.

- Am primit ordin că fără dumneavoastră să nu acționez. M-am rezumat la o strictă supraveghere a celor doi soți!

- Bine ați procedat!

- S-au sculat chiar acum. Ce facem?

- Am să fac o baie la repezeală, și apoi... Simt că oboseala m-a făcut praf și n-o să mai pot face față...

De câteva minute, căpitanul exersa stilurile, de înot pe care le știa. Se bălăcea într-unul din bazinele cu apă fierbinte și binefăcătoare pentru organismul clienților prezenți în număr mare la băi, pentru această perioadă a anului. Se mai cufundă de câteva ori în apa caldă, apoi se opri din obositorul efort, chiar lângă orificiile prin care apa caldă din subteran pătrundea direct în bazin. O migrenă rebelă îi dădea târcoale tot mai des. Moleșeala îl cuprinsese. Mai zăbovi preț de câteva clipe la marginea bazinului, parcă pentru a-și lua rămas bun de la apa

binefăcătoare, apoi se mai cufundă încă o dată, îndreptându-se spre ieșire... Apa îi ajunsese până la bărbie; se săltă, dar rămase pentru o clipă nemișcat! Pe scările de la intrare se distingeau picioarele splendide ale unei femei aflate într-un costum de baie negru; picioarele coborau în apă, aducând odată cu ele un corp armonios de pe care încă nu se șterse bronzul de astă-vară. Arătarea îl ului pe căpitan; îi căuta cu emoție privirile, dar nu observă mare lucru din pricina a doi ochelari mari și negri, ce îi acopereau o bună parte a feței. Picioarele îi ajunseră, în sfârșit, în contact cu apa fierbinte din bazin, iar vârful acestora se bălăcea ușurel, sondând grațios temperatura apei. Când făcu primul pas, efectul îi provocă femeii o tresărire, dezvelindu-i dinții dedesubt. „Asta e mama copilului! Asta e femeia din filmul lui Ursan!” își zise Novac, apoi cu voce tare:

- Asta e Zita Suman!

- Excelent, căpitane! Dar ce treburi te-au adus tocmai aici?

- Se pare că același motiv ne poartă pe amândoi destul de departe de casele noastre, replică Novac. Era vorba de un rămășag. Pe un sărut! L-am câștigat!

- Dacă ne-ar vedea cineva împreună, sunt sigură că ar intra la bănuieli, cum că mi-ai face curte zâmbi Zita, bălăcindu-și vârful degetelor în apa caldă.

- Și noi, cetățenii de rând, care avem copii, mai greșim câteodată.

- Depinde cu cine greșim!

- Asta, într-adevăr, contează!

- Ce vânturi te poartă pe aici, căpitane? Întrebă Zita din nou.

- Caut cu disperare o femeie frumoasă care în ultima săptămână mi-a făcut cam multe dureri de cap și, culmea, tot ea reușește să mi le îndepărteze.

Căpitanul își concentrează privirea să poată pătrunde prin ochelarii Zitei și aceasta, știind parcă de intenția lui, prinse

cu mâinile ramele metalice, trăgându-le ușor.

Căpitanul constată din nou că îngrozitoarea migrenă îi dispăruse.

- Cine este femeia aceea care...

- Dumneavoastră, frumoasă doamnă!

Chipul Zitei rămase impasibil.

- Și de ce, mă rog, mă căutați cu atâta înverșunare?

- Ca să vă răpesc!

- Ca în basme...

- Însă nu definitiv, ci pe un timp, totuși, limitat.

- Și după aceea?

- Depinde de felul cum o să vă purtați. Din acest moment vă aflați la dispoziția mea, spuse sobru Novac, urcând scările și oprindu-se lângă Zita.

Pe fața ei căpitanul citi o expresie ciudată.

- Pot afla și eu pentru ce o să mă răpiți?

- Pentru însușirea unei sume foarte mari de bani din fondul întreprinderii la care, ați lucrat și...

- Ajunge, căpitane!

- N-aș crede că numai pentru atât...

- Altceva, pentru ce?

- Ca asasin prezumtiv al Adrianei Goga, al iluzionistului Sima și al minorului George Maxim. Ar mai fi și altele, dar aici nu e locul cel mai potrivit, poate că în altă parte...

- Dacă numai prezumtiv, atunci nu e chiar atât de rău!

- Soțul dumneavoastră, unde se află acum?

- În bazinul celălalt. Lui îi priește apa mai caldă. Nu-l înțeleg cum o poate suporta!

- Comunicați-i să se grăbească. Cineva i-a luat ventilele de la roți și o să trebuiască să dea cam mult la pompă...

...Un duș rece, înainte, cred că nu i-ar strica. Poate nici mie!

- Poate nici mie, se asocie Zita. Am o rugămintă, reluă ea când ajunseră în hotel...

- Să aud!

- La ora zece trebuie să fim la vamă...

- V-am îndeplinit și alte rugăminți, dar m-au cam costat. Acum pe aceasta v-am îndeplinit-o chiar fără să mă rugați. Nu mai e cazul! Copilul se află de acum pe mâini bune...

Zita se agită instantaneu:

- Unde? Ce-i cu copilul? A pățit ceva? Dar...

- Nu vă agitați, doamnă! V-am spus: copilul e pe mâini bune. Se află în siguranță. Era, cât pe aici, să se asfixieze. Cui i-a putut veni o asemenea idee?

- Lui Ionel!

- Omul ăsta!... Și din acest motiv nu ați fost curioasă să așteptați copilul la graniță?

- A fost ideea lui.

- Numai de curiozități am avut parte în ultimul timp. Dar... era să nu vă recunosc cu ochelarii ăștia.

- Și era să mă confundați cu cineva, nu?

- Da... cu femeia care a participat miercuri la înmormântarea unui iluzionist, tocmai la Brașov, făcând totul ca să-și revadă copilul și mai puțin pe tatăl acestuia.

- Fiți sigur că nu mă confundați. Eu sunt femeia!

Răspunsul a fost neașteptat pentru căpitan și în loc să mai zică ceva, îi făcu semn să se grăbească. Ajunși în holul hotelului, Novac preciză:

- Garda de onoare vă va însoți pe acest drum!

Ionel Suman apăsă de zor pompa, străduindu-se să umfle cauciucurile turtite pe prundișul aleii.

CAPITOLUL XII

CINE A UCIS-O PE ADRIANA GOGA?

- Duminică -

Al treilea convoi, și ultimul, expedit de Novac, ajunse la destinație imediat după orele amiezii, ale acelei duminici lungi și triste de noiembrie...

Locotenent-colonelul Filip, aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu Novac... Ochelarii îi alunecară din nou spre vârful nasului, iar atunci când căpitanul deschise ușa, îl privi pe acesta cu o vie curiozitate pe deasupra ramelor. Puse pe masă una dintre declarațiile celor două contabile:

- Cum îți explici prezența tocmai la graniță, din moment ce consemnul era doar pentru nuntă?

Novac se aștepta să fie primit cu o astfel de întrebare. Era pregătit pentru o altfel de primire.

- Urmele m-au dus până la frontieră! Dacă mai întârziam puțin, infractorii puteau trece granițele țării. Eram în criză de timp și, totuși, am reușit să dau telefon la sediu, numai că...

- De la mine reține un lucru: întotdeauna să respecti cu sfințenie regulamentul!

Dar Novac știa că nu acesta este motivul pentru care Filip îl admonestase ci, inițiativa lui de a favoriza aplicarea vizei pe pașapoartele soților Suman. Dar atunci când făcuse acest lucru, nici cea mai vagă urmă nu îi conduse spre Zita. Ea deținea un alibi perfect, ca și soțul ei, de

altfel.

Comandantul schimbă tonul și socoti că încheie această afacere murdară.

- Persoanele care au avut asupra lor pe copilul răpit, declară că nu au niciun amestec în încercarea de a trece peste graniță persoana în cauză, mai mult, unul dintre bătrânii care fac parte din vechea orchestră, la vederea lui Suman, când a coborât din mașina cu care l-ați adus, a socotit că au fost duși în eroare... de acest Suman. Cred că nu mai are niciun sens să-i mai reținem și așa nu știu cum o să fie prezenți mâine la Viena, unde se vor întâlni, mai multe orchestre care au făcut gloria muzicii prin anii...

- Ionel Suman a declarat că lui i-a venit ideea aia năstrușnică, iar orchestranții habar n-au avut...

- Cu ăștia am terminat!... Din declarațiile celor două contabile, reiese că: Zita Suman le întocmea statele de plată, strecurând cifrele de care numai ea știa, iar cele două tinere doar semnau statele de plată la indicativul „întocmit”. Ele au partea lor de vină, dar asta e o chestiune ce mai poate aștepta. Să între Zita Suman!

Roșcovana făcu doi pași timizi; se opri aproape de masa comandantului, în timp ce un locotenent, de la o altă masă, declanșă magnetofonul, apoi începu să stenografieze interogatoriul.

Filip se adresează căpitanului:

- Suma exactă, delapidată din fondul întreprinderii, este de două sute treizeci mii lei... Dumneata ai verificat și ai întocmit statele de plată pentru cele două economiste în acea vreme și ai majorat sistematic „totalul general” la fiecare stat de plată cu câte zece mii lei, sumă care după efectuarea plăților rămânea disponibilă, însușind-o! Recunoști acest lucru?

- Da; recunosc! răspunse Zita, privind spre Novac, ce stătea pe un scaun la masa comandantului.

- Ați avut, în urma unor relații intime, un copil cu Iulian Sima?

- Da!

- Sunteți suspectată de asasinarea Adrianei Goga! Ce amestec aveți în uciderea acestei femei?

- Niciunul. Nu eu am omorât-o!

- Nici în punerea la cale a morții lui Sima nu aveți niciun amestec? Vă atrag atenția că, în cazul în care o să ne ajutați în munca noastră, prin simplul fapt că recunoașteți deschis ceea ce a fi comis, pedeapsa vă va fi mult redusă.

- Vă spun deschis, așa cum cereți dumneavoastră, că nu am omorât pe nimeni, nici măcar o găză nu sunt în stare să strivesc...

Filip reveni cu o altă întrebare.

- În ce scopuri ați delapidat o sumă atât de mare?

- Copilul nu vorbește... Am luat acești bani și, prin excursiile pe care le-am făcut în străinătate, i-am transformat în valută. Nu m-am atins de niciun ban... Voiam să-i fac copilului o operație sau un tratament special... Banii îi am în mașină...

- De ce nu ați cerut oficial acest lucru? Nu mai era nevoie să vă puneți libertatea în pericol. De altfel, în țară sunt medici foarte buni, poate știți că sunt destui străini care vin să se trateze la medicii noștri...

- Medicii din țară mi-au spus că o asemenea operație nu poate să reușească și nu au vrut să se angajeze... Știți, copilul... E mut!

Zita izbucni în plâns, apoi, în timp ce ofta, mai adăugă:

- Copilul nu e pe numele meu și după ce a murit Iulian a trebuit să-l iau...

- Nu vi se pare că moartea Adrianei Goga are o strânsă legătură cu banii pe care i-ați sustras?

- Așa se pare...

Țârâitul telefonului întrerupse interogatoriul, iar comandantul, după o discuție scurtă, spuse:

- Căpitane Novac, eu trebuie să plec, urgent, undeva! Te rog să continui tu.

Zita își făcu ochii mici și, cum avea capul dat puțin într-o

parte, se uita rugător spre căpitan. Acesta se instalează în biroul comandantului și, privind înspre ușă, apăsă pe un buton alb:

- Să fie adus minorul Dan Sima!

Fața roșcovanei se învioră brusc și ochii ei îi mulțumeau căpitanului, așa cum știau mai bine să o facă. Novac sesiză reacția de pe fața subofițerului care o însoțea pe Zita și deveni precaut.

- Ce se întâmplă cu copilul? izbucni Zita.

- Acum e prea târziu, doamnă!

Ușa se deschise încet. Băiețelul se aruncă în brațele mamei sale de care se despărțise doar de aseară, în ale cărei brațe a stat două zile încheiate (joi și vineri) și pe care o vedea doar sporadic, acolo, în grădinița din Brașov, când Zita, tot la două săptămâni, își vizita copilul.

- Puiul mamei... puiul mamei, scump și drag!...

- Luați copilul de-o parte! ordonă căpitanul, sergentului care-l adusese. Să lăsăm sentimentele pentru alte ocazii. Zita Suman recunoașteți în persoana lui Dan Sima pe copilul dumneavoastră?

- Da. Copilul e al meu! răspunse încet femeia. E al meu... nu mi-l luați! striga ea cu disperare.

Novac avu o strângere de inimă când realizează că băiețelul era de aceeași vârstă cu Țăla Micu', de care îi era dor, care, desigur, îl aștepta acasă pentru o nouă partidă de călărie...

Căpitanul se răsuci în scaun și ordonă:

- Puteți duce copilul!

Zita se zbatu, dar brațul sergentului o reținu pe loc, ca într-un clește. Încercă din nou să scape din strânsoare, dar nu reuși. Se porni din nou pe plâns, de această dată în hohote puternice.

- Zita Suman! Ce amestec aveți în asasinarea Adrianei Goga?

- Eu nu omor oameni! De ce nu vreți să mă credeți odată?

Novac apăsă din nou pe butonul alb:

- Să vină Maria Orza și Liliana Balica!

Cele două fete, înspăimântate peste măsură, oftară adânc, atunci când dădură cu ochii de Zita.

Căpitanul, după ce citise încă o dată declarațiile lor, le adresă următoarea întrebare:

- Știați că Zita Suman strecura sistematic în statele de plată cifre ce reprezentau sume mari de bani pe care ea apoi și le însușea?

- Nu, nu m-am putut gândi la așa ceva, răspunse Maria Orza.

- Întotdeauna s-a oferit să ne ajute singură, dar să ne bage în asemenea încurcătură nici n-am visat, zise Liliana.

Locotenentul continua să stenografeze spusele din timpul interogatoriului.

- Legea vă va pedepsi așa cum se cuvine, pentru neglijențele voastre. Sergent, poți să le duci! ordonă căpitanul. Trimite-l pe Ionel Suman!

Căpitanul știa că în curând oboseala îl va doborî. De aceea se concentrează, să fie gata pentru ultimul asalt. Dar simțea că i se închid ochii. Un val de căldură îi cuprinsese organismul într-o dulce moleșeală, simțită încă de când se afla la volanul mașinii, la întoarcerea spre casă. Nici cafeaua consumată până acum nu îi adusese nici cel mai vag fior de înviorare, mai mult, simțea o usturime insuportabilă în gât, din cauza numeroaselor țigări...

Privi spre Ionel Suman și se hotărî să procedeze aparte cu el; acesta era un tip care manevra bine arta oratorică.

- Din declarația ta deduc că sâmbătă, când a avut loc incendiul în apartamentul soților Goga, erai la meci! Din câte știu, ceața nu a permis disputarea partidei de fotbal și meciul a fost transmis la televiziune. Cred că l-ai văzut și tu!!

- La ora aceea eram la o bere...

- În declarație nu susțineai, așa... Instanța va pedepsi acest lucru, de fapt ai dat trei declarații și de fiecare dată ai susținut altceva.

- Soției așa i-am spus și așa v-am declarat și dumneavoastră...

- Știai că soția ta sustrăgea bani din fondul întreprinderii?

- Mi-a spus acum vreo cinci săptămâni.

- Știai că soția ta are un copil cu Sima, iluzionistul?

- L-au avut într-o perioadă când eram despărțiți, apoi ne-am împăcat cu condiția să-l ducă, cel puțin pentru un timp, la tatăl lui. Copilul a fost născut și crescut în Sibiu. Mama ei l-a crescut, și când copilul a avut trei ani maică-sa a murit, iar noi ne-am împăcat. Trei ani am stat singur... Dar după aceea am regretat, fiindcă noi n-am putut avea copii împreună.

Căpitanul ieși din birou să-și aducă un pachet de țigări; știa că acolo, într-un dulăpior, mai era unul, ce constituia o rezervă. Pe masă, învelită într-un ziar și pusă deoparte, într-o cutie de carton, se afla o pereche de pantofi, iar într-unul dintre ei găsi un bilet, lăsat de Ursan: „I-am găsit la coșul de gunoi, stăteau acolo și mă așteptau să-i iau. Și asta, după ce am răscolit tot blocul. Nu știu ai cui sunt!” După ce citi biletul, refăcu coletul așa cum îl găsisese, luă pachetul de țigări dintr-un sertar, apoi reveni în birou, reflectând: „Deci, asta e surpriza pe care mi-a pregătit-o, după ce am telefonat din Oradea!”.

- Așteptați pe coridor; o să vă rechem, se adresă lui Suman și subofiterului care-l însoțea.

Zita își reveni după întâlnirea avută cu odrasla ei.

Așezat pe fotoliu, căpitanul puse coletul pe masă și îl desfăcu.

- Cunoașteți ai cui sunt acești pantofi?

Zita tresări.

- I-am aruncat la gunoi în ziua când am plecat în concediu. Soțul meu nu îi mai folosea de mult timp.

- Vă mulțumesc. Sergent, puteți pleca!

Căpitanul îi conduse până pe coridor.

- Intră! se adresă din nou lui Ionel Suman.

- Acești pantofi, îți aparțin; cel puțin așa mi-a declarat soția ta. Când i-ai folosit ultima dată?

- Sunt pantofii mei, dar nu mai rețin cu exactitate când i-am purtat ultima dată, spuse Suman, mușcându-și buza superioară.

- Încălțat cu acești pantofi, ai pătruns acum o săptămână mai precis în noaptea de sâmbătă spre duminică, la orele douăsprezece și treizeci, apoi la ora unu, în apartamentul doi de pe scara voastră. La acele ore ai dat telefon de două ori și ai vorbit la Camping, camera 33, cu iluzionistul Sima.

- Pe ce vă bazați când afirmați acest lucru?

- Urmele pantofilor lăsați pe parchetul încăperii, precum și amprentezele mâinii stângi de pe receptorul telefonului! aruncă Novac această din urmă învinuire, de care nu era încă sigur - amprenteze fiind vagi -, dar interveni imediat pentru a nu-i lăsa lui Suman timp să-și pregătească apărarea: Un singur lucru nu am priceput! Ai folosit un degetar în momentul în care ai format numerele pe disc, sau?...

- Nu, n-am folosit niciun degetar. În mâna dreaptă, de fapt între arătător și inelar îmi țineam țigara, iar numerele le-am format cu degetul mic de la mâna dreaptă.

Novac admira satisfăcut unghia mare de la degetul lui Suman...

- Ar fi bine să luăm lucrurile într-o ordine, altfel nu mai terminăm nici mâine și nu uita să-mi spui ce ai făcut în timpul în care era vorba că ai vizionat meciul. Te previn că deținem date precise și nu ne mai poți duce cu vorbăria...

Ionel Suman știa că nu mai poate scăpa din plasa căpitanului și încercă să reproducă cu mare exactitate tot ceea ce a făcut în ziua de sâmbătă, dar era atent și își impuse să fie precaut, pentru a ascunde anumite fapte pe care Novac nu trebuia să le afle.

- Dimineața de la șapte am fost prezent la serviciu. N-am stat acolo nici douăzeci de minute - șeful mă învoise la medic -, apoi am plecat, iar când am ajuns în centru am

băut o cafea, se făcuse ora opt, fără vreo zece minute. Trebuia să ajung repede la policlinică să-mi scot număr de ordine pentru consultații. Deși îl cunosc bine pe medicul Tudor, nu-mi place să profit de astfel de favoritisme. În acel moment, cu mine se mai afla un prieten...

- Numele lui și adresa exactă!

- Îl cheamă Stan și locuiește pe strada Lalelei la numărul 307.

Novac ceru să fie adus amicul lui Suman de la adresa indicată, apoi făcu semn acestuia să continue.

- ...deodată văd, în parcare de la Grand, mașina iluzionistului și m-am hotărât să dau o fugă cu ea până la policlinică.

- De unde aveai cheile?

- Credeți că e atât de greu de deschis o rablă de Skoda din secolul trecut? Doar sunt electrician auto și nu mi-a fost greu să leg două fire și să stabilesc contactul, că de deschis nici nu s-a pus problema: băiatul cu care eram, e de profesie lăcătuș-mecanic. El s-a urcat la volan, eu nu pot suporta ceața... Pe urmă trebuia să aștept să intru la doctor în cabinet și ne-am pierdut o groază de timp la o cofetărie din apropiere de unde i-am dat telefon Amaliei Proca, la serviciu, și i-am fixat o întâlnire la ea acasă, pentru ora doisprezece. La zece eram la doctor în cabinet și analizele m-au ținut acolo cam o jumătate de oră, dar nu am mai stat să-mi scot rezultatele, aveam timp după aceea... Să nu uit: pe urmă i-am dat lui Iulian un telefon să-i spun că i-am luat mașina și să nu fie, îngrijorat, fiindcă după masă i-o va aduce înapoi prietenul cu care eram... Din acel moment m-am speriat, deoarece Iulian anunțase Circulația că i s-a furat mașina; așa că am luat-o pe străzi dosnice până ce o da telefon din nou că și-a găsit-o. Iulian mi-a spus că mașina o dăduse încă de vineri unui prieten, pentru reparație, dar acesta vineri o și reparase lăsându-i-o în parcare de la Grand, unde noi am găsit-o... Cheile le lăsase la restaurantul la care trebuia să vină seara,

devreme, Iulian și trupa lui; de acolo, până la parcare de la Grand nu e mult... Ce se întâmplase? Imediat după ce noi am trecut prin parcare și am luat mașina, a venit la vreo zece minute în urma noastră și amicul lui Iulian, care îi reparase mașina. Ăla s-a alarmat și i-a dat telefon la camping că mașina nu mai e acolo unde o lăsase el... S-a alarmat și a anunțat Circulația. Atunci, eu...

Ușa se crăpă și în prag se ivi Ursan.

- Pare-mi-se că am făcut un drum degeaba din moment ce Zita și-a recunoscut copilul, se căină el.

- Pe bătrânică ai adus-o?

- L-a recunoscut și ea!

- Chestii de procedură penală. Și nu te mai zgâi așa, fiindcă trebuie ca cineva să-l crească pe copil și așa a fost lăsat singur șase ani, pentru că părinții lui n-au fost oameni de omenie... Ai trecut și pe la arestul preventiv?

- Da!

- Cele două fete, ce mai fac?

- Ce să facă?! Una tace și alta ascultă, răspunse Ursan în stilul său inconfundabil, răspuns ce îl mai destinsese pe căpitan.

- Mai departe! îl îndemnă pe Suman.

- După ce am sosit de la clinică, am trecut pe la medic să-i repar sistemul special - zise el - de închidere a ușii de la garaj. Mi-a dat în grijă să nu-i pierd cheile, fiindcă pe celelalte le pierduse astă-vară și altele nu mai avea... Am reparat noi ce era de reparat, apoi am dat o fugă până acasă, deoarece pierdeam întâlnirea cu... Era aproape doisprezece.

- Ai lăsat mașina în fața blocului?

- În ea mă aștepta amicul meu, cu motorul pornit...

- Pe la ce oră ai urcat sus?

- Era deja doisprezece și eram în întârziere.

Novac îi șopti ceva la ureche lui Ursan și acesta porni ca din pușcă, apoi se întoarse îndărăt cu o bocceluță pe umăr.

- ...am căutat niște haine în dulap de-ale soției...

- Astea sunt? Îi arată Novac hainele pe care le găsisese într-un dulap la Camping, camera treizeci și trei.

- Cu pantofii a fost mai greu...

Novac tresări, apoi întrebă formal:

- Uiți să ne spui că aveai și ochelari!

- Cum să nu vă spun, dar lăsați-mă...

- Pe la ce oră ai coborât în stradă?

- Trecuse de doisprezece... Am pierdut timpul cu pantofii, deoarece îmi erau prea strâmți și mă strângeau...

- Nu te-ai întâlnit cu nicio persoană cunoscută în timp ce coborai scările sau, eventual, jos în stradă?

- Când am coborât în stradă, niște copii veneau de la școală, dar nu m-am uitat atent ca să le pot reține fizionomiile. Mă grăbeam dar în același timp mă și feream să nu fiu recunoscut de cineva în straiile femeiești... De aceea am dat o fugă până la Casa de cultură de unde mi-am făcut rost de o perucă blondă, pe urmă m-am dus la...

- De ce trebuia să mergi în travesti, din moment ce soțul Amaliei nu era acasă.

- ?!

- Vezi, noi știm și acest lucru: soțul Amaliei Proca era internat în spital în ziua aceea, preciză Ursan.

- Eu nu mă feream de soțul Amaliei. Voiam să nu mă vadă vecinele ei, știți cum sunt femeile: bârfitoare! Am stat la ea până la ora unu, iar de acolo am plecat la repetiție, care s-a terminat repede. Cam la două fără un sfert!

Novac îi făcu semn să continue:

- Păi, nu v-am spus că jucam într-o piesă de teatru? reluă Suman, când citi nedumerirea de pe fața căpitanului.

- Bine, dar...

- De aici îmi venise ideea cu hainele femeiești!

- Înțeleg! Jucai rolul unei femei.

- Desigur!

- Asta ar însemna să imiți foarte bine vocea unei femei, pentru că spectatorii nu sunt niște ageamii.

- Considerați că nu sunt în stare să...

- Nu te cred! Dar mă rog... poți să imiți o voce de femeie pe care să o cunoaștem amândoi? propuse Novac, privind discret spre locotenentul care înregistra interogatoriul. Acesta reglă imediat acordul fin și aștepta momentul... Zic să... reproduci vocea soției tale. Oricum, e cunoștință comună și mi-ar veni mai ușor să te cred.

Vocea Zitei se auzea, ca și cum aceasta ar fi fost de față. Zâmbiră cu toții.

- V-am spus eu că... bravă Suman.

- Ai fi meritat aplauze, dar aici nu e un cadru atât de... Și în tot acest timp ai umblat cu aceste haine prin oraș? întrebă Novac, punând mâna pe bocceluță.

- Le-am schimbat la toaleta hotelului Grand... Prietenul meu a luat hainele, le-a pus în mașina pe care a dus-o în garajul doctorului, iar de acolo urma să o ducă seara, până la ora șapte, ca să aibă ăla cu ce veni la restaurantul din centru, pentru a-și da numărul de iluzionism, bineînțeles, apoi urma să se întoarcă la camping.

- Cum îți explici, că mașina doctorului nu a fost parcată în garaj, nici după ce ușa a fost reparată?

- Cheia a rămas la prietenul meu și cu el m-am întâlnit abia miercuri, iar eu i-am înapoiat-o medicului abia joi seara. Nu știu de ce, dar Stan parcă a evitat anume să mai dea față cu mine.

- Când ai aflat rezultatele analizelor medicale?

- Sâmbătă! Am dat telefon de la Amalia la cineva cunoscut la policlinică și am aflat că nu mai sunt bun de nimic, răspunse cu amărăciune Ionel Suman. Medicul Tudor și acum evită să-mi spună adevărul adevărat.

- Totuși nu mi-ai spus ce ai făcut după terminarea repetiției? Cum ți-ai petrecut timpul începând de la ora două fără un sfert? Dar vreau cu exactitate.

- M-am întors la serviciu ca să-mi scot salariul și pe la doi și ceva am pornit spre oraș și m-am întâlnit cu un prieten mai vechi, plănuiind să vedem meciul, dar pe drum am aflat că este amânat din cauza ceții, și ne-am hotărât să

trecem pe la bar să bem câte ceva, doar era zi de leafă.

- Ora exactă a intrării în bar, mă interesează!

- Era... Cam trei. Deci, cu aproximație! făcu din umeri Suman.

- La ce oră ai părăsit barul?

- Nu se făcuse cinci, aprecie Suman.

- Dacă prietenul tău ți-a dat cheile doctorului miercuri seara, de ce i le-ai înmănat doar joi seara?

Suman zâmbi teatral, refuzând să răspundă.

- Îți spunem noi! Ai fost la Brașov ca să luați copilul.

Suman înclină afirmativ din cap. În fotoliu, Ursan îl călcă pe căpitan pe pantof.

- Numele prietenului cu care ai stat la bar, dar și adresa lui exactă.

- Costel Burz, strada Piatra Arsă, nr. 411; locuiește singur într-o garsonieră, dar nu știu cam pe unde o fi...

- O s-o găsim noi! Ursane, trimite pe cineva să-l aducă!

După ce îl expedie și pe Suman, Novac apăsă pe un buton alb:

- Să vină, Zita Suman!

Zita era de nerecunoscut; de când plecase din birou, plânsese continuu, iar ochii i se înroșiră și erau lipsiți de farmecul luminii aceleia pătrunzătoare care reușise în atâtea rânduri să-i alunge lui Novac îngrozitoarele migrene...

- Soțul dumneavoastră a venit sâmbătă să-și ridice, personal, salariul? o luă Novac în primire pe roșcovană. Nu puteați să-l luați dumneavoastră, doar se mai obișnuiește așa ceva?

- Ba da! Imediat după ce am servit-o pe Adriana, i-am dat lui banii, dar mi se pare că i-am mai auzit vocea încă vreo zece minute pe coridor. De obicei i-l iau eu, dar atunci nu știu cum de a mai venit, fiindcă, era sâmbătă și destul de târziu...

- Puteți pleca!

După ce Zita părăsi biroul, se ivi Ursan.

„De ce o fi venit Suman atât de târziu la serviciu? Da! Acum sunt sigur. Dorea să știe toate mișcările Adrianei. Și ce e mai interesant e că s-au văzut la ora două, când totuși se presupune că criminalul a intrat în bucătăria soților Goga, a montat bricheta și a deschis robinetul de la aragaz...

Suman fu rechemat la birou.

- Ce ai discutat cu Sima la prima convorbire?

- La care?

- La prima, repetă Novac. „Ai cam încurcat-o artistule! Nu mai știi care a fost prima ta convorbire cu Sima. Probabil, au fost ceva mai multe, din acest motiv nu mai cunoști răspunsul” socoti Novac.

- ...i-am spus că mașina lui se află la Camping, dar el n-o văzuse, poate nici nu se aștepta să îi fie dusă la o oră atât de târzie. L-am rugat să coboare să-și vadă mașina și să ia și două comprimate din somniferele pe care mi le-a dat doctorul Tudor, să se mai liniștească. Le uitasem în mașina lui...

- Pe urmă ce i-ai spus?

- Să vină în oraș.

- De ce?

- Ca să văd cât de mult îmi mai iubește nevasta. Păi, el câte nu mi-a făcut?

- Sper că nu glumești?

- Deloc!

- Spunând aceasta, ai recunoscut fără să vrei, o crimă!

- Ce crimă?

- La câteva minute somniferul și-a făcut efectul. În acel moment Sima se afla la volan și a adormit brusc... Ai omorât un om, domnule Suman, din glumă sau că așa ai vrut, l-ai omorât! Poate ca să vă rămână și copilul și banii!

...

- Glumiți, probabil! Nu mă puteți acuza de ceea ce nu am făcut!

- Controlează-ți vorbele! Doctorul Tudor ți-a dat

somniferele?

- Da. După ce m-a consultat, mi-a dat să iau seara ca să mă liniștesc. Îi zisesem mai înainte că am insomnii.

- Știai cât sunt de puternice?

- De unde să știu? Ce, eu sunt doctor?

Novac răsfoi într-un carnetel, căutând adresa familiei Tudor.

- Ursan, te duci în biroul nostru și-l întrebi prin telefon pe medicul Tudor, dacă atunci când i-a dat somniferele i-a făcut și precizările de rigoare pentru administrare!

Căpitanul se frecă îndelung la ochi, întrebând:

- Cum de au ajuns hainele soției tale în dulapul lui Sima?

- Asta n-o mai știu...

- Se pare că ai vrut să-i vâri cine știe ce nenorocire, pe gât, lui Sima...

- Nicidecum, replică absent Suman.

Novac privi pe geam. Afară se înserase de-a binelea. Se hotărî să le dea celor de acasă un telefon. El o să mai întârzie, dar nu avea să știe cât timp. Privi din nou spre Ionel Suman.

Căpitanul se cătrăni rău de tot constatând cum multe din supozițiile sale din timpul anchetei erau date peste cap, în urma declarației acestuia...

- Această brichetă de aprins aragazul, o cunoști?

- Le-am dat-o soților Rogoz acum vreo doi ani, când m-am întors dintr-o excursie din Cehoslovacia. De ce mă întrebați?

- Glumesc și eu... Și dumneata ți-ai permis să glumești cu viața iluzionistului. De ce n-aș glumi și eu. Probabil, cel care i-a luat viața Adrianiei Goga a glumit și el!

Căpitanul nu se aștepta să citească pe fața celui pe care îl interoga, vreuna din reacțiile ce l-ar fi putut trăda. Era convins că și acum, ca și atunci când se afla pe scenă, prezentându-și rolurile, se descurca tot atât de bine, dacă nu cumva și mai strălucitor. „Până acum a uitat să-mi spună a cui este bricheta. Suman știa foarte bine cum s-o

mânuiască!!” își zise Novac, apoi îl întrebă pe Ursan, intrat chiar atunci în birou, care e rezultatul convorbirii sale telefonice avute cu medicul Tudor.

- Medicul mi-a spus că l-a avertizat pe pacientul său, că un singur comprimat poate adormi și un bou! Chiar așa s-a exprimat, preciză Ursan, relatând apoi cu lux de amănunte discuția avută cu medicul Tudor, sătul și el de necazurile aduse de înstrăinarea acestor somnifere buclucașe.

- Poți să-mi explici cum a ajuns bricheta în mâinile criminalului?

- Nu e treaba mea...

- E treaba noastră! Adriana Goga aflase de delapidările uriașe făcute de soția ta, iar acum o lună și tu știai de ele. Ea putea fi suprimată doar de tine sau de soția ta!

- Eu, de ce aș fi omorât-o? Ca să rămână cu iluzionistul și cu miile de dolari în occident iar eu să le admir progenitura? Pe mine nu m-ați găsit; căutați-vă alt vinovat!

Novac era frânt de oboseală, dar nu avea de gând să renunțe, îndârjindu-se să-l demaște pe criminal.

- Cum ați pus la cale răpirea copilului?

- Nu l-am răpit, l-am luat doar. E al soției mele, l-am luat de mână și l-am dus la mașină, fiindcă așa m-a rugat nevastă-mea, adică mama copilului. Două zile l-am ținut la cineva la Sibiu... În Turda ne-am oprit la restaurant să mâncăm ceva. Am intrat în vorbă cu niște muzicanți bătrâni, iar ei mi-au spus că pleacă în Austria, la un festival, sau cam așa ceva, unde se întâlnesc mai multe formații vechi. Așa am dedus că, cel puțin până la un loc, drumurile noastre sunt comune. Mi-a venit ideea să-l pun pe copil în toba aceea, fără ce ei să-și fi dat seama de acest lucru. Ne-am dat întâlnire pentru duminică, ora patru, într-un oraș din Ungaria unde urma să le dau ceva. Am inventat întâlnirea asta ca să pot să iau copilul...

- De ce nu i-ați așteptat la graniță, pentru a va asigura dacă a trecut sau nu. Nu vă mai înțeleg.

- Ne-am dat întâlnire și la frontieră pentru duminică,

între zece și unsprezece. Dar nu știu de ce s-au răzgândit!

„Așa se explică faptul că ei dormeau liniștiți, iar copilul lor se afla în grija nimănui. Halal părinți! Au un singur copil și nici de el nu se ocupă cum trebuie” se amări Novac.

- Nu v-a fost frică, micuțul se putea asfixia? Sau, putea să se îmbolnăvească, afară era destul de frig?

- Când l-ați scos din tobă, ați constatat desigur, că nu suferea de frig și avea aer din abundență: i-am lăsat un orificiu liber, pentru respirație. Mai departe mă descurcam eu...

- Nu știu cum o să te descurci acum, când ai la activ: asasinarea lui Sima, furtul mașinii, răpirea și tentativa de trecere frauduloasă peste graniță a copilului, dar o să-ți mai găsim și altele, suficient să înfunzi mulți ani de pușcărie, dacă tot nu ai de gând să recunoști asasinarea Adrianei Goga!

Un ofițer se înființă în prag cu Costel Burz, vesel, nevoie mare.

- L-am găsit acasă, făcea omul chef... spuse ofițerul.

- Dumneata ești Costel Burz? îl chestionă căpitanul.

- Da, eu sunt!

- În săptămâna trecută, sâmbătă, te-ai întâlnit cu Ionel Suman?

- Am fost cu el la niște coniac, răspunse vesel mustăciosul, ce plescăia repetat din limbă, lucru care-l enervă pe căpitan.

- Pe la ce oră te-ai întâlnit cu el?

- La două, când am ieșit de la serviciu.

- Cât timp ați rămas împreună?

- Am pornit spre stadion, dar de la un loc ne-am întors, lumea venea înapoi că au amânat ăia meciul din cauza ceții, așa că ne-am dus la bar și am tras, ba câte un coniac, ba câte o cafea... El a plecat mai repede, că avea nu știu ce treabă, dar eu am mai rămas, dar nu știu cât să fi fost ceasul, că m-am amețit de tot!

„În momentul exploziei erau împreună, iar Suman are o acoperire bună; de la ora două, când se presupune că s-a intrat în locuința soților Goga, până după ora trei, când deja totul se terminase. Alibi perfect: ar zice el!” calculă din nou căpitanul.

- Așteaptă afară! Te voi chema dacă o mai fi nevoie.

Privi din nou spre Suman, întrebând:

- În jurul orei șapte, unde te aflai?

- V-am mai spus... cu inginerul Goga la morgă, să-și vadă nevasta.

Stan intrase în birou, însoțit de omul trimis de Ursan.

- Numele dumitale?

- Alexandru Stan.

- Ai permis de conducere?

- N-am! răspunse încet Stan și își fixă privirea în dușumea.

- Sâmbătă trecută, imediat după ora șapte, ai condus autoturismul Skoda de culoare roșie cu numărul de înmatriculare 415, de la garajul familiei Tudor, din blocul acela cu fațadă albastră, la Camping...

- L-am condus...

- Erai singur în mașină?

- Da!

- Ești arestat pentru uciderea minorului George Maxim! Nu mai adaug fuga de la locul accidentului și conducerea unui autovehicul fără a poseda permis de conducere...

- Nu l-am văzut! Era ceață...

- O întrebare, și apoi... Tu ai pus hainele acelea verzi în dulapul lui Sima?

- Eu le-am pus. Nu știam ce să fac cu ele. Am întrebat de femeia de serviciu unde stă, apoi i-am pus hainele în dulap... Să știți că nu am vrut să-l lovesc pe copilăș. Am vrut să opresc dar mi-a fost frică; nu aveam permis de conducere și mai era un polițist care patrula prin fața blocului incendiat.

- Du-l la arest! îi ordonă Novac celui care îl adusese.

Apoi privi ostentativ spre Ionel Suman și adăugă:

- Un singur lucru mă intrigă! Cum e posibil ca Sima să nu se fi prins că vocea nu e a Zitei, dar nu faptul că ai reușit să imiți la perfecție mă surprinde, ci faptul că ei totuși își aveau poate vorbele lor. Sau poate... oscilă voit Novac, abordându-l amical pe bărbatul din fața sa al cărui păr avea o culoare pe care nici acum nu o putea preciza. Cred că nu își mai vorbeau demult... reluă căpitanul, când observă că Suman își aplecase capul în pământ, nemaiavănd șanse de scăpare. Ai făcut o singură greșeală! Dar ca să glumesc și eu, n-am să ți-o spun, decât la proces. Du-l te rog! se adresă Novac celui care îl escortase pe Ionel Suman.

În momentul următor se gândi la Zita: „Când s-a mai pomenit una ca asta! Să faci un pariu, să-l câștigi, dar să n-ai niciun avantaj din cauza unui regulament... De fapt, dintr-un astfel de rămășag, pe care l-am avut eu cu Zita, amândoi am fi avut de câștigat, dar, culmea, amândoi am pierdut”.

În birou mai rămăsese doar Novac și Ursan. Plecase și locotenentul care stenografiase convorbirea, dar nu înainte de a răsuca butonul magnetofonului, oprind rotirea benzii pe care era înregistrat în întregime interogatoriul. Ieșiră în fața clădirii.

- Fetițo, ai fost formidabilă!

Ursan înțelese sensul vorbelor, rostite ca pentru sine de către Novac. Căpitanul își privea cu nostalgie mașina; ea îl scosese din necaz și îl purtase - zburând ca vântul - în cursa aceea... spre Infern!

- Am terminat cu bine, dar cu cât chin și alergătură, primul nostru caz!... Ascultă măi, rebusel, parcă te laudai că vei da și tu o bere la prima ta leafă. Acum nu mai zici nimic?

Pe fața lui Ursan se putea citi nedumerirea și, într-un târziu, se trezi întrebând:

- Și, totuși, cine a ucis-o pe Adriana Goga?

- Citește stenograma de la început și sunt sigur că o să afli. Până atunci o să întocmesc raportul. Dimineată n-o să mai fie timp pentru așa ceva. O să plec la instructaj. Sper că n-o să te sperii când vei afla cum o bună parte din supozițiile noastre din timpul anchetei au fost spulberate. Altădată va trebui să căutăm mai bine; dacă nu vrem să o dăm în bară...

*

Aburii călduți ai cafelei răspândeau între fețele celor doi comeseni o aromă îmbietoare. Locotenentul, încă needificat pe deplin, în urma consultării stenogramei, îl interpelă pe căpitan:

- Totuși, pe ce v-ați bazat făcându-l răspunzător pe Ionel Suman de uciderea Adrianei Goga?! Doar nu el a omorât-o. La ora două, când a fost deschis aragazul și s-a montat bricheta, Suman se afla la serviciu; își scotea salariul!...

Novac, preocupat de calitatea cafelei, mormăi fără să-l privească pe locotenent:

- Iluzionistul este autorul crimei! Ionel Suman, imitând vocea soției sale, i-a sugerat doar cum să procedeze. La ora două iluzionistul a intrat în casă, a montat bricheta și a deschis aragazul...

*

De cum sosise acasă, Āla Micu' îl luă în primire și nu îl lăsa să facă nimic altceva pe căpitan, până ce, așezat în patru labe, nu începuse să înconjoare încăperea cu fiul său în cârcă.

Din antreu se putea auzi:

- Di calu, Di calu, di!

- SFÂRȘIT -

C U P R I N S

CAPITOLUL I.....	6
TRISTEȚE ÎN „CARTIERUL VESELIEI”	6
CAPITOLUL II.....	19
ABURII CĂLDUȚI AI CAFELEI.....	19
CAPITOLUL III.....	34
ASASINUL FACE „ROCADA MARE”	34
CAPITOLUL IV.....	51
CÂTE O ÎNMORMÂNTARE PE ZI.....	51
CAPITOLUL V.....	67
ATENȚIE, FILMĂM!.....	67
CAPITOLUL VI.....	90
BĂIATUL CU „ASPIRATORUL”	90
CAPITOLUL VII.....	109
STOP CADRU LA CIMITIR.....	109
CAPITOLUL VIII.....	132
TELEFOANELE DE LA MIEZUL NOPTII.....	132
CAPITOLUL IX.....	146

REGULA JOCULUI.....	146
CAPITOLUL X.....	160
DEMARAJ SPRE INFERN.....	160
CAPITOLUL XI.....	169
INCIDENT LA FRONTIERĂ.....	169
CAPITOLUL XII.....	179
CINE A UCIS-O PE ADRIANA GOGA?.....	179